

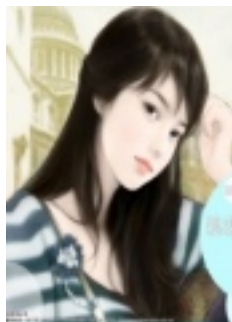
Nàng Bảo Mẫu, Đồng Ý Làm Mẹ Của Con Tôi Chứ !

Contents

Nàng Bảo Mẫu, Đồng Ý Làm Mẹ Của Con Tôi Chứ !	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương Ngày Đầu Nhận Việc(1)	5
4. Chương Ngày Đầu Nhận Việc(2)	6
5. Chương Trung Tâm Thương Mại	8
6. Chương Buổi Chiều Vui Vẻ	10
7. Chương “phụ Huynh” Về	11
8. Chương Biệt Thự Hắc Ám	13
9. Chương Nụ Hôn Bất Ngờ	15
10. Chương Chuyện Thư Phòng	16
11. Chương Lời Nói Lúc Say	18
12. Chương 12	19
13. Chương Lời Đề Nghị	21
14. Chương Bữa Tiệc Hạnh Phúc	22
15. Chương 15	24
16. Chương Màn Chào Sân Ấn Tượng	26
17. Chương 4 Người Một Giường	28
18. Chương Tình Cảm Chớm Nở	29
19. Chương Em Có Muốn Thích Tôi Hay Không	31
20. Chương Chuối Ngày Hạnh Phúc	33
21. Chương 21	35
22. Chương Gặp Mẹ Nhất Nha	37
23. Chương Ba Nhất Nha	38
24. Chương Cho Anh Yêu Đuối Một Lần Thôi Đây!	40
25. Chương Tổ Tình-thách Đấu	42
26. Chương Chấp Nhận	43
27. Chương Tổn Thương Người Cô Yêu Chỉ Có Chết!!	45
28. Chương Nằm Viện	47
29. Chương Ra Viện	49
30. Chương 30	51
31. Chương Tình Dịch	53
32. Chương Ở Chung Nhà Với Tình Dịch	55
33. Chương Ken Gặp Mẹ	56
34. Chương Nỗi Lòng Của Ken	59
35. Chương Lệ Á Ra Chiêu	61
36. Chương 36	63
37. Chương Minh Vũ Bị Phạt	65
38. Chương 38	68
39. Chương “vũ, Anh Ác Lắm”	70
40. Chương “vũ, Anh Ác Lắm”	73

41. Chương Anh Sai Rồi	75
42. Chương Trở Về	77
43. Chương Gặp Nhau-the End	79
44. Chương Ngoại Truyện- Đám Cưới	81
45. Chương Ngoại Truyện- Hạnh Phúc Cuối Cùng	83

Nàng Bảo Mẫu, Đồng Ý Làm Mẹ Của Con Tôi Chứ !

Giới thiệu

Cô-Nhất Vĩ Nha: một cô gái 20 tuổi, gia đình giàu có. Bố là chủ tịch tập đoàn Sunflower chuyên sản

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-bao-mau-dong-y-lam-me-cua-con-toi-chu>

1. Chương 1

-” Phù...một chết đi được. Đi từ sáng tới giờ mà chưa thấy công việc nào phù hợp cả...AAa thật bực mình nha...”

Vĩ Nha đưa tay lên vỗ vỗ cái trán trắng noãn than vãn.

Cô đi theo lịch trình trên báo chú tâm vào những nơi mình đã khoanh vùng nhưng chẳng có nơi nào vừa ý cả. Có nơi thì làm nhiều nhưng lương thấp, có nơi thì quá xa...vv. Cô thì thích công việc nhẹ nhàng, lương hơi “cao” chút đỉnh mà lại trong thành phố. Nhưng tiếc là ông trời dường như không thương cô thì phải. Cuối cùng là cô đành vào ghé đá công viên nghỉ trưa sẵn tiện ăn bánh mì chống đói. Chợt từ trên cao một cục giấy không biết từ đâu ra rớt cái

BUP>>.. và đích đến cuối cùng là cái trán thân thương của cô:

-“ui da...Cái quái gì vậy??? aiss”

Cô bực mình cầm cục giấy chuẩn bị vứt đi, thì đập vào mắt cô là:

”TUYỂN BẢO MẪU

....

Tiêu chuẩn: Trẻ, đẹp ngoại hình cân đối, yêu trẻ nhỏ, biết nấu ăn và chăm sóc trẻ.

Nếu ai có nhu cầu xin liên hệ: 0*****, gặp ông chủ để biết thêm thông tin chi tiết.”

Cô đọc xong mắt cô sáng rực, ồ a. Cô đủ tiêu chuẩn nà. Haha ngại gì mà không tiến tới. Không đợi lâu cô cầm chiếc iphone6 của cô lên gọi theo số in trên tờ giấy. Sau hàng ngàn tiếng Tut nào nê thì đầu dây bên kia cũng bắt máy

- một giọng nam trầm lạnh cất lên

-“Xin chào,cho tôi hỏi anh có phải đang tìm bảo mẫu giữ trẻ không ạ”. Cô e dè hỏi

- anh lạnh lùng hỏi

-“À vâng tôi đảm bảo đúng tiêu chuẩn anh đề ra. Tôi chắc chắn là tôi có thể làm được. ” Cô tự tin đáp

-< cô=“” làm=“” được.=“” ok.=“” 7h=“” sáng=“” mai=“” có=“” mặt=“” tại=“” biệt=“” thự=“” minh=“” anh.=“” đến=“” trẻ=“” không=“” có=“” việc=“”>

-” Á..À vâng tôi sẽ đến đúng giờ. Cảm ơn rất nhiều,tạm biệt”.

-“ừm” Tiếng nói nhàn nhạt phát ra từ đầu dây bên kia kèm theo tiếng tút..tút lạnh ngắt.

Haha Cuối cùng cô cũng tìm được việc làm rồi, bảo mẫu giữ trẻ cũng tốt. Số cô chưa nhỏ lắm. Bỏ dở ổ bánh mì cô vội đi về nhà rửa nhỏ bạn cô đi ăn mừng.” let’s go”.

Còn anh sau khi cúp điện thoại. Anh bóp trán. Công việc anh gần đây rất bận rộn, hầu như cả ngày anh đều ở công ty đến tối, khuya anh mới về tới nhà. Không có thời gian lo lắng cho 2 đứa nhỏ nên anh đành phải tuyển bảo mẫu. Nhưng thật ra anh đăng tin tuyển bảo mẫu rất lâu rồi nhưng từ lúc đó tới giờ anh chưa thấy ai được cả. Gọi điện cho anh thì nói với giọng thật ẻo lả, khó chịu, không tự tin . Nhưng cô thì khác, cô ăn nói có đầu có đuôi, tự tin về chính mình và dường như trong lời nói của cô cho thấy được cô rất hào hứng với công việc giữ trẻ thì phải.Haizz... Trên thương trường nhiều năm anh cũng hiểu được lòng người qua lời nói chút ít,anh tin là mình không nhìn lầm. Đẹp bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn anh lại chú tâm vào công việc đang dang dở. Hôm nay lại phải làm tới khuya rồi.

++++

Vừa về tới nhà trọ cô lôi ngay con nhỏ bạn thân tri kỷ của mình đi ăn mừng. Nhã Diệp- bạn thân của cô từ khi hai đứa còn “cối truồng” tắm mưa. Nhã Diệp học cùng trường với cô nhưng Nhã học Khoa thiết Kế, còn cô lại học Quản trị. Diệp ngồi trên sofa trong nhà nhìn cái đứa đang chạy như bay vào nhà kia mà lắc đầu chán nản. Vội rót ly nước lọc đưa cho cô. Nhỏ hỏi:

-” làm gì mà chạy như ma đuổi thế hả?”

cô giơ tay lấy ly nước của nhỏ đưa cho, ngồi xuống ghế hào hứng trả lời:

-” haha... cuối cùng tao cũng xin được việc làm rồi. Mà thấy tao giỏi không?”

-” Giỏi. mà làm gì? ”. Nhỏ nhìn cô nhàn nhạt trả lời

-” Bảo mẫu. Tao làm bảo mẫu”. Mắt cô sáng long lanh khi nhắc đến công việc bảo mẫu

-” haaa.. Mà làm bảo mẫu. Được không. Bảo mẫu không giống như chăm em bé một sớm một chiều đâu nha.” Nhỏ giật mình khi cô nói làm bảo mẫu. Nhỏ biết cô rất yêu trẻ con nhưng công việc bảo mẫu là có tính chu toàn thấu đáo, yêu thôi chưa đủ phải hiểu trẻ mới là quan trọng. Nhỏ sợ cô kham không nổi. Cô luôn không muốn bị gò bó trong khuôn khổ với cái tính cứng đầu không ai chịu nổi của Cô thì nhỏ mong là phụ huynh của đứa trẻ sẽ thông cảm cho cô, mà không đuổi việc cô sớm.

-” Đây, mà không ủng hộ tao à. Tao chắc chắn là làm được. Tao sẽ đi làm” Cô nhìn nhỏ khẳng định.

-” ừm. tao ủng hộ mày”. Cái tính cứng đầu lại nổi dậy rồi, nhỏ đành thuận theo ý cô

-” thôi thay đồ tao với mày đi ăn mừng. Lẹ Lẹ, tao mời. hihi” Cô cười tươi rồi rút giục con nhỏ bạn đi thay đồ.Còn mình thì nằm phịch xuống sofa chờ đợi.

-“ok.ok”. Nhỏ chạy lên lầu thay đồ rồi xuống đi ăn mừng với cô vì được làm “bảo mẫu”. Nhưng nhỏ biết cô sẽ là người trả tiền cho cô vì cô luôn mời còn nhỏ luôn trả.....

2. Chương 2

Sáng hôm sau

“Tít..tít..” Đồng hồ báo thức reo in ỏi. Trong khi chủ nhân nó đang ngủ một cách say mê. Không chịu được tiếng reo, cô vung tay “tán” chiếc đồng hồ bé nhỏ, nó rớt xuống đất và bể nát. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, cô tức tốc vung chân chạy nhanh vào toilet, làm vệ sinh cá nhân, tắm rửa. Hôm nay cô diện cho mình một chiếc quần Jean đen lưng cao, cùng chiếc áo crop top trắng năng động mang thêm đôi bata vào, nhìn rất năng động. Soi mình vào gương cô tự nhủ rằng:

-” Cố lên Nhất Vĩ Nha. Cố lên”

Xong tất cả cô chạy nhanh ra bắt taxi đến biệt thự Minh Anh nơi mà điểm dừng chân cho công việc bảo mẫu của cô. Trên xe cô suy nghĩ liên miên

” Sao run dữ dội nè,.. bình tĩnh Vĩ Nha. Không có gì có thể làm khó được mày... Chẹp..chẹp.. Mong là “phụ huynh” đứa bé không thù oán với ta..hic nhưng hôm qua nghe giọng trong điện thoại thôi mà đã lạnh hết cả người, hôm nay gặp mặt... Ặc... Mà không sao, nghe tiếng thôi mà đã biết chắc là trai đẹp rồi.. trai đẹp không ác mấy đâu nhể. hazzzz mong là vậy..huiiiiiiiiiiii” -cô thở dài giữ bình tĩnh.

Taxi dừng lại trước cửa biệt thự Minh Anh.

-“oa bự dữ”. Cô cảm thán

Trả tiền taxi cô lại nhấn chuông cửa. Cửa mở ra là một bà cụ khoảng 60-70 tuổi , chắc là quản gia trong biệt thự

-” cô tìm ai”

-” vâng xin chào, con đến để nhận việc làm bảo mẫu ạ.”

Cô lễ phép trả lời.

-” á thì ra là cô,tôi tên Tuyết-quản gia của biệt thự, mời cô vào. Ông chủ sắp về rồi”

Cô đi theo bà vào nhà. Bên ngoài biệt thự đã đẹp bên trong còn đẹp hơn. Khuôn Viên biệt thự trồng rất nhiều loài hoa, dọc hai bên đường đi là những khóm hoa baby nhỏ nhỏ với đủ loại màu sắc, xa xa là những cây ảnh với nhiều hình thù kì lạ mà cô không biết rõ đó là gì. Và Ngôi biệt thự dường như được nổi bậc lên bởi màu vàng chanh hòa hòa quện cùng màu nâu đất, tạo nên một không gian thanh mát dịu ngọt. Cô thật sự choáng ngợp trước phong cảnh xung quanh, người giàu có khác. Nhưng lạ thay từ lúc cô đi vào tới giờ không thấy một bóng người, cô nghĩ rằng một ngôi biệt thự to như thế này thì cần rất nhiều người để dọn dẹp, nhưng sao chỉ có một mình quản gia Tuyết thôi nhỉ?. ưm..Chắc họ làm theo giờ rồi.

Bà Tuyết dắt cô vào phòng khách ngồi đợi. Trước mắt cô là một không gian sang trọng với những chùm pha lê chói lóa, bộ bàn ghế sang trọng quý phái. Còn có cả một tủ đựng đồ cổ với rất nhiều đồ vật từ nhiều đời khác nhau.

-“Oa.. thật đẹp nha, giàu quá mức quy định mà”- cô chề miệng nhỏ ra cảm thán.

Cô đợi khoảng 15’ thì có tiếng động cơ xe, chắc là “phụ Huynh” về. Chính đốn lại trang phục, cô đứng dậy đưa mắt về phía cửa phòng. Ngoài cửa xuất hiện một thân cao khoảng 1m85 trong bộ veston, với khuôn mặt cương nghị, cùng đôi mắt màu nâu khói lạnh lẽo làm cô cảm thấy ngạt thở. Lấy lại bình tĩnh cô đứng dậy chào và tự giới thiệu về mình.

-” Xin chào, tôi là Nhất Vĩ Nha,Người mà hôm qua mới liên lạc với anh để xin làm bảo mẫu”

-” Chào, Tôi Biết”

Anh đi lại sofa ngồi xuống rót một ly trà , vắt chốe chân xem biểu hiện của cô. Cô không được gọi là quá đẹp, chỉ dừng lại ở mức độ khá ái, đôi mắt đen to tròn long lanh, làn da trắng nõn, mũi cao tinh tế. Đặc biệt cô có một mái tóc đen dài óng mượt, một khuôn mặt không son phấn mà vẫn toát lên vẻ đẹp không lẫn vào đâu được. Đó là điều thứ 2 anh mong muốn ở người bảo mẫu. Tự tin, và tự nhiên cả hai cô đều có. Cô sẽ là bảo mẫu tốt cho hai bảo bối nhà anh.

Tránh đi cái nhìn từ anh, cô ngồi đối diện anh, hỏi thẳng:

-” vậy , tôi có cho là được chọn tuyển chưa?”

Anh nhúm mày rồi lại giở ra:

–” cô được chọn. Việc còn lại cô lên hệ với quản gia Tuyết bà sẽ cho cô biết cô nên làm gì”

Anh nói nhàn nhạt rồi đứng dậy lên lầu.

Cô vội đứng lên nói vọng theo anh:

–” Xin cảm ơn”

Anh không nói, cũng không dừng lại cứ đi tiếp. Trong lúc đó quản gia Tuyết đi vào và nói cho cô nghe việc nên và không nên làm trong biệt thự. và kèm theo một cái hợp đồng. Bà nói một mạch:

–” Chào cô, Tôi là quản gia trong biệt thự. Ông chủ ở đây là Khắc Minh Vũ chủ tịch tập đoàn VAM. Cô sẽ làm bảo mẫu cho hai đứa con của ông chủ là Khắc Minh Anh và Khắc Minh Minh. Cô cần sắp xếp vào ở trong biệt thự. Những điều cô nên biết ở đây là:Không được nhất đến mẹ của hai đứa nhỏ, không được làm phiền bất cứ ai, luôn nghe theo mệnh lệnh ông chủ, không được tò mò và làm đúng nghĩa vụ của mình.Đó là quy định. Còn đây là hợp đồng, lương hiện tại của cô một tháng là 12 triệu bao ăn ở. Cô có ý kiến gì không?”

Cô đứng nghe mà đỏ mặt hột hết hà, đọc nội quy như đọc gia pháp. Nhưng mà hỏi cô” có ý kiến gì không” vậy cô có ý kiến được à. đành lắc đầu cho qua. Cầm bút ký vào hợp đồng

–” tốt vậy cô bắt đầu làm từ hôm nay. Tài xế xe đưa cô về nhà thu dọn hành lý. Chúc cô một ngày làm việc vui vẻ”._ nói xong bà dắt cô ra ngoài...

3. Chương Ngày Đầu Nhận Việc(1)

Xong buổi phỏng vấn thì cô có việc làm. Nhưng khi nghe cái tên Vũ Khắc Minh thì cô hết hồn, Thì ra “phụ huynh” mời cô làm bảo mẫu lại là 1 trong 10 tài phiệt giàu có nhất thế giới.. Ôi trời ơi,, gặp đại boss lớn nha, hèn gì nhìn mặt thấy quen Đi ra tới cửa biệt thự cô chào bà quản gia rồi lên chiếc xe BMW i8 đen sáng bóng. Cô đọc địa chỉ về nhà mình cho Bác tài xế, chỉ trong vòng 10’ chiếc xe dừng lại trước cửa nhà cô. Cô bước xuống nói vài tiếng với bác tài:

–“Bác đợi cháu dọn hành lý một lát ạ”

–” vâng cô cứ từ từ, tôi đợi được”

bác hiền từ trả lời cô

Cô chạy thật nhanh vào nhà lên lầu thu dọn hành đồ đạc của mình, đồ cô cũng không nhiều lắm chỉ vịn vịn một chiếc vali. Cô nhanh chân thu dọn rồi ra xe để Bác tài đợi lâu cũng không phải phép. Lên xe cô móc điện thoại gọi cho nhỏ Điệp

–“alo..Tao nghe”

Đầu dây bên kia lên tiếng.

–” A...hihi Điệp hôm nay tao đi làm luôn rồi, với lại tao được “phụ huynh” mấy đứa giữ lại biệt thự rồi cưng ạ”

Cô cười hí hửng thông báo

–” hả..aa nhanh vậy. Thu dọn hành lý chưa,có cần tao về giúp không??”

–” khỏi tao xong hết rồi và đang trên đường về biệt thự.. Tao báo cho mày biết vậy thôi. À tao làm ở Villa Minh Anh mày biết mà phải không?”

–” Tao biết, chủ nhân ngôi biệt thự là Khắc Minh Vũ. Một tài phiệt lớn. Mày có phước rồi đó.hahah”

Nhỏ cười to với cô. Thật ra từ cái lúc cô nói cô đi phỏng vấn ở Minh Anh là nhỏ biết cô gặp ai rồi. Nhưng nhỏ không nói cho cô biết, cô có cái tật là chẳng bao giờ đọc tin tức cả, nếu có chẳng thì cũng đọc sơ sài thôi chứ làm gì nhớ nổi đến tên biệt thự của tài phiệt kia chứ. Haha,, nếu nói thì nhỏ sợ cô không nhận

việc này nên đành thôi, nhỏ muốn trị cái tính cứng đầu của cô và cho cô biết mùi đời.... tất cả đã tạo nên chuyện vui hôm nay..

-” cái gì.. Mà biết rồi hả?? sao không nói với tao?? Con quỷ??”

Đầu dây bên này cô tức điên với con nhỏ bạn. tuy cô yêu thích trẻ con nhưng rất sợ các thiếu gia công tử nhà tài phiệt. Haizzz Cô sợ cô kham không nổi rồi...

-” nói chi, cho mày thử thách một chút chứ. Không chừng vớt được luôn cả “phụ huynh” đứa bé nhá. Cố lên nào Nha Nha yêu quý..hhaaa.. Bye thôi tao làm tiếp. Mày đi mạnh dõ”

Tút..Tút... đầu dây bên nhỏ cúp máy rồi để lại cho cô ầm ứ một nùi...haiiii tức quá mà bị nhỏ chơi sỏ.Mà không sao, ai cũng vậy vào tay Nha Nha ta đây đều thành phật hết..hahah.. Cô tự tin Mím cười xảo trá..làm cho Bác tài xế rừng mình..” thật xảo nha”

Xe dừng lại trước cổng lớn của biệt thự, cô bước xuống xe cười chào bác tài xế. Chiếc xe dần chạy hướng ngược lại khuất dần trong dòng xe tấp nập. Kéo vali lại nhấn chuông cửa. Vẫn là Bà Tuyết mở cửa cho cô nhưng theo sau lại có hai cái đầu nhỏ nhắn nữa. Cô liền đón chắc rằng đây là hai con của anh rồi. Lập tức cô bé mặc chiếc váy hồng xinh xắn nhảy ra trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới đi vòng quanh cô giống bà cụ non vậy. Làm cô rất muốn cười, cô muốn xem cô bé làm gì với mình. Và rồi cô bé cũng đứng lại, ngược nhìn cô hỏi:

-“chào cô, cô là bảo mẫu chăm tụi con ạ” Tiếng nói trong trẻo vang lên. “thật dễ thương”

Nếu cô đoán không lầm thì đây là Minh Minh. Thấy vậy cô cúi người ngang bằng cô bé cười tươi với bé:

-“ừm..chào con, cô là Vĩ Nha. Cô là bảo mẫu của tụi con. Còn con, con là Minh Minh phải không?”

-” vâng ạ, con là Minh Minh còn kia Là anh con Minh Anh. Cô cứ gọi con và anh là Sun và Ken. Tụi con là con của Ba Vũ ạ..” Sun chỉ tay về phía Ken lạnh trí trả lời

Cô nhìn hai đứa trẻ song sinh thì cô thấy tính cách Ken có phần lạnh lùng, trầm lặng giống anh, còn Sun thì nhanh nhẹn dễ thương lém lỉnh. Có lẽ những ngày về sau cô không buồn chán rồi. Cô quay qua chào hỏi Ken:

-” Minh Anh xin chào”

Ken không nói gì chỉ nhìn chăm chú vào cô như đánh giá cô.

-” Cô bảo mẫu ơi, Anh con không thích nói chuyện với người lạ. Khi nào anh con quen cô rồi thì sẽ khác thôi ạ. Cô cho con xin lỗi nha”

Bé Sun hiểu chuyện nhìn cô chân thành xin lỗi. Hazzz cô bé thật biết chuyện.

-“không sao. Sun ngoan quá. Thôi dắt cô lên nhận phòng đi nào.”

-” vâng ạ cô đi theo Sun nhá.. Đi nào cô bảo mẫu”

Sun cầm tay cô dắt cô chạy vào nhà mà chân của bé không đeo dép, với bước chân nhỏ bé của Sun thì làm sao lỏ nổi cô chứ. Cô đành ngồi xuống bế Sun lên

-” nào ngoan cô bế Sun vào nhà nhé”

-“Đi Ken, dắt cô vào nhà được không?” Cô không quên gọi ken đi theo

-“ừm”

Ken không nói nhiều chỉ ừm một tiếng rồi đi trước. Cô bế Sun theo sau. Tiến vào nhà

4. Chương Ngày Đầu Nhận Việc(2)

Ngôi nhà đẹp nhưng chưa đủ độ ấm. Đây là lần thứ hai cô vào đây nhưng với cả hai lần hai cảm xúc khác nhau. Lần đầu là sự thích thú với sự giàu có mà chủ nhân nó đang sở hữu, còn lần này là sự tò mò về độ lạnh của hai cha con nhà họ Khắc này. “Vật” đóng băng khi không có “mặt trời” sưởi ấm, người cũng vậy.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé đi trước, cô cảm thấy Ken đang cố tạo khoảng cách với tất cả, dường như trong lòng ken đã bị tổn thương rất lớn, có phải hay không là vì mẹ của tụi nhỏ. Haizzzzz , cô cảm thấy gia đình này bắt đầu rất rối ròi.

Lo đắm chìm trong suy nghĩ mà nhóc Ken đưa cô tới phòng mình lúc nào không hay. Cô cười nhẹ với ken:

-“Cô cảm ơn, nha ken”

-“Không có gì, cha tôi nói Cô bảo mẫu có thể ở phòng này. Hôm nay ông ấy không về”

-” Hai ken. Hôm nay ba không về hả. Híc..Hổng chịu. Ai chơi với Sun a?”

Nghe ba không về Sun nhõng nhẽo dụi đầu vào người cô đưa mắt làm nũng với anh Ken

-” bé Sun ngoan, bé chơi với cô bảo mẫu được không?” Ken dịu dàng nhìn Sun. Trong lúc này cô thấy được sự dịu dàng trong mắt ken dành cho Sun. Có lẽ Sun là bảo bối của Ken rồi. Cô cười nhẹ, bẹo cái má phúng phính của Sun trách yêu.

-” Sun hư nha. Để ba đi làm, Sun chơi với cô và anh Ken nhá. Được không nè!”

A.. sau cái này giống câu vợ nói với con khi chồng vắng nhà thế nhỉ?? Cô đỏ mặt, dẹp bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn ngay ra khỏi đầu mình..

-” vâng ạ.. Sun ngoan mà...hihihiiii”

Sun cười tươi nói lộ cả cái lúm đồng tiền nhỏ hai bên cực yêu..Sun vò vò cái bụng lép xẹp của mình dụi đầu vào lòng cô nói:

-” cô bảo mẫu ơi. Sáng giờ Sun bị bỏ đói... Cô nấu mì cho Sun ăn được không?”

Haha.. con bé thật đáng yêu cái gì mà bị bỏ đói chứ. Thật là...

-” ừm.. Cô đi nấu mì cho con và Ken ăn nha. Đi nào dắt cô xuống nhà bếp nào!!”

Cô cùng hai đứa nhỏ xuống bếp, cô để hai đứa trên bàn ăn đi vào khu bếp mặt tạp dề và hỏi hai đứa nhỏ:

-“Tụi con ăn mì gì nào?”

-” Cô bảo mẫu ơi cho tụi con hai tô mì trứng đi ạ”

Tiếng Sun trong trẻo vọng vào.

-“rồi có ngay”

Cô bắt tay vào nấu mì cho bọn nhỏ. Vừa nấu vừa quan sát vật dụng làm bếp. Phòng bếp sang trọng thoáng mát, các dụng cụ làm bếp sạch sẽ, đắt tiền. Không gian tuyệt như thế này làm cô nổi hứng muốn làm bánh nha.

Nấu xong hai tô mì, cô đem ra bàn cho hai đứa nhóc, cởi tạp dề ra cô nói:

-” hai con ăn thử xem có vừa miệng chưa? Nếu chưa cô nấu lại cho.”

Ken mau chóng cầm đũa, còn Sun thì đưa mắt nhìn cô:

-” cô bảo mẫu ơi, móm cho con ăn nha?”

Đôi mắt to tròn của Sun làm cô không thể từ chối nên đành móm cho Sun vậy.. Đúng là không thể đánh thắng cái đẹp mà. Vừa móm cho Sun một muỗng thì Sun giơ tay khen ngợi cô:

-” cô ơi mà cô nấu ngon. Vài bữa cô nấu cho con ăn nữa nha”

-” ừm” cô cười tươi nhìn Sun lém lỉnh. Quay sang Ken đang ăn nhàn nhạt hỏi:

-” Ken, không vừa miệng con sao? hay cô đi làm lại cho con nha!”

-” không cần. Được rồi”

Ken trả lời, nhưng thật chất là cô nấu rất ngon, cô nêm gia vị vừa đúng để ăn ngon miệng. Tại cậu đang suy nghĩ vớ vẩn nên không để ý thôi. Cậu nhìn cô rồi nhìn Sun không nói gì. Cậu thấy hôm nay là ngày Sun cười nhiều và rực rỡ nhất. Từ cái ngày ấy... Cậu đã không còn biết cười rồi nhưng khi thấy nụ cười không vướn bụi trần của cô thì lòng cậu ấm hẳn. Cô thật giống như một người mẹ chăm con thật sự, cô không màng tới sự lạnh nhạt của cậu mà vẫn cười tươi dịu dàng hỏi nhỏ. Có lẽ ba cậu đã chọn đúng người bảo mẫu rồi. Nhưng cậu muốn chắc chắn rằng cô không giả tạo thì cậu phải tự mình điều tra thôi..haizz

Đang ăn thì Sun lên tiếng:

-” cô ơi một lát cô chơi ghép hình với Sun nha. Mình chơi tới khi nào chán thì thôi nha cô”

-” chụt...rồi tiểu cô nương ạ. Tôi chơi với cô được chưa?”

Cô cười tươi hun chụt vào má của Sun làm Sun chười khanh khách.

Ken nhìn hai người cười nhẹ mà nụ cười này không một ai thấy được..

Ăn xong hai tô mì Ken, Sun, Cô đi lên phòng cô đem bộ ghép hình ra chơi tới tận chiều trong ngập tràn tiếng cười vui vẻ..

+++

Đấy Ngày đầu nhận việc của cô không tệ mà rất vui nữa.. ^^

” Bảo mẫu đã đưa tôi đến một trang mới và cho tôi được gặp anh. Người đàn ông tôi yêu như sinh mệnh”

5. Chương Trung Tâm Thương Mại

Reng...reng..Tiếng chuông báo thức của cô reo in ỏi. Cô với tay lên đầu giường nhấn nút tắt, tay che miệng ngáp một cái thật dài. Đứng dậy đi lẹ cửa sổ vén rèm cửa ra, một vườn hoa hướng dương trước mắt cô như nở rộ. Hoa hướng dương cũng là loài hoa mà cô rất thích, hoa luôn hướng về phía mặt trời, thủy chung mà sâu sắc. Một tuần qua công việc của cô vẫn vậy,vẫn chăm sóc tốt cho hai đứa nhỏ, mọi thứ đều theo chiều hướng tốt đẹp. Cô cười vui vẻ hài lòng. Hôm nay là ngày cuối tuần cô hứa với tụi nhỏ là cô dắt chúng nó đi Trung tâm thương mại, không biết đã chuẩn bị chưa nữa. Cô lấy đồ đi vào toilet vệ sinh cá nhân rồi tắm rửa. Chợt điện thoại cô reo.. mặc vội chiếc váy vào, chạy nhanh ra bắt điện thoại.

-” alo Vĩ Nha xin nghe”

-< là=“” tôi.=“” mình=“” vũ=“”> Giọng nói lạnh lùng pha lẫn một mối của anh vang lên làm cô giật cả mình. Cả tuần nay hình như đây là lần đầu tiên anh gọi điện, chỉ nghe nói là anh đi công tác xa.

-“À vâng chào anh, Anh gọi tôi có chuyện gì không?”

-< tụi=“” nhỏ=“” thế=“” nào=“”>. Anh một mối kéo lỏng cavat dựa vào ghế nghe điện thoại.

-” A,, Ken và Sun rất ngoan anh đừng lo, tụi nhỏ rất tốt. À anh muốn gặp sun và Ken không tôi chuyển máy?”

-” không cần.. Mai tôi về thăm tụi nhỏ cũng được” A nhàn nhạt đáp lời cô

-” Vâng”

-“Chăm sóc kĩ tụi nhỏ. Cảm ơn nhiều”

Nói xong anh cúp máy.. Dựa lưng vào thành ghé một mối nhắm mắt. Cả tuần nay anh ở bên Mĩ lo công việc của công ty. Thế là cả tuần anh không có một giấc ngủ hay một bữa cơm nào cho ra hồn cả. Vừa xong việc là anh gọi ngay cho cô hỏi thăm về tụi nhỏ. Khi nghe cô nói tụi nhỏ ngoan rất tốt thì anh mới an lòng. Anh đã bày vẽ si ngằm đi theo bảo vệ hai con, nhưng anh vẫn không tin tưởng được. Anh từ bao giờ mà lại thiếu lòng tin như vậy.haizz thở dài một hơi anh nhấn nút gọi Thư kí.:

-” đặt cho tôi một vé về Việt Nam trong hôm nay” Anh lạnh giọng thông báo

-”Vâng thưa chủ tịch

Nghe xong điện thoại của anh cô sửa soạn lại mình, rồi qua phòng hai đứa nhóc, chắc cũng chuẩn bị xong rồi. Hôm qua vừa nghe cô nói hôm nay sẽ dắt đi Trung tâm thương mại thì bé Sun mừng rỡ nhảy lên, còn Ken tuy không nói gì nhưng cô biết Ken cũng thích đi nữa, mắt của cậu bé lóe sáng khi nghe cô nói mà. Cô đứng trước cửa phòng hai đứa cô đưa tay gõ cửa, cửa mở ra

-“Ken buổi sáng vui vẻ”. Cô tươi cười chúc Ken

-” Buổi sáng vui vẻ”. Ken thuận miệng chúc lại cô

-” Bé Sun đâu Ken?”

-” Cô bảo mẫu ơi, bé Sun đây này”. Sun chạy như bay lại phía cô. Hôm nay cô bé mặt một chiếc váy vàng chanh rất giống với váy cô. Thêm một con bím sau lưng do chính tay Ken thắt thì làm cô bé thêm xinh và dễ thương rất nhiều.

Dắt hai đứa ra xe và xuất phát đến Trung Tâm Thương mại. Trên xe Sun luôn miệng ríu rít với cô:

-” Cô ơi một lát mua kem cho Sun nha cô”

-“ừm”

-“Cô mua bánh cho Sun nữa”

-“ừm”

-“Mua gấu bông cho Sun nữa”

-“ừm”

-“mua..”

-“được rồi tiểu cô nương cô mua hết cho con được chưa!”. Cô véo cái má phúng phính của Sun lên tiếng cười.

Nhìn con bé đang ngồi trong lòng cô, nghịch tóc cô, trong khi cái miệng cứ hoạt động hết công suất. Tiếng nói trong veo rất dễ nghe. Đúng là trẻ con. Còn Ken thì đang nghịch cái điện thoại của cô một cách chăm chú không biết chơi cái gì trong đấy nữa.

-“Thưa cô, tới nơi rồi ạ”. Bác tài xế cung kính

-“Vâng cảm ơn Bác. khoảng 2 giờ sau bác rước tụi cháu nhé”. Cô lễ phép nói. Rồi dắt tay hai đứa nhỏ vào. Một tay cô bế Sun, một tay cô dắt Ken, sợ hai đứa chạy loạn lạc nhau nữa là tiêu.

Vừa bước vào trong , có biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào 3 người tụi cô, thì thầm, khen ngợi:

-“Oa. nhìn xem 3 mẹ con nhà họ thật đẹp nha”

-“hai đứa nhỏ đáng yêu quá”

-“Bà mẹ thật trẻ, đẹp, con xinh.. ”

-“3 mẹ con họ mặt đồ vàng chanh thật đáng yêu a..”

Bla..bla

Những lời nói ấy đã đến tai cô, Ken và Sun. Cô thì ngại vô cùng, cá gì mà mẹ con chứ, cô chỉ mới 20t thôi đầu ra đứa con 4 tuổi chứ. Nhưng được làm mẹ hai đứa con đáng yêu như vậy cũng tốt. Trên đường đi vào khu mua sắm Sun nói:

-“cô ơi học đang nói cô là mẹ cháu đấy ạ..vui ghê. Sun cũng muốn cô làm mẹ Sun nữa”. Sun cười híp mắt nhìn cô

-“á...thôi tới rồi cô chọn đồ cho hai đứa nha..thấy cái nào đẹp đưa cô cô mua cho nha Sun, Ken”. Cô đặt bé sun xuống để bé lựa đồ.

-“hai Ken, mình mua đồ ngủ cặp nha hai Ken. Sun thích con báo màu hồng trên kia kìa..” Sun chỉ tay lên bộ đồ ngủ ba người trên tường nói

-“Sun thích hả, để hai Ken mua cho”. Ken dịu dàng xoa đầu nói với Sun

-“vâng ạ Sun thích, mua cho cô bảo mẫu với nha hai”

-“ừm.. Sun muốn sau cũng được”

Thế là hai anh em đầu mua đồ riêng,. Một lát sau đi qua shop giày dép, hai tiểu quỷ cũng đầu cô mua ba đôi dép đi trong nhà màu hồng phấn. Bởi vì ở nhà cô đã đưa cho Ken một cái thẻ, muốn mua gì thì mua. Thế nên hôm nay mới như vậy.

Mua xong rất nhiều thứ ba người họ cùng đi ăn, đi chơi một lát mệt rồi mới về.

+++

Trên Xe cô để Ken trong lòng ngủ, chắc đi mệt quá nên cu cậu ngủ gật. Nhìn ken ngủ mà cô thấy bình yên, thường thì Ken rất ít nói chuyện nhưng đối với Sun ken lúc nào cũng dịu dàng. Cười nhẹ vuốt tóc của Ken, để Ken nằm ngay ngắn trong lòng mình, quay sang Sun thấy cô bé chơi game trong điện thoại cô mà cười vui vẻ.

Thế là hết buổi đi TRung tâm thương mại rồi.

6. Chương Buổi Chiều Vui Vẻ

Về đến nhà, xe chạy vào khuôn viên biệt thự. Cô bế Ken vào nhà, không quên gọi Sun vào:

-“Sun vào nhà thôi nào con”

-” vâng ạ, cô bảo mẫu ơi, hai ken đang ngủ ạ”

-“ừm hai Ken đang ngủ, cô bế hai Ken lên phòng trước, Sun ở phòng bếp chờ cô xuống nhé.” Cô nhẹ nhàng căng dặn Sun

- vâng ạ...Cô xuống nhanh nhé mình cùng làm bánh..hiiiiii Sun chờ” . Sun cười tươi giục cô

Cô bế Ken lên phòng rồi đắp chăn cho cậu nhóc

-“ngủ ngoan”. Cô hôn lên trán Ken.

Đóng cửa phòng lại, cô xuống bếp làm bánh với tiểu công chúa nào. Mấy hôm nay bà Tuyết xin nghỉ về quê, trong nhà chỉ còn lại có cô, Ken, Sun và mấy bác làm vườn. Lâu lâu mới có người vào dọn dẹp nhà cửa. Nên hôm nay cô quyết định làm bánh cho tụi nhóc ăn, Sun thì biết được điều này nên rất hào hứng tham gia.

Vào bếp cô mặc chiếc tạp dề vào, rồi lấy chiếc tạp dề nhỏ mới mua mặt cho Sun. Sun hí hửng trong chiếc tạp dề nhỏ nhắn xinh xinh. sun đề nghị

-” cô ơi... mình làm bánh gato nha cô, Sun thèm..”

-“ừm, chiều theo Sun vậy. Sun thích ăn hương gì nào?”. Cô dịu dàng cầm tay mũm mĩm của cô bé hỏi

-“hương dâu ạ, Sun, hai ken và Ba Vũ đều thích dâu tây ạ”. Sum lém lỉnh trả lời. Nhắc mới nhớ, hình như ngày mai “phụ huynh” hai đứa nhỏ về, vậy sẵn tiện làm miếng bánh để tỏ lòng thành.

-“ok. vậy mình cùng làm bánh nào!!!”

Dắt Sun vào khu vực làm bếp. Bắt tay vào công việc cô thì làm thợ chính, Bé Sun thì ngồi một góc trên sàn nhà lựa dâu. Một rổ dâu nhỏ, một rổ dâu to, Sun vừa lựa vừa đếm dâu bibo rất đáng yêu. Lựa xong rổ nhỏ, bé Sun chạy lon ton lại đưa cho cô rồi ngồi một góc trên bàn ăn, nhìn những mẫu bột và phá.. hazzzz.. Phần bánh đã được nướng chín. Cô lấy ra cùng Sun trang trí. Kem tươi đã được cô chuẩn bị sẵn, chỉ còn trang trí bánh nữa là xong.

Cô đem bánh đặt trên bàn, Sun hí hửng ngồi sát lại cô. Nhìn chăm chú vào chiếc bánh chưa trang trí. réo cô:

-“cô trang trí nó đi, Sun thèm quá rồi..”

-“nào, sun chờ cô một lát”. Nói rồi cô đi lại lò nướng lấy những cái bánh nhỏ xinh ra, đem lại bàn ăn

Cô cầm bánh lên vẽ một vòng kem tươi to lên trên mặt bánh, thêm một trái dâu đỏ tươi nữa rồi đưa cho Sun. Sun vui vẻ nhận lấy

-” oa , đẹp quá cô ơi. Vài bữa cô chỉ Sun làm với”.

-“rồi khi nào Sun lớn hơn một xíu nữa cô sẽ dạy Sun được không”

-“vâng ạ” Sun gật đầu trả lời rồi ăn bánh . Cô tiếp tục trang trí chiếc bánh to và vài chiếc bánh nhỏ.

Xong tất cả cô cất vào tủ , dọn dẹp lại chiến trường. Nhìn đồng hồ thì cũng 4h chiều rồi. Bắt tay nấu ăn tiếp, Sun bây giờ thì đang chơi ngoài vườn, phía cửa kính phòng bếp cô có thể quan sát rõ. Nấu Xong nồi canh, cô vẫy tay gọi Sun vào:

-“Sun vào nhà, cô tắm cho này”

Sun lật đật chạy vào, chân tay lấm lem, giống y như chú mèo nhỏ.

-“cô tắm cho Sun nha”

-“rồi lên phòng tắm nào”. Cô dắt Sun lên phòng, tắm rửa, rồi gọi Ken thức dậy ăn cơm.

-“Ken, dậy ăn cơm chiều đi con”

Ken lăn qua lăn lại vài cái rồi ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh. Cô và Sun xuống bếp trước chờ Ken

-“Ăn cơm thôi, Cô bảo mẫu ăn cơm, hai Ken ăn cơm, Sun ăn cơm”. Sun lém lỉnh lên tiếng mời cơm, làm cô bật cười

-” ừm, bé Sun ăn cơm đi, Cô bảo mẫu ăn cơm”. Ken dụi dằm lên tiếng

Ken vừa mới nói dụi dằm với cô đó ư. Hôm nay lạ nha. Cô cười thật tươi nhìn Ken:

-“rồi ăn cơm nào hai con. Tối ngủ sớm mai Ba Vũ về rồi đấy”. Cô vui vẻ thông báo

-“oa thật ạ..yeeeeeeeeeehhhh”. tiếng reo hò của hai đứa trẻ vang lên trong không gian yên ả. Bữa cơm được kết thúc trong tiếng cười vui vẻ của Ken và Sun.

+++

“Em và anh cùng chơi trò đuổi bắt. Anh chạy đi, em sẽ là người bắt. Để em có thêm động lực để bước tiếp theo anh_chàng trai người làm tim em tan nát”

7. Chương “phụ Huynh” Về

Cô đang ngủ ngon lành thì...Bỗng điện thoại reo. Nhìn ngoài cửa sổ thì thấy mặt trời chưa thay thế mặt trăng.. haizzz ai gọi ngay cái lúc này thế nhỉ. Cầm điện thoại màn hình hiện lên tên “Phụ Huynh”. Lập tức bắt máy:

-“alo, tôi nghe”

-. Anh lạnh lùng lên tiếng rồi cúp máy. Cô tức tốc chạy xuống nhà ra cổng chính mở nhanh cái cửa. Chiếc Xe MayBach trắng tiến nhanh vào khuôn viên, cô lùi thúi đi phía sau “oa ai đời lại về lúc này,mặt trời còn chưa mọc nữa cơ”. Cô lầm bầm đi vào nhà, trong phòng khách anh đang nằm dài trên chiếc sofa. Thấy cô vào anh nói:

-” Lấy cho tôi ly nước”. Cô thấy đáng vẻ mặt mũi của anh cũng không nói gì, đi thẳng vào phòng bếp lấy nước.

Anh nhìn theo bóng cô nhắm mắt lại ngủ thiếp đi. Khi cô đi ra thì anh thấy anh đã ngủ, lên phòng lấy tấm chăn xuống đắp cho anh. Nhìn hai quần thắm trên mắt là cô biết nhiều ngày anh không ngủ rồi. Phải nói anh rất đẹp trai, tài giỏi, có hai đứa con ngoan hiền. Nhưng tại sao vợ anh lại không được nhất đến ở trong nhà này, hay có một khuất mắt nào đó. Cô phải từ từ từ tìm hiểu mới được. Nhìn anh một cái cô lại bước lên lầu qua phòng tụi nhỏ, tối nào cũng vậy cô cũng phải đi qua phòng tụi nhỏ cô mới an tâm. Nhìn Sun và Ken đang ngủ ngoan trên giường mà cô cười nhẹ rồi bước về phòng mình. Nhìn đồng hồ cũng đã được 4h rồi, cô ngồi lên bàn trang điểm cầm chiếc điện thoại lên gọi cho mẹ. Cô biết mẹ cô luôn thức từ 4h sáng để lo việc nhà, sáng ra còn đi lên công ty với bố. Sau một hồi chuông dài thì cũng có người bắt máy:

- Mẹ cô hiền từ hồi

Mẹ cô là Đinh Nha. Thư kí của bố, còn bố cô là Nhất Gia Vĩ chủ tịch công ty Sunflower. Tên cô cũng được hình thành từ tên hai người.

-“con thức giấc nhớ mẹ nên gọi thôi, mẹ nhà vẫn ổn chứ ạ”. Cô nhẹ nhàng hỏi

-

-“tốt mẹ ạ. Tụi nhỏ rất thương con, chúng rất dễ thương. Để hôm nào con dắt tụi nó xuống chơi với mẹ”. Cô tươi cười khi nhất đến tụi nhỏ

- Mẹ cô dịu dàng nói với cô

-“vậy mẹ làm đi, con sẽ gọi lại sau. Yêu mẹ”

-“yêu con”. Mẹ cô nói xong rồi tắt máy. Cô cũng đặt điện thoại xuống rồi, thay quần áo làm bữa ăn sáng cho hai đứa nhỏ cùng “phụ huynh” của chúng.

Đi ngang phòng khách cô vẫn còn thấy anh đang ngủ. Xoắn tóc lên cô bắt tay vào nấu phở, cô rất ít khi nấu ăn nhưng từ lúc làm bảo mẫu tới giờ hầu như ngày nào cô cũng nấu ăn. Sun và Ken dường như đang phụ thuộc vào cô, lúc nào cũng muốn cô nấu ăn cho chúng. Riết rồi cô nấu ít cũng thành nấu nhiều. Mùi thơm phở lan khắp phòng ăn, cô vận nhỏ nồi nước nấu phở lại lên gọi hai tiểu bảo bối.

Trước cửa phòng cô mở cửa đi vào, thì thấy Ken đang ngồi thất bím cho Sun, còn Sun thì lắc lư cái chân hát:

-“kia con bướm vàng, kia con bướm vàng, xòe đôi cánh, xòe đôi cánh..”

-“A.. chào buổi sáng cô bảo mẫu”. Sun thấy cô thì lú lo chào hỏi.

-“chào buổi sáng Sun và Ken” Cô cười tươi chào lại Sun và Ken.

-“ừm, chào buổi sáng cô bảo mẫu” Ken cũng chào cô.

-“Sun, Ken xuống ăn sáng nào, Ba Vũ tụi con đã về rồi đó. Đi nào”.

Cô và hai đứa nhỏ đi xuống phòng bếp, đã thấy được anh đang ngồi đợi. Từ khi nào mà anh tắm rửa nhanh vậy.

-“Ba Vũ.. Sun nhớ ba a” Sun thấy anh thì chạy như bay vào lòng anh làm nũng.

-“Ba Vũ,.. Ken cũng nhớ ba nữa”. Ken cũng bỏ bộ mặt lạnh lùng mà nói chuyện với anh.

-“Ba cũng nhớ hai tiểu bảo bối nữa. Ở nhà ngoan không con”. Anh dịu dàng hỏi hai tiểu bảo bối nhà anh.

-“Ng ngoan ạ, Sun ăn nhiều lắm, hai Ken cũng vậy nữa, Tụi con luôn nghe lời cô bảo mẫu a”. Bé Sun lú lo kể cho anh nghe.

Trong bếp bưng 4 tô phở ra, vừa ra tới thì nghe Sun nói đến cô, làm cô cười nhẹ. Đúng là Sun lém lỉnh. Bày 4 tô theo thứ tự rồi nói:

-” Anh ăn thử tôi không biết anh thích ăn gì nên làm đại”. Đặt tô phở trước mặt anh, rồi quay qua nói với hai đứa nhỏ

-“đây là phần của các con, ăn nhiều vào”

-” cảm ơn cô bảo mẫu ạ” Ken và Sun đồng thanh trả lời. Cô cũng ngồi xuống ăn phần của mình.

Ăn xong thì anh nói với tụi nhỏ.

-“Ngày mai bà nói tụi con và ba về nhà chính. Tụi con nhớ chuẩn bị nha”

-“Không sun không đi đâu”. Sun trong lòng anh lên tiếng

-“Con biết rồi ạ”. Ken lạnh giọng lên tiếng

-“Sun ngoan ư, Sun đi nha..”Anh dịu dàng nâng nĩ cô công chúa nhỏ của anh

-“Sun đi thì cô bảo mẫu cũng phải đi nữa. Nếu không Sun không đi” Sun lên tiếng.

Cô nghe nói tới mình thì nhìn Sun, anh nhìn cô rồi suy nghĩ gì đó nói:

-“Được rồi, cô bảo mẫu sẽ đi với con được chưa”

Anh nhìn cô nói:

-” mai cô đi với chúng tôi”

-“à vâng”

Nói xong thì ai lại làm việc nấy, cô, Ken Sun phải đi sắp xếp hành lí cho chuyến đi ngày mai nghe nói là đi vài ngày nên cần phải chọn vài bộ đồ.

Cô hứng thú cho chuyến đi ngày mai nha, để xem gia đình này như thế nào mà Sun và Ken hầu như không muốn đi như vậy.

+++

“Mẹ” anh không thích em, em cũng mặc. Bởi bà đã từng tổn thương anh rất nhiều. Em sống là không thể vừa lòng tất cả, mà em muốn dành tất cả điều tốt đẹp cho anh. Em yêu Anh, nhưng không yêu “mẹ” anh_người mẹ ghẻ ác độc

8. Chương Biệt Thự Hắc Ám

Sáng hôm sau là ngày mà cô,Sun,Ken và anh về nhà chính. Không biết vì sau cô có dự cảm không tốt..haizzz chắc mệt quá rồi sinh ảo giác, nhưng cô cũng nên đề phòng vì cảm giác cô luôn nhạy và đúng. Nhìn Sun đang ngủ trong lòng anh còn Ken thì ngồi ghế trước cũng gật gù mà cô thấy thương. Đúng là cứng đầu lúc đi lên xe một hai dành ngồi ghế trước với bác tài để quan sát gì gì đó mà giờ thành ra vậy.

-“Bác tài dừng lại một lát, khê thôi”. Cô nói nhỏ với bác Trung- người tài xế lâu năm của gia đình anh.

Bác Trung dừng xe lại, cô nhìn xung quanh khê nheo mải. Nhà chính mà anh nói là ở trên đồi sau, xung quanh đây toàn cảnh núi rừng âm u. Cô khê rừng mình, khum người bé Ken vào lòng mình.

-“Bác cho xe chạy tiếp đi”. Cô cười nói với Bác Trung.

Xe xuất phát tiếp, nhìn Ken trong lòng cô khê cựa người tìm nơi thoải mái rồi lại ngủ tiếp, ngủ không biết cậu bé mơ gì mà mỉm cười thế không biết. Vuốt nhẹ tóc Ken rồi cô nhìn ra ngoài cửa kính. 4 người tụi cô xuất phát đi từ 4h sáng, để kịp đến nhà chính là 8h, cô chỉ nghe anh tính sơ sơ như vậy thôi cô cũng không rõ. Những cảnh vật xung quanh đây thật rùng rợn, lạnh lẽo đến ghê người. Chợt một từ xuất hiện trong tâm trí cô mà cô mong là không phải.

Chạy được một quãng đường nữa thì cô nhìn trên ngọn đồi cao kia là một cái biệt thự, kiến trúc thật giống tòa lâu đài cổ, thật đẹp. Cô mở to mắt nhìn nơi đó, tòa lâu đài càng gần, càng gần và tới lúc xe dừng lại thì cô mới biết là.... Nhà chính mà anh nói. Ôi trời ơi...cô sẽ phải ở đây sau, tuy đẹp thật đấy nhưng ám khí nặng quá.

Cô quay qua định gọi anh dậy thì đã thấy anh mở mắt, ánh mắt anh lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào ngôi biệt thự. Cô không nói gì, nhẹ nhàng gọi Ken dậy:

-“Ken à, tới rồi con, dậy nào”

Ken dụi mắt nhắm nhem, rồi dựa vào người cô lười biếng nói:

-” Người cô thật thơm”

Cô đỏ mặt nhìn Ken, rồi hỏi anh:

-“Mình xuống được chưa?”

-” Đi”. anh lạnh lùng nói, rồi bế Sun đang ngủ xuống xe. Cô cũng lật đật bế Ken xuống xe đi theo anh.

-“cô để con xuống đi”. Ken ôm cổ cô nói nhỏ. Cô nghe vậy để Ken xuống, rồi cũng đi lại chỗ anh.

Anh nhấn chuông cửa, thì trong nhà mở ra là một ông lão khoảng 65t, vung kính gập đầu chào anh. Anh không nói không rằng đi một mạch vào nhà, cô cũng đi theo. Nhìn anh và Ken mặt lạnh băng đi vào nhà mà cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giữa anh và gia đình có mâu thuẫn gì chẳng. Dọc đường đi cô thấy có rất nhiều vệ sĩ canh gác, canh phòng nghiêm ngặt, chỉ sợ rằng một con kiến cũng không vào được cửa chính. Rất giống với một tổ chức Xã hội đen. Oa thú vị đây.. Cô nhếch môi cười, đôi mắt lóe sáng.

Đột nhiên anh dừng lại, Bé Sun trên tay anh đã thức từ lúc nào anh đặt Sun xuống rồi quay đầu nói nhỏ với cô:

-” Lát nữa trông chừng hai đứa nhỏ cẩn thận”. Nói xong anh bước vào phòng khách, trước mắt cô bây giờ là một nhóm người chắc khoảng 8 người. Ngồi đối diện là một cặp vợ chồng trung niên, còn lại là 6 người, 3nam, 3 nữ. Chắc là anh em họ hàng gì của anh, nhưng tất cả đều đầy sát khí. Anh lên tiếng:

-“Thưa cha con mới về”

-“ừm, ngồi đi”. Ông Phùng- cha anh lên tiếng. Anh ngồi xuống, kế đó là hai đứa nhỏ, dường như quá quen với cảnh này. Sun và Ken đứng trước mặt hai người nói:

-“Chào ông bà nội ạ”

-“ừm”. Ông Phùng nhàn nhạt lên tiếng không thèm nhìn mặt bọn nhóc. Ken thấy vậy kéo nhẹ Sun ngồi vào phần ghế cùng anh. A.. cô phải làm gì bây giờ, mọi ánh mắt đều dồn hết vào cô thế này. Tình thế buộc cô đứng trước mặt tất cả, chào một lượt:

-“Xin chào, tôi là Nhất Vĩ Nha”

-“Cô là ai”.Vợ ông Phùng-bà Loan lên tiếng. Cô nghe thôi mà mắc ói, ặc.. tiếng thật chanh chua

-“tôi là bảo mẫu của Sun và Ken”. Cô trả lời lưu loát

-” À thì ra là người ở, nhưng tại sao lại vác đến đây nhỉ?haha”. Bà Loan liếc mắt nhìn cô cười điệu

-“Người của tôi không cần bà lo”- Anh lạnh lùng lên tiếng phá tan bầu không khí xung quanh.

-“Sao con lại nói như vậy, mẹ chỉ là nói đúng thôi mà”. Bà Loan nũng nịu ôm tay chồng mình nói với anh.

-“Đừng xưng là mẹ tôi, bà không xứng” Đôi mắt anh lạnh lùng căm thù nhìn bà ta. Mẹ ư, mẹ anh đã chết vào cái ngày mà người đàn ông kia phản bội mẹ để đến với tình mới là Á Loan kia. Trong khi anh chưa tròn 5 tuổi, Ông ta không đẩy mẹ ra đường không thương tiếc,gắn cho mẹ một cái danh là phản bội. Anh đứa nhóc 5 tuổi thì làm được gì ngoài khóc và chạy theo mẹ. Nhưng ông trời dường như không thương mẹ anh, mẹ đã bị người của ông ta bắn chết ngay trước mắt anh. Thời khắc đó anh không bao giờ quên được

Giờ đây anh nhìn người đàn bà ngay trước mặt mình mà anh cảm thấy kinh tởm, bà ta là cái gì mà dám phán xét người do anh chọn chứ.

-“mày..mày”. bà ta tức giận đỏ mặt. “Anh dám đứng trước mặt người ngoài mà nói bà ta không xứng, được lắm tôi sẽ cho mấy người biết tôi như thế nào, đợi đấy. Hãy đợi món quà mà tôi sẽ dành cho cậu đi Vũ à. Rồi gia sản này sẽ thuộc về tôi thôi..hahah”

-“thôi được rồi. Các con về phòng đi, Vũ một lát vào thư phòng gặp ta”- Nói xong ông Phùng đứng dậy đi, mọi người cũng dần đi ra. Anh nhìn cô rồi bế hai đứa nhỏ lên lầu. Cô nheo mắt lạnh lùng nhìn xung quanh rồi trở về trạng thái bình thường đi theo anh lên phòng nghỉ.

Mọi chuyện sắp được bắt đầu rồi...

+++

”Vũ à, mọi chuyện đừng ôm hết vào mình, chia sẻ với em đi. Có như thế thì em mới thấy em hiện hữu trong anh.

Anh à, thật ra em đang sợ đó”

9. Chương Nụ Hôn Bất Ngờ

Cô đứng trên cao nhìn tổng quan ngôi biệt thự. Mới vừa rồi bước vào, cô biết chắc rằng ngôi biệt thự-tạm gọi là “nhà chính” ấy, không bình thường rồi. tuy nguy trang thành ngôi biệt thự nhưng những cửa kính, những mạng lưới an ninh ở đây đều tối tân cả. Ngôi biệt thự có tất cả 4 tầng, mỗi tầng đều có người canh gác, lắp camera hết, Cô đoán không chừng đây có thể là một tổ chức hắc đạo ngầm. Haizzz có lẽ cô rước họa vào thân rồi. Lững thững quay đầu lại thì đụng phải một bức tường thịt. Anh đang đứng trước mặt cô nhìn cô chăm chú, tóc anh bị gió làm rối mù nhìn rất lãng tử. Làm tim cô đập lệch đi một nhịp. Cô lùi về sau một bước ngược nhìn anh hỏi:

-“có chuyện muốn nói với tôi à?”

-“ừm, hãy cẩn thận, từ đây về sau cô hãy chăm sóc hai tiểu bảo bối thật tốt, đi đâu nhớ mang vệ sĩ theo”. anh nhàn nhạt lên tiếng, nhưng mắt anh lại nhìn xa xăm. Anh biết bà ta sẽ không tha cho anh đâu. Còn hai tiểu bảo bối thì chắc hẳn bà ta sẽ dùng chúng để uy hiếp anh. Còn cô thì anh không rõ nhưng chắc là sẽ. Mọi chuyện sắp bắt đầu rồi

-“vâng, tôi nhớ rồi”. Cô không hiểu hết sự tình nhưng cô cũng hiểu một chút về tình hình hiện tại. Có lẽ anh sợ Bà Loạn sẽ gây khó dễ cho hai tiểu bảo bối. Nhắc mới nhớ cô không tài nào ưa nổi bà ta, người gì đâu mà trát lên mặt cả tấn phần, môi đỏ chét, ăn mặt hở hang..vv và vv. Nhưng khi nhìn thấy hình xăm hoa hồng đen nơi rãnh ngực bà ta cô lại thấy quen mắt hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.. ở đâu ta.. ở.. Cô cuối mặt xuống vò vò tóc suy nghĩ.

-“này..này. Cô nghe tôi nói gì không?” Anh khom ngang người gọi cô, cô bị gì mà vò đầu bứt tóc thế nhỉ, Anh nhú mày suy nghĩ.

-“hả..ừm..ừm” Cô vừa ngược mặt lên thì môi chạm môi. Mắt cô mở tròn vội lùi lại,cô đỏ mặt vội vàng xin lỗi anh:

-” xin lỗi, xin lỗi..tôi..tôi không cố ý”. Nói xong rồi cô vội chạy vào phòng. Còn anh đứng ở đó không nhìn theo cô ,cũng không nói , chỉ là đứng, không ai biết anh đang suy nghĩ gì.

Cô đưa tay lên môi, cảm thấy tim đập rất nhanh, chỉ một nụ hôn phớt qua nhưng cô cảm nhận được làn môi bạc của anh rất lạnh. Cô không ghét bỏ nụ hôn này. Phải chăng cô đã thích anh rồi.

-“không được, bỏ ngay cái suy nghĩ điên khùng của mày đi Vĩ Nha à”. Cô lắt đầu lẩm bẩm.

-” cô bảo mẫu, Sun đói rồi”. Sun trên giường chạy lại cô ôm cô nũng nịu. Cô nhìn Sun giật mình rồi lại cười tươi với cô bé.

-“rồi cô bế Sun đi ăn nhé. Đi nào”. Bé Sun lên cô đi ra khỏi phòng, vừa đi được vài bước anh đi tới

-“Ba Vũ, Sun đi ăn ba ăn không?” Sun lanh chanh nói

-“Không ,Sun ăn đi, ba phải đi gặp ông con, Ngoan nhé” Anh vuốt tóc Sun rồi cúi người thơm vào má Sun. Cô vẫn còn ngại việc hồi nãy nên chỉ nhìn Sun mỉm cười, không dám chạm mắt anh.

-“Vâng ạ, một lát ba qua phòng Sun và hai Ken chơi nha ba. hihi.” Sun cười rủ rê anh qua phòng cô bé, đúng là dễ thương

-“rồi lát ba qua, bye con gái yêu”. Anh cười nhẹ với Sun rồi trở về vẻ mặt băng lãnh đời thường. Đi lướt qua cô rồi đi vào thư phòng.

Cô bế bé Sun xuống phòng bếp. Đầu bếp nhìn cô gặt đầu một cái rồi làm việc tiếp. Cô đặt Sun xuống bàn ăn rồi đi làm món ăn. Tự túc là hạnh phúc. Cô làm cari gà, và một phần súp. Làm xong cô để lên bàn ăn lấy vài ổ bánh mì làm nóng rồi đưa cho Sun

-“oa, ngon quá.. để Sun đi gọi hai Ken” nói rồi Sun chạy nhanh lên lầu gọi Ken. Trong lúc này cô quan sát phòng bếp lại một lần nữa, tuy phòng bếp được thiết kế đơn giản nhưng cô vẫn cảm thấy không ổn một nơi nào đó. Lia nhanh qua tất cả cô trở về trạng thái ban đầu. Thì cũng là lúc Sun và Ken xuống.

Ngồi vào bàn ăn Ken và Sun vừa ăn vừa đùa. Cô nhìn thấy rất hạnh phúc. Lâu lâu lại quay qua hỏi cô cái này hỏi cô cái kia. Đúng là trẻ con bao giờ cũng vậy. Đang ăn thì tiếng Bà Loan cất lên, làm phá tan bầu không khí trong lành:

-“hạnh phúc quá, nếu ai không biết còn tưởng cô là mẹ tụi nó nữa chứ”. Bà ta chảnh chọe lên tiếng

Ken nhìn bà ta bằng đôi mắt lạnh lẽo. Cô thấy vậy lên tiếng

-” bà quá khen, được làm mẹ hai đứa bé ngoan như thế này là một điều vinh hạnh đối với tôi”

-“vậy à, oa.. cô cũng muốn như vậy à, cũng thuộc dạng mồi chài đàn ông à. Thấy Vũ gia thế cao sang bèn bỏ mồi à..chật.. chặt..”. Bà ta cười xéo cô

-“mồi chài.. giống như bà vậy à”. Ken lạnh giọng lên tiếng.

-“mày..mày đồ mất dạy..mày”. Bà ta chỉ tay vào mặt Ken và giơ tay lên định tát Ken Nhưng cô kịp dùng cái thìa của Sun phi vào cổ tay bà ta làm bà ta la oai oái:

-“aaaaa...cô cô được lắm”.

Cô không nói gì chỉ đứng trước mặt Ken rồi nhìn thẳng mặt bà ta và nói nhỏ:

-“Bà đấu với tôi còn yếu lắm. Đừng động vào tụi nhỏ”. Nói xong cô dắt ken và Sun lên phòng. Bỏ lại bà ta lửa cháy phừng phừng đỏ cả mặt mày

-“cứ đợi đấy..hư”

+++

”Em làm được rồi đấy, buông tay anh và nhìn anh hạnh phúc.

Nhưng,, anh à.. Em đau”

10. Chương Chuyện Thư Phòng

Dắt Sun và Ken lên phòng, cô đã dựng phải ổ kiến lửa rồi. Chỉ tội cho tụi nhỏ, cô sợ Sun và Ken sẽ bị liên lụy. Haizzz cô nên đề phòng với bà ta như lời anh nói rồi. Vô phòng Sun liền nắm tay cô nói:

-“cô bảo mẫu ơi, bà thật hung dữ, con không thích bà đâu. Vừa nãy còn định đánh hai Ken nữa” Cô bé vừa nói vừa chun chun cái mũi thật đáng yêu. Cô nhéo yêu cái mũi nhỏ của Sun cười nói:

-“không có sao rồi, có cô ở đây Sun cứ yên tâm”. Cô giả vờ vỗ ngực xưng tên làm Sun nhìn cô cười khanh khách. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó cô bé chạy nhanh lại chiếc Vali to và lấy ra một cái gì đó, làm vẻ bí mật rồi đưa cho cô nói:

-“Sun và hai Ken cho cô này”

Cô cầm lấy mở ra. Là một chiếc váy ngủ hình con báo màu hồng rất dễ thương, phía sau còn có một cục bông nhỏ rất giống cái đuôi. Cô cười méo mó. Thật đẹp nhưng không hợp với cô thì phải. Cô nhìn Sun và Ken cười thật tươi rồi ôm hai nhóc vào lòng và nói:

-” cảm ơn hai con a, rất đẹp a.”

-“mà tiền đâu tụi con mua?” Cô thắc mắc hỏi hai đứa

-“ạ..ờ.. con lấy tiền trong thẻ cô đưa cho con ấy” . Ken giã đầu, cười nhỏ lên tiếng.

-“ừm, không sau. Rất đẹp.Tối ngủ cô se mặc a”. Cô xoa đầu nhóc Ken rồi nói

-“Cô ơi, Sun và hai Ken cũng có hai cái giống vậy nữa, khi nào co mặc Sun cũng mặc” Sun ngồi trong lòng cô lên tiếng

-“vậy a, vậy tối mình cùng mặc nhé. Còn bây giờ mình cùng đánh trận giã nào” Cô vừa nói vừa hào hứng đề ra trò chơi. Và thế là một lớn hai nhỏ cùng nhau đánh trận giã đầy phấn khởi.

Cũng trong lúc đó tại thư phòng của biệt thự. Anh và ba anh đang ngồi đối diện với nhau bàn việc hết sức nghiêm túc

-” Con đã quyết định chưa? Thời gian không còn lâu, ta nghĩ con nên đồng ý”. Ông Phùng nhàn nhạt hút thuốc lên tiếng

-“Không, tôi không đồng ý” Anh lạnh lùng nói.

-“tại sao? Ta cho con thời hạn hai ngày nếu không lấy Nhã Hân.. thì con biết ta sẽ làm gì rồi đấy”. Ông tức giận đe dọa anh.

-“dù hai hay ba ngày nữa câu trả lời tôi vẫn không”. Anh nhàn nhạt nhìn ông nói thẳng rồi bỏ tay vào túi quần đi ra ngoài.

Ông Phùng nhìn anh mà lòng đầy căm hận, nếu nó mà không cưới Nhã Hân thì mọi kế hoạch của ông đều bị đổ bể. Điều ông muốn ở đây mà nắm quyền điều hành công ty VAM. Bởi ông biết một điều Minh Vũ không chỉ là chủ tịch công ty VAM mà còn là lão đại của Hắc Ưng-một trong những bang phái mạnh nhất thế giới. Trong khi đó bang của ông nằm sau Hắc Ưng một bậc. Ông muốn làm bá chủ thế giới ngầm. Tiền và đàn bà đối với ông không là gì cả, ông chỉ cần danh vọng và sức mạnh của mình. Minh Vũ ta không tin là con không biết ta muốn gì. Cuộc chơi sắp bắt đầu rồi. Ông vút điều thuốc xuống sàn nhà và chà thật mạnh.

Anh bước ra khỏi thư phòng, đi về phòng mình. Rót một ly XO uống một ngụm. Nhìn bầu trời đang xế chiều mà mắt anh lạnh lẽo. Bất anh lấy Nhã Hân sau, cô ta xúng. Đừng tưởng anh không biết mưu đồ của ông ta, muốn anh làm con rối để một bước vượt lên hai bước à. hư.. Anh sẽ không để cho ông ta được như ý đâu. Đang suy nghĩ thì tiếng gõ cửa làm anh nhúm mày. Bỏ ly rượu xuống ra mở cửa thì một vật thể nhỏ chạy vào lòng anh:

-“ba Vũ, xuống ăn cơm a. Cả nhà đang đợi.hihi” Sun cười duyên nói với anh.

-“Sun bảo bố ngoan, đi ba xuống với con nào” Anh dịu dàng bế Sun xuống lầu.

Tất cả mọi người có mặt đầy đủ trên bàn ăn anh gần cô đặt bé Sun kế Ken rồi ngồi vào ghế cạnh cô.

-“mọi người đầy đủ rồi ăn cơm đi”. Ông Phùng lạnh lùng lên tiếng. Trên bàn ăn không khí hết sức nặng nề. Cô liếc nhìn xung quanh mà lắc đầu chán nản, chẳng vui tí nào. Đang ăn thì anh lên tiếng:

-” thưa cha.. Con có việc hôm nay con xin về luôn ạ”

Mọi ánh mắt đều dồn về phía anh trong đó có cô. Không phải anh nói ở sau bây giờ lại nói về rồi. Ông Phùng nhìn anh nói:

-“tùy con. Nhưng hãy nhớ lời ta nói”

Bữa cơm lại êm đềm như cũ. Một ngày ở đây thật chán.

+++

” Em à, anh mệt rồi.. Ôm anh đi”

11. Chương Lời Nói Lúc Say

Cô, cùng tụi nhóc về tới nhà là hơn 8h tối rồi. Anh thì có việc ở công ty nên không về nhà. Vừa vào tới nhà là bé Sun hí hửng nói với cô:

-” cô ơi hôm nay con và hai Ken ngủ với cô nha, nha cô”. Đôi mắt to tròn long lanh của Sun cùng với hai cái má phúng phính của bé mà làm cô muốn cắn một ngụm nha. Cô nhìn Sun cười tươi rói:

-“được rồi, cô cho hai con ngủ chung được chưa. Còn bây giờ đi tắm.”

Cô bế Sun rồi nắm tay Ken lên phòng tắm rửa. Trong phòng tắm truyền ra nhiều tiếng cười nói vui vẻ:

-“A.. Sun không được tóe nứ anh hai” Tiếng Ken vọng ra

-“Hai Ken tiếp chiêu của Sun nè” Sun cũng không thua kém

-“nè hai đứa đừng đùa nữa, mau tắm cảm bây giờ” Tiếng cô khuyên ngăn.

Ken và Sun nhìn nhau cười đều

-“Cô bảo mẫu, Tiếp chiêu...” Sun và Ken thi nhau tóe nước vào cô làm cô không kịp trở tay

-“Aaa.. mấy đứa biết tay cô.” Cô cũng đâu vừa trả thù lại. Một lát thì Sun và Ken giơ tay xin hàng

-” Hiiiiiii.. Tụi con thua rồi...”. Cô ướn sững, nhìn tụi nó cười hiền rồi lau mình thay bộ đồ báo hồng cho hai đứa. Cô nói:

-“Xong rồi, hai đứa ra ngoài ở trong phòng ngồi chơi đợi cô nghe chưa. Đừng có đi lung tung đấy”

-“vâng ạ” hai đứa đồng thanh rồi ra ngoài.

Một lát sau cô đi ra thì thấy hai đứa ngủ trên giường rồi. Ken nằm sấp ngủ trên cả cái gối nằm. Cô nhìn thấy rất mắt cười. Lau đầu tóc xong rồi chỉnh lại tư thế ngủ cho hai đứa. Nhìn Ken và Sun đang say giấc mà cô thấy rất hạnh phúc, ước gì ngày sau cô cũng có hai đứa con ngoan và đẹp như vậy.

Điện thoại cô bỗng dưng reo. Cô vội lấy máy ra ban công nói để tránh ồn tụi nhóc. Nhìn lên màn hình cô nhúm mày, nhưng cũng vẫn bắt máy:

-“Thưa chị, em đã có kết quả điều tra” Đầu dây bên kia một giọng nam cất lên

-“Nói” Cô nhàn nhạt lên tiếng

-“mẹ của Minh Anh và Minh Minh là Lệ Á, Lệ Á và Minh Vũ quen nhau từ lúc nhỏ, khi lớn lên thì gia đình cho phép cưới. Lúc đầu thì gia đình họ rất hạnh phúc lúc ấy chị ta còn đang là người mẫu ảnh. Nhưng không biết vì sau khi sinh hai đứa con ra và chúng được hai tuổi thì cô ta lại bỏ đi. Theo em điều tra được thì do lúc đó công ty VAM đang trên bờ vực phá sản, công việc chị ta đang đi lên. Thấy Vũ không còn là nơi an toàn của cô ta nữa, cô ta liền đưa đơn ly dị ra tòa ly hôn. Chạy theo tình nhân mới là ông Trần Toàn, chủ tịch công ty Á Mĩ hiện nay. Nhưng không một ai biết cả, Hai tháng sau khi ly hôn thì chị ta đi Xuất ngoại và đến nay chưa thấy tung tích. Còn về Vũ, ly hôn với Lệ Á thì anh ta như người mất hồn, một thời gian sau đó anh ta trở lại và dựng lại công ty nuôi hai đứa con đến hiện nay...”

-“Được rồi,tốt.Khi nào có việc tôi sẽ nhờ cậu. Cảm ơn”. Cô ngắt lời đầu dây bên kia.

-“vâng. Chào chị” Bên kia cúp máy. Cô ngồi trên xích đu nhìn lên cao mà thở dài. Thật ra cô không hề muốn xen vào chuyện của người khác nhất là anh. Nhưng sau cô vẫn không thể làm yên được. Nhìn hai đứa nhỏ bị mẹ bỏ rơi khi chưa đầy 2 tuổi mà cô đau xót. Nhưng khi biết được cô càng xót hơn, đúng là một bà mẹ không có lòng người. haizzz....

Cô đứng dậy đi vào phòng nhìn hai đứa nhỏ hôn vào má chúng một cái rồi đi xuống lầu uống nước. Từ sáng tới giờ nhiều chuyện xảy ra quá cô cảm thấy đau đầu. Vừa định bật đèn thì cô thấy một bóng người đổ nhào vào cô làm cô không kịp định hình. Mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô làm cô nhúm mày. Thì ra là anh, sau uống rượu dữ vậy không biết. Cô đỡ anh dậy vỗ vỗ mặt anh nói:

-” này, anh tỉnh dậy đi, đi lên phòng ngủ”

-“ừm.. uống..ực..nữa..ực..vô,,ực..ực” Anh say mềm nói mớ. Cô đành phải pha bát đèn pha một ly nước chanh cho anh. Uống xong anh cũng đã tỉnh, nhưng vẫn còn mơ màng. Trong mơ anh thấy Lệ Á trước mặt anh cười nhẹ. Anh mỉm cười

-“Á Á.. anh nhớ em” Nói rồi anh hôn vào môi cô một nụ hôn cháy bỏng.Lưỡi anh luồn lách vào khoang miệng cô, chơi đùa cung lưỡi cô nhưng hiện giờ cô không cảm giác được gì cả. Anh nói gì, trong mơ anh nói rằng anh nhớ Lệ Á. Nhưng tại sao cô lại thấy đau thế này.. Cô đau ở tim đây.... Cô đẩy anh ra, rồi nhìn anh. Anh cũng nhìn cô, chắc rằng anh đã tỉnh. Không nói không rằng anh đứng lên nhìn cô bỏ lại một câu:

-“Xin lỗi, quên đi” rồi đi tiếp.

Nếu như ngày thường chắc hẳn cô sẽ quên, nhưng hiện giờ có lẽ là không được rồi. Cô đã thích.. à không yêu anh rồi thì phải. Đời thật trở trêu. Nhìn bóng lưng khuất dần của anh mà cô đau lòng. Có lẽ cô yêu anh từ cái lúc nụ hôn phút kia, rồi đến ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn tất cả, rồi lại cả lúc anh dịu dàng nhìn tội nhóc và ngay cả lúc anh gọi tên của Lệ Á trong say kia nữa..

+++

” Em ghét anh gọi tên cô ấy trong lúc say. Em ghét anh nhìn em nhưng trong mắt toàn bóng hình cô ấy. Em ghét anh làm em phải suy nghĩ. Em ghét anh đã làm Em yêu anh

Làm sao để thôi nghĩ về anh bây giờ”

12. Chương 12

Đêm hôm qua là một đêm rất dài đối với cô. Câu nói lúc say của anh làm cô phải suy nghĩ. Phải hay không anh còn yêu Lệ Á, anh không nhớ rằng cô ấy đã bỏ anh đi sau. À..à thật ra anh không biết chuyện đó đâu nhỉ, anh không biết rằng cô ấy đi theo Trần Toàn, một trong những đối thủ đáng sợ của VAM. Hừ,, đời thật đáng cười tại sao cô lại có thể yêu anh ngay lúc này kia chứ. Nhưng cô sẽ không bỏ qua anh đâu, có yêu là phải có đuổi , một khi đuổi không được nữa rồi cô sẽ từ bỏ. Cô cười buồn rồi thay đồ xuống lầu nấu đồ ăn sáng. Đi ngang cầu thang cô lại nhớ về nụ hôn hôm tối, tuy đau nhưng cũng ngọt ngào, nó sẽ còn ngọt hơn nữa nếu anh không gọi tên cô ấy, lắc đầu cho qua cô một mạch hướng đến phòng bếp.

Nấu xong bữa sáng cô định lên gọi hai đứa nhóc dậy nhưng chuông điện thoại bàn reo. Cởi tạp dề nhanh đi bắt máy đầu dây bên kia vang lên tiếng nam nhân:

-

Cô nhíu mày nhìn đồng hồ bây giờ là 7h kém 5 phút. Thường thì không phải giờ này anh đi rồi hay sau

-“Không phải anh ta đi rồi sau, thường thì giờ này anh ta đi rồi. Để tôi tìm rồi kêu anh ta gọi lại cho anh”. Cô nhàn nhạt nói

-

-“vâng” Cô nói rồi tắt máy. Nhìn lên lầu đầy dấu chấm hỏi nhưng rồi cũng đi lên phòng gọi anh. Đứng trước cửa phòng anh cô hồi hộp, tay cô run nhẹ gõ cửa. Một lần, hai lần rồi N lần không thấy anh ta mở cửa, mà cửa lại khóa trong. Cô đành lên tiếng gọi lớn:

-“Minh Vũ, anh có trong đó không? Minh Vũ”

Bên trong không ai trả lời, cô lo lắng tông mạnh cửa vào nhưng không được. Đành phải bắt đà thật xa, dùng tốc độ cực mạnh bay lên và xoay tròn đá thẳng vào cánh cửa.

RẦM...Ầm

Cánh cửa được mở, cô chạy lại giường gọi anh, vừa đụng vào tay anh thì cô cảm thấy rất nóng, sờ trán lại càng nóng. Lúc này cô mới biết thì ra anh sốt rồi. Đi tìm cái nhiệt kế đo nhiệt độ trên người anh. Cái gì.. 38 độ... Làm gì mà anh sốt lắm thế. Lấy khăn lạnh đắp lên cho anh, lau người anh bằng nước lạnh. Haizzzz đành phải thay đồ cho anh vậy. Thay xong đồ cho anh cô nhanh chân nấu cháo gừng ấm cho anh ăn.

Lúc này thì Ken và Sun đã thức, mắt nhắm mắt mở chạy đi tìm cô.

-“Cô bảo mẫu ơi, cô bảo mẫu”. Tiếng la hét gọi cô của hai đứa mà cô mới chợt nhớ ra là Ken và Sun còn ngủ, cô quên đánh thức tụi nó rồi. Cô vịn nhỏ bếp lửa. Đi về phía cầu thang thì thấy hai bóng hồng nhỏ ôm hai cái gối mằm mắt nhắm nhem vừa đi vừa gọi cô. Cô buồn cười, không biết từ lúc nào mà Ken và Sun đã dần phụ thuộc vào cô. Từ một Ken lạnh nhạt và giờ đây Ken đã biết làm nũng biết thương cô hơn trước. Thấy bóng dáng cô Ken và Sun chạy thật nhanh lại cô như hai con mèo nhỏ.

-“cô bảo mẫu,Cô bảo mẫu.. sáng sớm cô đi đâu vậy a.. làm Sun tìm cô mệt chết được” Sun đưa mắt to tròn chu cái miệng nhỏ xinh nói

-“Ken cũng vậy a, Ken cũng tìm cô nữa.” Ken dụi đầu vào lòng cô lên tiếng.

A.. ở đâu mà dễ thương thế này. Cô ôm cả hai lên đi lại ghế sofa ngồi. Hai đứa cứ như hai con mèo lười vậy, còn cả một bộ đồ ngủ mà chạy xuống tìm cô rồi

-” Nay hai đứa thành mèo lười rồi, tỉnh chưa, vệ sinh cá nhân a”. Cô dịu dàng xoa đầu hai đứa nhấc nhỏ

-“Chưa a, Ken còn muốn ôm cô một lát a, người cô thật mềm”. Ken nhắm mắt dụi dụi cái đầu nhỏ xinh vào người cô lười biếng nói

-“Sun cũng vậy, Sun thích ôm cô ngủ” Sun nhõng nhẽo lên tiếng

Cô thật bó tay với hai con mèo này rồi đành phải chiều ý chúng:

-“được rồi, một lát thôi đấy cô còn có chuyện làm nữa biết chưa”

-“vâng ạ” Hai đứa nó đồng thanh trả lời

-“Khụ...Khụ” Tiếng ho ngắt quãng phá tan tình cảnh xung quang. Cô ngược nhìn anh chợt nhớ anh đang bệnh, mà cô tự dưng quên mất.

-” Anh đang bệnh a. Xuống đây làm gì” Cô nhỏ tiếng nói, sợ làm ồn giấc ngủ hai đứa nhỏ

-“Tôi..khụ..khát nước” Anh vừa ho vừa trả lời.

Thấy vậy cô bế hai đứa đặt trên chiếc sofa dài lấy áo khoác của mình đắp lên chúng, rồi đi về phía bếp lấy cốc nước, thuốc và một tô cháo nóng để lên khay bưng về phía anh. Cô nhìn anh dựa vào vách tường mà thấy tối. Cô đành một tay cầm khay nước, một tay đỡ anh lên phòng. Anh dựa thân anh vào người cô mà đi lên.

Hôm qua anh uống quá nhiều lại tắm nước lạnh nên sốt đến đi không nổi.Nhưng anh lại vẫn nhớ về nụ hôn tối hôm đó. Nhìn thân cô nhỏ bé dựa vào anh mà anh cảm thấy ấm lòng. Cái cảnh cô tận tâm chăm sóc tụi nhỏ đến cái cảnh cô tất bật lo anh ốm mà anh cảm nhận tim mình dường như tan chảy. Đã bao lâu rồi anh chưa được như thế này, chắc từ cái ngày định mệnh đó...

Cô dắt anh lên phòng nhìn cánh cửa mà anh nhíu mày,hỏi cô:

-“Thành quả của cô”. Cô biết anh đang hỏi gì chứ. Chán nản trả lời:

-“Không có thành quả đó thì chắc hẳn anh đã thành lợn quay vì nóng đến bốc cháy”

-“cái gì.. khụ..khụ.. lợn quay.. hahah” Anh buồn cười nói anh như lợn. Đúng là ngốc

Cô ngó người nhìn nụ cười của anh, anh cười rất đẹp. Nếu anh cười nhiều hơn thì tốt biết mấy. Cô đỡ anh lên giường, rồi cho anh ăn cháo, uống thuốc rồi đi ra ngoài để anh ngủ. Trong quá trình làm việc cô không hề nói chuyện với anh vì cô đang chìm trong suy nghĩ riêng mình...Một suy nghĩ không ai biết được. Kể cả anh

+++

” Anh cười rất đẹp, nhưng em không thích anh cười với em. Bởi em biết anh không vì em mà nở nụ cười hạnh phúc”

13. Chương Lời Đề Nghị

Cả ngày hôm qua anh bị bệnh cô vừa chăm sóc cho anh, vừa phải lo cho tụi nhỏ. Làm cô cảm thấy mệt mỏi cả người. A.. hình như cô quên một việc thì phải, đúng rồi hôm qua có người gặp anh mà cô quên mất. Vỗ vỗ cái trán rồi đi lên phòng anh gõ cửa:

-“cốc..cốc”

-“mời vào”. Tiếng của anh vọng ra

Cô bước vào thì thấy anh quần khăn tắm nửa thân dưới, còn trên tay đang cầm cái khăn lau đầu. Cô nhúu mày, không thể chấp nhận được rằng anh còn bệnh mà bây giờ lại ăn mặc thế kia. Cô lên tiếng:

-“anh còn bệnh, mà tắm xong lại không nhanh chóng mặc đồ vào”

-“Tôi khỏe rồi, cô vào đây có chuyện gì?”. Anh nhanh chóng khẳng định

-“à, hôm qua có người tên La Phong gọi điện tìm anh”. Cô hồ hững đáp.

Nhìn anh lau đầu loạn xạ mà cô cảm thấy buồn cười, có ai lau đầu như anh không chứ. Cô tiến lại gần anh giặt chiếc khăn trên tay anh rồi nói:

-“Anh ngồi xuống đi tôi lau cho, không khéo cảm lại nữa”

Anh nhìn cô lau lo lắng cho anh làm anh cười buồn. Phải chi Lệ Á không đi thì có thể bây giờ có lẽ người chăm sóc anh là cô ấy. Nhưng đời hài thật.. Cô đã không dẫn đo mà bỏ cha con anh đi, người phụ nữ ấy thật không có lương tâm. Đừng nghĩ rằng anh nhớ đến cô ta là anh còn thương, mà anh chỉ tội cho tụi nhỏ không có mẹ. Anh không muốn cho tụi nhỏ biết rằng chúng có một người mẹ như vậy. Chợt nhớ ra điều gì đó.. hình như hôm nay là tới kì hạn hai ngày anh trả lời đáp án cho ông ta rồi. Nhưng đáp án của anh vẫn vậy, là không. Việc đó đồng nghĩa với việc anh chống lại ông ta, anh cần một lá chắn vững vàng trong cuộc chiến này để bảo vệ hai nhóc. Anh nhìn cô, rồi hai tròng mắt lóe sáng. Đúng rồi..là cô.. cô có thể lo cho tụi nhỏ.

Cô thấy anh nhìn mình với ánh mắt kì lạ bèn ngừng động tác lại, lên tiếng hỏi;

-“Anh có gì muốn nói với tôi à?”

-“Cô đồng ý giả làm bạn gái của tôi được không?” Anh thẳng thắn lên tiếng

” Bạn gái giả” cô đỡ người, ánh mắt mang mắc buồn. Cái cô cần là thật chứ không muốn giả, nhưng không sau chắc anh có chuyện gì cần cô giúp đây mà.

-“Được, nhưng cho tôi xin lý do”

-“Cha tôi bắt tôi lấy vợ nhưng tôi không muốn, cô là người thích hợp để làm lá chắn cho tôi nhất”. Anh nhàn nhạt nói

-“được thôi, tôi có ba điều kiện. Anh đồng ý chứ” Cô nhẹ nhàng lên tiếng

-“được, khi nào có điều kiện gì cô cứ nói” Anh nhanh chóng đồng ý

-“ok”

-“À, tối nay tôi và cô đi cùng bọn nhỏ dự tiệc. Đây là bước đầu cho bạn gái” Anh lạnh nhạt nói với cô

Cô nhìn anh rồi gật đầu bước ra ngoài. Cô chấp nhận làm bạn gái “giả” của anh là vì cô biết anh đang đối đầu với gia đình, anh đang cần lá chắn cho tụi nhỏ. Ngược nhìn trần nhà cao cô cười tươi rồi nói nhỏ:“Trận chiến sắp bắt đầu nhé,bằng...”.

+++

Sun và Ken nghe đi dự tiệc mà háo hức. Liên tục chọn đồ, làm cô mệt mỏi muốn chết. Bé Sun thì đã chọn được chiếc váy trắng hoa đỏ dễ thương, Ken thì trong bộ vest đen huyền ảo. Còn cô thì mang lên mình một bộ váy đỏ khoe lưng trần nóng bỏng, búi tóc lên cao , những sợi tóc mai rũ xuống hững hờ làm cô thêm phần

quyến rũ và sang trọng. Đeo thêm bộ trang sức mà anh đưa, trang điểm nhẹ nhàng, tất cả đã làm nên một Vĩ Nha hoàn toàn khác so với ngày thường.

Nhóc Ken và Sun vừa đi vào phòng cô thì đã thét lên:

-“Oa cô đẹp quá,” 2 cặp mắt to tròn long lanh nhìn cô mà tỏa sáng

Cô cười tươi đi lại ôm hai đứa vào lòng nói:

-“Hai tiểu bảo bối cũng dễ thương xinh đẹp quá trời rồi”

-“hihi.. tụi con mà”. Sun vểnh mặt lên tiếng

-“haha.. rồi.. đi xuống lầu để thôi ba tụi con chờ. Đi nào”. Cô nhanh chóng dắt tay hai đứa đi ra khỏi phòng, thì đúng lúc đó anh lên tới. Vừa nhìn thấy cô anh đứng hình. Đẹp quá, Vĩ Nha hôm nay thật khác so với Vĩ Nha ngày thường, một Vĩ Nha nóng bỏng đẹp lạ lùng, đi bên cạnh là hai tiểu bảo bối càng làm cho cô giống một tiên nữ hạ phàm. Tim anh trẻ đi một nhịp. Anh lấy lại phong độ rồi nói với cô:

-“đi thôi, xe tới rồi”

Cô thấy anh nhìn chằm chằm cô mà cô ngượng. Hôm nay anh cũng rất đẹp trai trong bộ vest đen. Tôn lên dáng người cùng khí phách của anh. Nghe thấy anh lên tiếng cô vội thu ánh mắt nồng nàn của mình lại mà trả lời:

- “à vâng”. Nói rồi cô đi trước anh tụi nhóc thì chạy đi trước rồi, chỉ còn cô đi trước anh đi sau thôi, không khí này làm cô thật hồi hộp. Ánh mắt nồng bỏng của anh nhìn thẳng vào tấm lưng trần đi trước mà anh muốn chảy máu mũi. Mặc dù không phải là trai tân nhưng anh vẫn bị hấp dẫn bởi tấm lưng trắng như tuyết của cô. Hôm nay cô quả thật rất táo bạo làm anh muốn say rồi..

+++

T/g: Đọc và góp ý dùm tg, Xin cảm ơn nhiều..^^(sai sót chi mong bỏ qua cho tg nhé :*)

14. Chương Bữa Tiệc Hạnh Phúc

Xe của anh dừng lại trước cửa một biệt thự to lớn mang phong cách Châu Âu đẹp lộng lẫy. Anh bước xuống và mở cửa xe cho cô, cô theo lễ nghi nhẹ nhàng nhất chân đi xuống, hai nhóc Ken Sun cũng nhanh nhẹn theo. Sun thì nắm tay anh, Ken nắm tay cô. “Gia đình” cô 4 người đi vào bữa tiệc.

Tất cả sự chú ý dồn vào 4 người tụi cô. Cô vừa thán thở nóng bỏng làm biết bao nhiêu người đàn ông say đắm, anh lãnh leo phong độ làm những người phụ nữ suýt xoa. Hai thiên thần nhỏ dễ thương cũng không kém phần chú ý. Cô nhíu mày chán nản, thật ra cô muốn cô thật đẹp khi đi với anh. Cô biết hôm nay anh sẽ chính thức chống lại với gia đình anh, cô đã chuẩn bị tốt mong là không có gì không ổn.

Còn anh, khi nhìn thấy nhiều người đàn ông chú ý vào cô như vậy thì anh lại lãnh leo lia mắt về bọn họ, công khai chủ quyền ôm thắt lưng cô. Tại sao hôm nay cô lại mê người như vậy chứ, anh thật không hài lòng. Cô giật mình khi bàn tay lạnh lẽo của anh ôm thắt lưng cô. Cô ngượng ngùng nhìn anh, ánh mắt anh vẫn vậy vẫn cứ lạnh băng, không cảm xúc, tưởng chừng mọi vật đối với anh là vô hình, không có gì có thể cản bước đường của anh cả. Cô không biết nên vui hay nên buồn vì yêu phải người đàn ông như vậy hay không, nếu cô làm chủ được trái tim mình không thôi đập dồn dập vì anh thì có lẽ lúc này cô không ở đây, không thể cùng sánh vai với anh dù chỉ là “giả vờ”. Cô nhẹ nhàng cười rồi nhìn xung quanh. Bữa tiệc này có vẻ rất lớn, cô nhìn thấy toàn là các ông chủ lớn nhỏ của các tập đoàn, giả tạo vô đối. Đang đi thì Ken níu tay cô nói:

-“cô ơi, cho Ken và Sun đi chơi nhé, Ken hứa sẽ không đi đâu đâu.”

Cô không biết như thế nào đành nhìn anh, anh không nói gì chắc là ngầm đồng ý, cô đành đưa chiếc điện thoại của cô cho Ken nhẹ nhàng dặn dò:

-“Ừm cô cho đi, nhưng nhớ quan sát Sun nha. Cầm chiếc điện thoại của cô bỏ vào túi, không được bỏ ra biết chưa?”

-“Vâng ạ” ken trả lời

Cô nhìn Sun rồi mở ví nhưng ra, lấy sợi dây bạc hình mặt trời cười nhẹ đeo vào cổ Sun nói:

-“Cô tặng Sun, đừng cho ai nhé.”

-“đẹp quá,Sun cảm ơn cô ạ.chút..”. Sun cười tươi rồi hôn thật mạnh vào má cô, thật đáng yêu a..

Được cho phép, hai cô cậu chạy thật nhanh lại khu vui chơi của khuôn viên biệt thự, cô nhìn theo mà nheo mắt cười nhẹ. Anh nhìn thấy nụ cười của cô mà ánh mắt anh dịu hẳn đi, hai tiểu bảo bối của anh có lẽ phụ thuộc vào cô quá nhiều rồi. Anh mỉm cười nhẹ, rồi tay vòng eo cô kéo đi. Cô chợt nhớ rằng anh ở đây nên quay qua cười nhẹ với anh rồi đi thẳng. Anh dắt cô đi lại một nhóm người già có, trẻ có đi cùng với vài cô chân dài ăn mặc hở hang, thiếu vải. Cô lắc đầu, nhưng cũng nở nụ cười nhẹ chào họ.

-“A,, Chủ tịch Khắc, xin chào, rất vui được gặp anh ” Một người đàn ông bụng bự đứng tuổi lại chào hỏi anh.

-“Chào giám đốc Chu.”Anh nhàn nhạt bắt tay ông ta

-” đây là..” Ông ta đưa mắt nhòm về phía cô hỏi

-” Bà xã tương lai của tôi, Vĩ Nha”. Anh vòng tay ôm cô sát vào người mình giới thiệu

-” a..thật là xin đẹp. Hân hạnh được gặp cô” Ông ta cười ghê rợn chào cô. Nhưng cô vẫn gật đầu cười nhẹ, tỏ lòng thành.

Chào hỏi xong, anh quay qua hỏi nhỏ vào tai cô:

-“Cô có muốn uống gì không?”.

-“A... cho tôi một ly nước trái cây được rồi”. Cô ngượng ngừng nói, khoảng cách của anh và cô rất gần có thể nghe cả hơi thở bạc hà thơm mát của anh phả vào gáy cô làm cô đỏ mặt. Anh nhẹ nhàng dắt cô đi lấy nước, anh cho mình một ly rượu và mời cô một ly nước trái cây. Cô vui vẻ nhận lấy.

Trong quá trình vừa uống nước vừa nhìn xung quanh thì tiếng MC bữa tiệc vang lên

-“xin cảm ơn quý khách đã đến với bữa tiệc của chúng tôi, và bây giờ xin mời quý khách hãy chọn bạn nhảy cho mình và vào sàn nhảy nhé. Chúc tất cả vui vẻ”..

Clap..clap..clap... Tiếng vỗ tay vang lên đều đều. Có một số người đã ra sàn nhảy,bỗng dưng một anh chàng đẹp trai đến chỗ cô và nói:

-“tôi có thể mời quý cô nhảy một bài không?”. Cô lúng túng nhìn cậu ta, nên hay không. Cô chưa kịp lên tiếng thì một âm vực lạnh băng vang lên:

-” Cô ấy là của tôi” Rồi anh kéo thẳng cô ra sàn nhảy. Tay anh đặt vào tấm lưng trần của cô, đưa cô du dương vào giai điệu trầm bổng. Cô cảm nhận được tay anh đang vẽ vòng tròn trên lưng cô, đều đều làm cô đỏ mặt không thôi.. Aizzz anh đang làm gì vậy chứ. Cô và anh đang là tâm điểm của bữa tiệc, thì một lần nữa tiếng MC lại vang lên,:

-“Tôi xin được phép mời cặp đôi đang là trung tâm bữa tiệc lên đây để chơi một trò ạ”. Một ngọn đèn không biết từ đâu chiếu thẳng vào anh và cô, vậy là phải lên à. Cô và anh không nói tiếng nào đi lên trong sự reo hò của khán giả, MC lên tiếng:

-“cặp đôi của bạn là cặp đôi đẹp nhất đêm nay được tất cả các cặp khác ở đây cổ vũ. Để tỏ lòng thành với tất cả các bạn được bốc một lá thăm và trong đó là điều mà các bạn phải thực hiện, Xin mời”. Cô nhẹ liếc nhìn anh thấy tay anh đang đưa lên bốc thăm, miếng thăm trong tay anh được mở ra, trong đó ghi gì cô không biết. Anh MC nhìn xong rồi cười tươi nói:

-“Điều mà các bạn phải thực hiện là Hôn một nụ hôn hoang dã..Aaa thật thú vị nha.. Mời các bạn thực hiện”

Hôn đi..hôn đi..hôn đi.. Tiếng reo hò cổ vũ làm cô đỏ cả mặt, trước đám đông như thế này mà bắt anh hôn cô á, chắc rằng anh không chịu rồi.. Nhưng ai đời..

Môi anh nhanh chóng đặt lên môi cô, anh hôn cô một cách say đắm, nụ hôn của anh không giống như nụ hôn lần trước lần này nụ hôn của anh đầy ngọt ngào và táo bạo. Cô nhắm mắt hưởng thụ giây phút này. Cô cảm thấy thiếu oxy khó thở thì anh mút nhẹ môi cô kết thúc nụ hôn hoang dã rồi rời đi, ôm cô vào lòng rồi nói với tất cả:

-“Tôi đã hoàn thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi và bà xã tôi.” Nói xong anh kéo cô rời khỏi sàn nhảy, đi tìm tụi nhỏ rồi lên xe về nhà..

Cô cảm thấy hôm nay không tồi tệ mấy... Cô mỉm cười nhẹ nhàn rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mơ của cô anh luôn hiện hữu.

+++

Trái tim nói:” Nếu bạn yêu một người hãy để anh ấy đi. Nếu anh ấy quay trở lại, anh ấy là của bạn mãi mãi”

15. Chương 15

Sáng hôm sau đúng như những gì anh dự đoán, trên tất cả các số ra của báo hôm nay trên trang nhất đều có hình nụ hôn của anh và cô ở bữa tiệc. Anh nhét môi cười băng lãnh nói nhỏ:

-“cuộc chiến chính thức bắt đầu”.

Tựa vào ghế cầm điều thuốc, hút một hơi thật dài nhớ về hôm tối. Anh đã có một nụ hôn giả giả thật thật. Khi vừa chạm vào đôi môi hồng hào, nhỏ nhắn, đối diện với cả đôi mắt to tròn trong suốt của cô thì anh không thể nào cưỡng lại mình được. Khi anh hôn cô thì anh đã muốn độc chiếm cô cho riêng mình rồi, cái ý nghĩ quái đản đó đã làm anh suy nghĩ suốt đêm. Hình như chưa bao giờ anh có suy nghĩ ấy, kể cả đối với mẹ của tụi nhỏ đi nữa. Khi cô ta bỏ đi thì anh chỉ buồn rầu một vài hôm rồi lại bỏ quên cô ta vào một góc của suy nghĩ. Nhưng còn cô thì khác chỉ vừa mới hôn cô thôi mà anh không muốn có người thứ hai chạm vào cô, anh muốn dù có hay không cô cũng chỉ có một mình anh. Anh lắc đầu bỏ qua cái suy nghĩ đấy, chú tâm vào công việc đang dang dở, nhưng hình ảnh cô cứ hiện lên trong đầu. Cắt đứt dòng suy nghĩ của anh bằng một tiếng chuông điện thoại:

-“reng..reng”

Anh kéo khóa môi cười nhét, cười cũng như không rồi bắt máy:

-“Tôi nghe”

-“Ta thấy con trên mặt báo với cô bảo mẫu nhà con. Vậy con chính thức chống lại ta.” Tiếng ông Phùng đầu dây bên kia nói.

-“hahah.. Tôi đã bao giờ theo ông đâu mà chống lại” Anh cười to lạnh lùng lên tiếng

-“Được lắm vậy đừng trách ta độc ác, con nghĩ con bé đó nó có sức chống lại ta sao..hahaha.. Ta bắt đầu nhé con trai”. Ông ta cười man rợ rồi tắt máy.

Anh chợt lo lắng cho cô, ông ta nói đúng, cô chỉ là người bình thường làm sao có thể đấu lại với lão sói như ông ta. Anh nheo mắt lạnh, phải hay không anh đặt cô vào đây là đúng. Nhưng dù sau đi nữa chuyện đã dở dang rồi, chỉ còn cách đương đầu với nó thôi.

+++

Sáng giờ cô tất bật lo cho tụi nhỏ, hôm nay tụi nhỏ sẽ chính thức đi học khóa võ Karatedo để phòng thân. Cô cảm thấy tình hình giữa hai cha con nhà họ Khắc càng ngày càng rắc rối nên hôm qua cô đã bàn bạc với anh cho Ken và Sun đi học võ. Đề phòng vẫn hơn. Cô mặc đồ cho tụi nhỏ xong xui thì chính cô sẽ là người chở chúng đến trung tâm Võ Thuật. Sun và Ken rất hí hửng, Sun lên tiếng nói với cô:

-“Cô ơi, Sun học võ về nhà bảo vệ cô nha,hihi”

-“không, Sun là con gái, để Hai Ken bảo vệ cô cho”. Ken lên tiếng dành phần

-“không hai Ken phải để Sun cơ” BÉ Sun nhanh nhảo chu môi cự lại

-“Không là hai Ken cơ”

-“Sun cơ”

-“hai Ken cơ”

-“Sun..”

-“Ken”

-.....

....bla,bla..

Nhìn qua kính thấy ha đứa cãi nhau mà cô buồn cười, đây là lần đầu tiên cô thấy Ken cãi Sun quyết liệt như vậy mà nguyên do là chỉ để bảo vệ cô thôi. Thật quá dễ thương a..

-“Thôi hai đứa dừng lại a,,, tới rồi.” Cô đỗ xe trước cửa trung tâm Võ Thuật. ĐI xuống dắt Sun và Ken vào, ở đây cô có một người bạn tên Tuấn đang làm võ sư ở đây, cô đã gửi hai đứa thuận lợi vào lớp học của Tuấn

-“Cảm ơn Tuấn a... Trông chừng tụi nhóc dùm Nhất Nha nhé, hậu đãi Tuấn Sau..hihi” Cô vừa cười vừa cảm ơn Tuấn. Tuấn là anh chàng cao to, đẹp trai thân hình rầm rặng với nụ cười rất hiền, bạn thân của cô từ học phổ thông. Tuấn cười nói:

-“Nhất Nha cứ yên tâm, Tuấn đảm bảo việc trông chừng tụi nhóc giúp Nha. Nhớ khao Tuấn một châu hoàn trắng là được”.

-“Ok. vậy Nhất Nha đi trước Chiều sẽ đón hai tiểu bảo bối, bye”

-“bye”Tuấn nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô cười nói

Cô cười tươi vẫy tay với Tuấn rồi nhìn vào trong lớp xem hai tiểu bảo bối nhà anh. Xong rồi quay đầu đi về. Trên xe cô gọi cho anh, điện thoại reo chưa hết một hồi chuông thì anh đã bắt máy:

-“Alo, tôi nghe”

-“Aa,,tôi là Vĩ Nha đây, tôi gọi là muốn báo cho anh biết tôi đã đưa tụi nhỏ an toàn đến lớp, và chiều tôi cũng sẽ là người rước chúng” Cô vừa lái xe vừa lên tiếng nói.

Đầu dây bên kia anh bật cười, vậy cũng báo. Anh đã biết từ lâu rồi, anh có cho vệ sĩ theo bảo vệ họ mà. haizz.. cô đúng là:

-“ừm tôi biết rồi, chiều rước tụi nhỏ dùm tôi luôn, cảm ơn” Anh nhàn nhạt lên tiếng.

-“à vâng, tạm biệt”

-“Tạm biệt” Anh nói rồi tắt máy. Cô đợi anh tắt máy thì bên này cô mới buồn điện thoại xuống. Thả lỏng mình cô nhìn dòng xe tấp nập, mà lòng chợt buồn nhẹ. Anh cứ lạnh lùng mà không một tí cảm xúc nào với cô như vậy liệu cô có nên tiếp tục hay không,.. Không.. Không cô đâu phải dạng một chút đã bỏ cuộc..haha.. Anh cứ đợi tiếp chiều cô.

Cho xe vào Trung Tâm thương mại.

Cô mua một vài thứ để ra chiều với anh đây, Vũ à cứ chờ em nhé...

Mua gì thì chỉ có cô biết.....

++++

“Anh à nếu không có em thì sau có anh của bây giờ. Vậy nên anh phải cảm ơn em nhé!”

+++

T/g: cảm ơn đọc giả đã ủng hộ tg nha.. Hứa sẽ ra chap đều đều..^^ (sai sót chi mog bỏ qua cho tg nhé)
@@

16. Chương Màn Chào Sân Ấn Tượng

Buổi chiều hôm đó cô đi rước tụi nhóc, cô đậu xe trước cổng Trung Tâm cô đoán khoảng 2h30 là tụi nhóc sẽ tan. Cô bước ra ngoài đứng dựa lưng vào chiếc xe BMW trắng, mắt nhìn chăm chú vào cổng Trung tâm. Đột nhiên cô cảm thấy bất an, dường như sẽ xảy ra điều gì đó. Cô lo lắng nhìn về phía cổng từng dòng người một lướt qua nhưng không thấy bóng hình của Ken và Sun. Lòng cô lạnh hẳn, Cô bắt gặp Tuấn đi ra, chạy nhanh lại Tuấn hỏi:

-“Tuấn hai đứa nhỏ hồi sáng mình đưa lại lớp cậu đâu rồi, sao mình không thấy tụi nó ra vậy?”

Tuấn chợt ngớ người, nói:

-“Không phải cha tụi nhỏ cho người lại rước rồi sau.”

-“Cha, làm gì có cha tụi nhóc mới vừa gọi điện kêu mình rước nó đây mà” Cô bồn chồn lo lắng nói với Tuấn. Tuấn bắt đầu thực lại:

-“Thế này, khi Nha vừa rời khỏi một lát, có một ông cụ ăn mặc lịch sự đến nói là quản gia trong nhà của hai đứa. Còn nói là cha tụi nhỏ cử ông ta đến để rước về có chuyện. À,, ông ta còn đưa điện thoại cho mình nói chuyện với cha tụi nhỏ nữa mà.. Mình thấy vậy nên hỏi tụi nhỏ là có phải cha hai đứa tên Khắc Minh Vũ không, tụi nhỏ còn nói có nữa. Thế nên Tuấn cho tụi nhóc về. Ủa, mà sau vậy Nhất Nha có chuyện gì à”

Cô nghe câu chuyện của Tuấn kể lại thì hoảng hồn:

-“Chết tiệt” Nói xong cô phóng lên xe chạy đi một mạch.Tuấn không hiểu gì cả nên cũng cho qua.

Đi trên đường cô gọi điện cho anh:

-“Alo, tôi nghe, đi rước tụi nhỏ dùm tôi chưa?” Anh chỉnh gọng kính lên tiếng hỏi

-“Tụi nhỏ bị bắt cóc rồi.” Cô lo lắng lên tiếng

-“Cái gì, bị bắt cóc, cô đang ở đâu mau về nhà ngay không được đi lung tung chuyện này để tôi lo biết chưa?” Anh căn dặn cô,rồi nhanh chóng gọi cho La Phong.

-“La Phong bạn nhỏ bị bắt cóc rồi, cậu lập tức triệu hồi tất cả anh em trong bang tìm ra tung tích của hai đứa nhanh lên cho tôi”

-“Ok, bình tĩnh nhé Vũ” Nói rồi La Phong mau chóng cúp máy.

Anh bình tĩnh ngồi tựa vào ghế chờ đợi một cuộc điện thoại từ một người mà anh cho là chắc chắn sẽ gọi cho anh trong 5' tới. 4'35s thì chuông điện thoại anh vang lên, nhanh chóng bắt máy đầu dây bên kia đã vang lên tiếng của ông Phùng:

-“Như thế nào con trai, màn chào sân của ta ấn tượng chứ. hahah”

-“Rất ấn tượng, đừng làm hại đến bọn nhóc. Nhưng ông nên nhớ, tôi là người ăn miếng trả miếng nhé” Tiếng anh lạnh lẽo nói với ông ta

-“Thì sau nào con trai, ta lỡ tay làm hại tụi nhóc rồi sau. Để xem con có mạnh miệng được không nhé”. Ông ta đưa chiếc điện thoại đến chỗ Sun và nói với nói:

-“nào cháu gái, lên tiếng với cha cháu đi nào”

Bé Sun sợ hãi rút vào lòng Ken, Ken thì nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh giá, ôm Sun vào lòng. Sun khóc rống lên:

-” Huuuhuu.. Oaaoa. Ba Vũ ơi Sun sợ, Sun sợ..huhu”. Ken nhìn ôm thật chặt Sun vào lòng nhìn ông ta bằng ánh mắt thù hận. Lên tiếng:

-“Ông đã đạt được ước muốn bây giờ đi ra chỗ khác được chưa”

-“Hahaha,, Cháu thật giống cha cháu, cứng đầu và cổ chấp. Ok, ta đi” Nói rồi ông quay lại áp điện thoại vào tai cười man rợ nói với anh:

-“Sau nào con trai, con có suy nghĩ gì”

Anh lạnh run người được lắm, dám bắt bảo bối của anh, anh sẽ cho ông ta sống không bằng chết. Nghiến răng ken két nói:

-“ông chờ đó, tôi sẽ đáp trả cho ông”

Nói rồi anh cúp máy, đi nhanh ra khỏi công ty, lên xe tìm tụi nhóc.

+++

Cô đã nghe anh dặn dò là ở nhà không được ra ngoài. Cô biết chứ anh đang lo rằng ông ta sẽ bắt luôn cả cô thì lúc đó anh càng khó giải cứu Ken và Sun. Nhưng cô làm sao an tâm mà ngồi ở nhà kia chứ. Cô cứ đi đây, dám bắt cô sau, còn khuya. Cô thay một bộ đồ đen, đeo mặt nạ vào, tìm kiếm cái chấm đỏ trên màn hình điện thoại. A... thấy rồi, là phía nam của khu biệt thự chính nhà. Cô nhanh chóng ra chiếc xe moto mà cô đã chuẩn bị sẵn phóng đi như tên bắn. Dọc đường đi cô lo lắng cho hai tiêu bảo bối, không biết có bị đánh đập hành hạ gì không nữa. nếu tụi nó mà mất đi một sợi tóc thì Nhất Nha cô sẽ mần thật bọn chúng. Đi đường rừng vào thì cô bắt gặp một cái nhà hoang, chia làm hai căn. Không biết tụi nhỏ sẽ ở căn nào. Thì chợt thấy Ông Phùng đi ra. A.. thì ra là ông ta, vậy thì càng thú vị. Cô ném phi tiêu có tẩm thuốc mê vào 4 tên lính canh trước cửa. Cô vội qua căn phòng mà ông ta vừa bước ra lấy ổ khóa chỉ mình cô có ,khóa kín cửa lại để đảm bảo an toàn cho tụi nhỏ.

Đang loay hoay thì cô cảm giác phía sau có người, né qua một bên vòng cổ chúng và ra chiêu tuyệt đẹp. Nghe tiếng ồn ào ngoài trước, một nhóm khoảng 10 người toàn là dân cao thủ đi ra, còn có cả ông ta, ông ta lạnh giọng nói:

-“Người là ai, định cướp người đi à”

-“Tôi là ai ông không cần biết, chỉ cần ông thả bọn nhóc ra tôi sẽ tha cho ông con đường sống” Giọng cô lạnh như ma quỷ địa ngục cất lên làm mọi người xung quanh đây không khỏi cảm thấy lạnh lẽo. Ông ta nhìn cô một lát rồi cười ha hả nói:

-“ta cần người tha, hahah thật buồn cười để xem ai là người phải xin tha nhé” Ông ta cười nói.

Cô chỉ nhìn ông ta rồi nhìn đồng hồ nếu cố đoán không lầm thì khoảng 20 phút nữa anh tới nơi, nên cô phải gọn gàng sạch sẽ mà rời đi. Không còn thời gian để suy nghĩ cô lao vào trận chiến, đối với cô 10 người ở đây không là gì cả, chỉ cần 15' cô đã hạ gục được tất cả, còn lại mình ông ta, nhưng ông ta đã nhanh chân chạy chóng rồi. Bỏ đi ông ta, cô mở cửa phòng thứ hai đi vào thấy bọn nhỏ nằm trên sàn nhà mà cô thương. Nhưng đây không phải lúc cô thừa nhận thân phận nên chỉ cởi chiếc áo khoát của mình rồi nhanh chóng ra ngoài. Anh sắp đến rồi, nấp trong bụi cây gần đó cô thấy anh và một người con trai cao to khác chạy nhanh vào nhà hoang. Cô thấy đã xong hết bèn đi ra xe rồi chạy về nhà trước khi anh về.

Anh và La Phong vào căn nhà hoang để cứu hai đứa nhóc nhưng chỉ thấy những cái xác nằm la liệt trên mặt đường, hoảng hồn anh chạy vội vào hai căn phòng đi thì thấy Ken và Sun đang nằm trên sàn đất, mà bên trên còn có một cái áo khoát đen đắp lên. Anh nhúm mày vậy là có người tới trước anh để cứu chúng. Anh quan sát xung quanh rồi ôm hai tiêu bảo bối vào lòng, cả hai đã quá mệt mỏi nên ngủ rất say, không hay biết gì cả. Nhưng anh ngửi được mùi hương trên áo mà chúng đang đắp rất quen thuộc. Anh đã nghe được ở đâu nhỉ...

Bỏ qua các nghi vấn đó anh, mau chóng đưa chúng về nhà bỏ lại cho Phong một cây nói:

-“đẹp sạch chỗ này đi” Nói xong anh đi một mạch, bỏ lại Phong cái mặt đần ra. Hết nói nổi thẳng bạn...

+++

t/g: Đọc giả có muốn thêm một số tình tiết “đen tối” vào để truyện thêm hấp dẫn không. :3 . T/g thật muốn thêm a.. nhưng sợ đọc giả bị đầu độc a..hihi.. (Xin ý kiến nhé)

17. Chương 4 Người Một Giường

Anh đưa hai đứa nhỏ về tới nhà thì cô từ trong nhà đã chạy nhanh ra mở cửa. Cửa vừa được mở thì chiếc xe dừng lại, cửa mở ra hai cái bóng nhỏ đã chạy nhào vào lòng cô khóc rống lên:

-“A.. cô bảo mẫu ơi, thật đáng sợ a. Sun rất sợ, huhu oaoa...” Sun ôm đùi phải cô nói

-“oa..oa..huhu.. Ken cũng sợ nữa a..” Ken là một cậu nhóc cứng rắn mà giờ đây lại khóc bù lu bù loa thể này làm cô thấy đáng thương. Cô ngồi xuống ngang người chúng, ôm cả hai đứa vào lòng, lau nước mắt cho chúng nói:

-“Sun và Ken ngoan nha, không sao rồi phải không, có cô ở đây không ai dám bắt nạt hai tiểu bảo bối của cô nữa đâu a.. Ng ngoan nào, nín đi ha..”

Cô dịu dàng lau nước mắt cho tụi nhỏ, dỗ dành chúng. Anh là người đứng ngoài nhìn vào cảm thấy cô thật giống mẹ của chúng. Cô quan tâm chăm sóc chúng như vậy hèn gì hỏi tại sao hai đứa không phụ thuộc vào cô chứ. Anh nhìn 3 người đang ôm nhau kia mà anh cười nhẹ, có phải hay không anh đang dần dần thích cô rồi.

Sun nín khóc từ trong lòng cô ngược ra nhìn cô nói trong tiếng nức:

-“cô ơi, hức... hôm nay thật đáng sợ, cô... hức.. cho tụi con ngủ ..hức..chung với nha..hức”

Nhìn bé Sun nức như vậy cô thương quá, cười nhẹ với hai đứa cô nói:

-“Ừm, không áy từ nay Sun ngủ cùng cô luôn đi. Sẽ không ai bắt nạt được Sun nữa a..”

-“vâng ạ..” Sun cười tươi nói

-“Còn Ken nữa a, Ken cũng muốn” Ken lộ mặt lên nói với cô. Cô phì cười đúng là hai đứa tiểu quỷ cái gì cũng đòi được.

-“Ừm, cả Sun và Ken luôn được chưa!”. Cô nheo má tụi nó cười tươi hứa.

-“khụ..ừm..hừ”. Tiếng ho nhẹ của anh kéo 3 người ra khỏi tình cảnh “con khóc mẹ dỗ”. Cô nhìn lên anh, aa này giờ anh ở đây a.. cô quên mất. Cười nhẹ gật đầu chào anh. Anh không nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt nhàn nhạt. Cô kéo hai đứa nhỏ đứng dậy rồi nói:

-“Thôi nào vào ăn cơm rồi tắm rửa ha.. Cũng trễ lắm rồi”. Cô nhìn bầu trời tối đen như mực ở ngoài kia mà thở dài, Sun và Ken có lẽ sẽ phải còn bị bắt làm con tin dài dài, cô sẽ phải cực nhiều đây.

Vào nhà cùng anh và bọn nhóc ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ. Hôm nay tụi nhỏ nhất quyết kêu cô mặc đồ báo hồng chúng mua, cô đành phải chiều theo. 3 người tụi cô mặc đồ báo hồng giống nhau rồi lên giường, cô cùng chơi xếp lâu đài với chúng. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa. Ken nhanh nhẹn lên tiếng

-“Vào đi cửa không khóa”. Cô lo mãi mê chơi nên anh vào khi nào không hay.

Anh nhìn 3 con “báo hồng” trên giường mà buồn cười. Trời ạ, ở đâu ra thể này, thật đáng yêu a.. Chắc là do hai đứa con yêu quý của anh rồi. Bởi vì anh cũng có hai bộ giống chúng như vậy. Anh vào cả nửa tiếng rồi mà không ai hay cả. Anh đi lại giường gần chỗ cô đang nằm, ngồi xuống. A..cô có một cái đuôi rất dễ thương a.. do mãi kiểm hình ghép mà cái môi cứ chu chu ra..

Cô nhìn mấy cái hình này mà hại não, thật khó a.. ái nào nhỉ.

-“Đây này, ghép vào bên kia”. Một giọng nói trầm thấp vang lên cùng với mảnh ghép cô đang tìm.

-“A..đúng rồi cảm ơn nha..haha..cô có rồi nè” Cô cười cầm lấy rồi ghép vào. Nhưng chợt nhớ ra điều gì đó. A ai nói vậy cà.

Nhìn qua phía bên trái cô thì thấy anh đang nhìn chăm chăm cô. Đỏ mặt cô vội ngồi dậy, nói:

-” Anh vào đây khi nào a.. sao tôi không hay vậy?”

-“Không lâu,chỉ mới khoảng 30’ a.” Anh cười nhẹ đáp trả.

-“Ba Vũ, ba Vũ... con đang chơi ghép hình a.. ba chơi không?” Sun chạy lại ngồi vào lòng anh lên tiếng.

-“Thôi a.. Ba Vũ không chơi với con được, mà là bây giờ Hai tiểu bảo bối của ba đi ngủ nhé..Khuya rồi” Anh dịu dàng lên tiếng.

-“Không a.. Ba Vũ ngủ cùng con với tụi con đi” Bé Sun cho ý kiến.

-“được a.. Mình 4 người ngủ chung nha ba Vũ, nha Cô bảo mẫu” Ken đưa mặt cún con ra nằng nỉ cô và anh. Cô cười nhẹ, đúng là biết cách lấy lòng người khác a.. Cô nhìn anh đỏ mặt, nhưng phải ngủ cùng giường với anh sau, điều này cô chưa nghĩ tới a..

-“Được rồi ba ngủ với tụi con được chưa rồi bây giờ đi lên giường nằm xuống đi” Anh nhẹ nhàng đồng ý với tụi nhỏ. Cô thì há hốc miệng. Anh đồng ý a..

Hai đứa nhỏ nhanh chóng lên nằm ngay ngắn vào chỗ, Ken thì nằm phía trong cùng, tới Sun.. Vậy không phải cô và anh phải nằm gần nhau sau.

Anh nhìn cô đang đứng trời trồng đằng kia thì gọi:

-“Cô Vĩ Nha, cô định không ngủ sau, lên đi hay muốn ngủ ngoài bìa”

-“A .. tôi lên liền” Cô đi nhẹ lại chiếc giường nằm kế Sun. Anh cũng nhanh chóng nằm phía sau lưng cô. Cô có thể cảm nhận được sức nóng từ thân thể anh. Thật ngượng a..

-“ba Vũ, Cô bảo mẫu ngủ ngon” Sun và Ken đồng thanh lên tiếng rồi mau chóng chìm vào giấc ngủ. Cô nằm nghiêng qua Sun không dám xê dịch chỗ nằm, chỉ sợ vừa mới động thôi là đã lọt thỏm vào lòng anh rồi.

Bỗng dưng, anh ôm lấy cô, người cô chợt cứng ngắt, quay đầu nhìn lại thì thấy anh đã ngủ, cô chợt thở phào mình chỉ là cái gối ôm cho anh thôi. Anh ôm cô vào lòng, giả vờ nhắm mắt ngủ, nhưng thực chất anh chưa ngủ. Anh không phải là người dễ ngủ như vậy, đúng là người cô rất mềm và rất thơm như lời Ken nói. Ôm vào rất dễ chịu, anh nhắm mắt hưởng thụ ngọc nhuyễn uyên hương trong lòng mà dầm dề chìm vào giấc ngủ say. Có lẽ từ trước đến nay, tối nay là ngày anh ngủ ngon nhất mà không phải chịu một giấc mộng nào..... Cô và anh cùng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

+++

” Trong giấc mơ của em luôn có bóng anh, nhưng nó cứ chớp chờn rồi lại biến mất. Em rất sợ phải đối diện với sự thật , rằng một mai không có anh ở bên. Em sợ lắm Vũ à..”

18. Chương Tình Cảm Chớm Nở

Sáng hôm sau

Ánh nắng mặt trời chiếu vào sáng cả căn phòng. Hai anh em Ken và Sun chen lấn vào cái chăn ôm nhau ngủ ngon lành. Còn cô thì như một con mèo lười, chui rút vào lòng anh tìm hơi ấm. Anh nhìn thấy cảnh tượng này mà lòng anh chợt tan chảy, ấm áp lắm. Đây là điều mà anh mong muốn có được, một gia đình hạnh phúc bên những đứa con xinh, từ nhỏ mẹ anh đã mất, lớn lên lại không có tình yêu thương của cha, của gia đình. Đến khi lập gia đình anh tưởng chừng như hạnh phúc sẽ tìm đến anh nhưng rồi sau, nó tan vỡ ngay trong tích tắc. Từ đó anh đã không còn tin vào một ai nữa, tim anh dường như đã đóng băng, khóa kín với mọi thứ. Nhưng rồi đến một ngày, một cô gái có tên là Nhất Vĩ Nha đã bắt đầu đập chuông bước vào lòng anh. Tim anh một lần nữa tan chảy, và dường như lần này nó dồn dập và mãnh liệt hơn trước. Cô gái ấy không chỉ đẹp, dịu dàng mà còn có cả một tấm lòng cao thượng. Khi anh xem lại những đoạn băng ghi hình mà ở nhà cô và các con anh đã làm, cô chăm sóc tui nhỏ từng tí, cô không quản ngại Ken lạnh nhạt mà làm Ken trở nên phụ thuộc vào mình. Những cái nhíu mày, những nụ cười hay những hành động của cô từng chút một đang đi vào lòng anh. Anh nhìn cô gái ngủ trong lòng mình mà cười nhẹ, có lẽ cô đã làm anh yêu cô rồi. Cuối xuống đặt nụ hôn lên môi cô...

Cô đang ngủ ngon lành, trong giấc mơ cô mơ thấy hoàng tử đang hôn một nàng công chúa, Aaaa mà công chúa lại chính là cô a..!! Nụ hôn của hoàng tử thật tuyệt, nhưng rồi cô lại bị hoàng tử cắn a.. thật đáng chết tại sau lại cắn cô chứ, hừ..không thèm hôn hoàng tử nữa.. ta đi tìm Vũ của ta đây.

Cô dụi dụi mắt bắt đầu mở mắt, sáng rồi a.. Nhìn thấy Ken và Sun vẫn còn ngủ thì cô cười nhẹ, kéo chăn đắp lên người chúng. Xoay người ra sau thì thấy mặt anh gần cô trong gang tấc, cô giật mình rồi thì cũng nhớ chuyện tối qua. Cô cười nhẹ nói:

-“Buổi sáng vui về a”

Anh nhìn tác phẩm của mình trên môi cô mà cảm thấy rất hưng phấn, thật đẹp.. Cười nhẹ với cô nói:

-“ừm, buổi sáng vui về”

Cô nhìn anh cười thì cũng vui vẻ hăng lên. Chợt nhớ đến cái môi yêu quý của mình mà bực bội. A..nhưng sau lại chân thật đến vậy, cả môi cũng bị phồng lên rồi. Cô xụ cái mặt xuống rồi bước xuống giường vào nhà vệ sinh. Anh nhìn theo bóng dáng cô mà vui vẻ, rồi cô sẽ là của anh thôi.

Đi ra khỏi phòng vệ sinh thì cô thấy anh đã ra ngoài rồi chỉ còn hai đứa nhỏ, cô vội xuống nấu đồ ăn sáng cho chúng rồi cho anh còn đi làm nữa. Bà tuyệt quản gia đã xin nghỉ việc luôn rồi, gia đình bà đã chuyển đi nơi khác nên trong biệt thự này chỉ còn lại vài người thôi.

Cô từ phòng bếp nhìn anh quần áo tươi tắn đi xuống thì nói to:

-“này, anh ăn sáng đi rồi hả đi làm”

Anh nhìn cô tất bật trong bếp mà phì cười, rồi cũng nhàn nhạt trả lời:

-“ừm, em làm cho tôi một phần”

-“vâng” Cô chuẩn bị 4 phần ăn sáng, đem ra bàn để đấy. Lên gọi hai nhóc con dậy, chưa kịp đi lên lầu thì Ken và SUN đã nhanh chân chạy xuống.

-“chào buổi sáng cô bảo mẫu” Hai đứa đồng thanh nói

-“chào buổi sáng hai con” Cô cười tươi chào lại chúng nó.

Cô nói tiếp:

-“Vào ăn sáng nào”.

-“Vâng ạ”

“Gia đình” 4 người ngồi trên bàn ăn bữa ăn sáng đầy vui vẻ.

Kết thúc bữa ăn, anh vào bếp dặn cô.

-“À hôm nay làm phiền em mang cho tôi một phần cơm trưa đến công ty VAM nhé.”

-“à vâng, thế anh ăn cơm gì tôi chuẩn bị” Cô hỏi ngược lại

-“Tùy em,tôi không kén ăn”.

-“vâng”

Nói rồi anh ra xe đi làm, còn Ken và Sun thì đã lên phòng làm gì rồi không biết.

+++

Cô nhanh chóng làm xong việc nhà thì lên ban công gọi điện cho một người:

- Đầu dây bên kia lên tiếng

-“ừm, Em điều tra được bà ta là ai chưa?” Cô lạnh giọng hỏi

-“Thưa chị, em có điều tra được, trước kia Bà Loan là một trong những sát thủ của bang Hồng Đen, tuy nhiên sau này do lục đục nội bộ nên bà ta ra ngoài lập bang phái khác và bang này cũng có tiếng trong giới ngầm.” Đầu dây bên kia cũng kính trả lời.

-“rồi, tôi biết rồi” Nói xong cô cúp máy. Nhìn lên trời mà cô cảm thấy nặng nề, đúng là bà ta không dễ đâu như cô nghĩ. Hồng Đen ư, rồi cũng có lúc bà ta bại dưới tay cô thôi. Nhưng điều cô lo sợ là Ông Phùng và bà Loan sẽ liên kết chống lại anh đến lúc đó anh khó có thể thoát khỏi ông ta. Có hay không cô nên giúp anh một tay.

Thở dài một hơi, cô đi xuống lầu làm thức ăn chuẩn bị đưa tụi nhỏ đi học rồi đưa cho anh luôn...

+++

19. Chương Em Có Muốn Thích Tôi Hay Không

Cô lái xe đưa hai tiểu bảo bối đến Trung tâm Võ Thuật, hôm nay cô đã dặn chúng rất kĩ rằng có ai rước cũng không được về trừ khi có sự xác nhận của cô. Nhưng cô vẫn còn chưa an tâm đành đưa cho Ken một sợi dây bạc nói:

-“Ken, cô tặng Ken sợi dây hình mặt trăng nha, không được làm mất đấy”

Ken mân mê sợi dây trên tay rồi cười tươi nói:

-” Oa đẹp quá, Ken cảm ơn cô bảo mẫu, ..Chụt..” Ken ôm cổ cô hôn thật kêu vào má cô, cô cười thật to xoa đầu cậu nhóc:

-“Ken ngoan, hai đứa nhớ giữ gìn đồ cô tặng đấy”

-“Vâng ạ, Sun cũng có giống hai Ken a, nhưng của Sun là mặt trời đẹp hơn cả Hai Ken nga.” Bé Sun chu môi nói với Ken

-“rồi của Sun đẹp hơn của hai Ken được chưa. Thôi mình vào học nào Sun” Ken nhìn Sun dịu dàng nói, rồi kéo cô bé vào lớp. Sun không quên ngoái đầu lại nói với cô:

-” Chiều rước con cô a” . Rồi đi theo chân Ken vào lớp. Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của của hai đứa nhỏ mà cô hạnh phúc, an tâm phần nào vì tụi nhỏ đã đeo sợi dây mà cô tặng. Trên mỗi sợi dây đều có thiết bị định vị toàn cầu, dù ở đâu đi nữa chỉ cần cô mở điện thoại của cô ra là có thể tìm ra vị trí của hai sợi dây bạc đó.

Nhìn chiếc đồng hồ trên tay cô thấy đã đến giờ ăn của anh rồi, nhanh chóng lên xe đi đến công ty VAM. Cô cho xe vào chỗ đậu xe, lấy túi đựng thức ăn đã chuẩn bị nhanh chân vào đại sảnh. Cô đi lại bàn tiếp tân nói:

-“Xin lỗi cho tôi gặp anh Khắc Minh Vũ”

Cô tiếp tân sững người. Cô gái này ở đâu ra mà dám cả gan kêu cả họ tên chủ tịch thế này. Cô tiếp tân nhìn cô trả lời:

-“Xin lỗi chị có hẹn trước không ạ”

-“à,, có, cô cứ nói tôi là Nhất Vĩ Nha thì chắc hẳn anh ta sẽ biết” Cô thẳng thắn trả lời.

Cô tiếp tân khó chịu ra mặt, cô ta nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn rồi điện lên phòng chủ tịch. Cô thì không chấp những người như cô ta, không tôn trọng khách hàng như cô ta.

-“alo thưa chủ tịch, có cô Nhất Vĩ Nha tìm ngài ạ”

-“...”

-“Vâng,vâng” Không biết đầu dây bên kia nói gì mà cô ta vâng dạ hoài như thế. Cô nhú mồm suy nghĩ.

-“Thưa chị, Chủ tịch đang bận và nói là không muốn gặp chị ” Cô ta khinh khỉnh đáp.

Cô lia đôi mắt lạnh nhìn cô ta, không muốn gặp, Cô ta tưởng cô ta gạt được cô đấy, hư... Cười nhếch nửa miệng, cô cầm chiếc điện thoại lên bấm gọi anh. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy:

-“Alo,tôi nghe”

Cô cố tình nói to cho cô ta nghe:

-” Tôi đây, tôi đang ở đại sảnh công ty anh. Nhưng không ai cho đi lên cả. Anh xuống lấy đồ đi”

-“Ừm, tôi xuống liền” Anh nói xong thì tắt điện thoại, với lấy chiếc áo trên vest trên ghế rồi đi nhanh xuống sảnh.

Cô nói xong thì đứng đó đợi anh. Chưa đầy 2’ anh đã có mặt tại sảnh lớn của công ty. Anh nhìn thấy cô rồi đi lại gần, anh nói:

-“Sao không lên”

-“Không ai cho nên tôi lên không được, cơm của anh, tôi về trước” Cô nói rồi liếc nhìn về cô tiếp tân đưa túi thức ăn cho anh quay đầu đi. Anh nhanh tay níu cô lại nhíu mày nói:

-“tôi cho em đi sau, theo tôi tôi có chuyện muốn nhờ em” Nói rồi cô bị anh lôi lên tầng lầu dành riêng cho chủ tịch.

Anh kéo cô vào phòng rồi đóng cửa, cô cũng vào theo, quan sát vật dụng trong phòng thì cô cảm thấy hoa mắt. Quá tuyệt. Cái kính sát đất kia có thể nhìn thấy tất cả cảnh vật bên ngoài nha. Còn có cả góc phòng ngủ mini siêu tiện dụng nữa. Hai mắt cô tròn xoe nhìn cái phòng dành cho chủ tịch của anh, quá đẹp. Cô nhìn anh nói:

-“anh kéo tôi vào đây có chuyện gì?”

-“Không có gì chỉ là kêu cô đợi tôi về chung với, xe tôi hư rồi” Anh nhàn nhạt nói. Anh là cố tình kéo cô ở lại nha, muốn gần cô chút thôi mà khó vậy sau.

-“Vậy à, anh cứ làm việc đi tôi không làm phiền” Cô nói mà không thèm nhìn mặt anh cứ nhìn con voi bằng tượng to bụi đang ở trên đầu tủ kia a..

Cô phải làm sau để lấy cái con voi kia, cô thật có hứng thú với nó nha. Rất đẹp. Cô với tay lên lấy nhưng không tới, nhảy lên nhưng vẫn không tới. Cô nhất quyết phải lấy được con voi kia cô mới chịu, cô đành phải nhảy thật cao nhưng vướng phải cái vật gì đó cô có nguy cơ móng hôn đất, nhắm mắt chờ cái tiếp đất hoành tráng thì..... anh đã nhanh tay lấy cái gối tựa lưng ném nhanh xuống, và kết quả cô ngồi lên cái gối của anh. Anh nhìn cô mà buồn cười, ở đâu mà có cái người kém thông minh như vậy chứ, tại sao không bắt ghế lấy mà lại nhảy lên như vậy, chút nữa té rồi.

Cô thở phào nhẹ nhõm..hazzz..hên là anh nhanh tay nếu không thì chết cái móng cô rồi... Cô nhìn anh cười ái ngại nói:

-“Cảm ơn anh a.. nếu không thì tiêu tôi rồi”

Anh bước lại gần cô đỡ cô dậy cười nhẹ nói:

-“Không sao, thấy chết không lẽ không cứu”

-“Cảm ơn,à anh cho tôi con voi trên kia đi” Cô chỉ tay lên con voi trên đầu tủ nói với anh

Anh cười trừ với tay cầm con voi đem xuống cho cô:

-“chỉ vì một con voi mà suýt nữa té. Thật là”

-“đương nhiên vì cái gì mình thích , tôi sẽ làm tất cả” Cô nhìn chú voi nói với anh

-“Vậy nếu làm tất cả vì tôi em có đồng ý không” Anh dụ dăng lên tiếng.

Cô cũng quay mặt lại nhìn anh, ánh sáng buổi chiều tà chiếu vào anh làm anh rực sáng, nhưng điều anh nói có nghĩa gì. Anh đang tỏ tình với cô sau,hahah..

-” Anh có ý gì?” Cô cố tình hỏi lại

-“Là thế này” Nói xong anh khóa môi cô một nụ hôn nóng bỏng ngọt ngào, cô như chìm đắm trong đó. Anh buông cô ra nhìn thẳng vào mắt cô nói:

-“A..sau như vậy được chứ..tụi con không chịu, như vậy thì tụi con nhớ cô bảo mẫu lắm a..”Sun mè nheo nói.

Cô cũng thấy có lí nên hòa theo Sun:

-“Đúng a.. anh sau lại phải cầu kì như vậy a”

Anh lạnh lùng nhìn cô, rồi nhìn Ken nói:

-“Con nghe rõ chưa Ken, nhớ đấy. Còn bây giờ ra khỏi phòng cho ba và Cô nói chuyện, nhanh”

Ken và Sun nhìn anh mỉm cười kì quái rồi nhanh đi ra ngoài để thôi ba Vũ nổi giận là tiêu a.. Hihi haha..Tụi nó đã tìm ra được yếu điểm của anh rồi...

Hai đứa nhỏ ra ngoài, cô nhìn anh thắc mắc.. Nhưng rồi anh nhanh chóng nói với cô:

-“Mình cùng làm lại những gì đã bị phá rồi nhé” Nói rồi anh bế cô lên đi vào giường hôn cô tới tấp, cô khó thở há miệng ra thì làm anh thuận tiện đưa lưỡi lườn vào chơi đùa cùng lưỡi cô... Tay anh đã bắt đầu không an phận rồi, lần mò vào áo cô tìm kiếm... Nhưng không gian nóng bỏng lại bị cắt đứt bởi tiếng chuông điện thoại. Cô kéo anh ra, cầm lấy điện thoại, là mẹ cô a..Cô thở gấp nói với anh:

-“Vũ à, mẹ em gọi a..tha cho em đi”

-“assssi.. hai lần đều bị phá hư, anh khổ quá màaaaaa ” Anh nằm trên người cô than thở, cô thấy vậy bấm nghe điện thoại đầu dây bên kia mẹ cô lên tiếng:

-< làm=“” gì=“” mà=“” bắt=“” máy=“” lâu=“” thế=“” con=“” gái=“”>

-” Dạ,.. con đang tắm mẹ a.. Mẹ gọi con có chuyện gì không vậy?” Cô nhìn anh trả lời, trời ạ.. anh đang làm gì thế a.. anh giận à. Anh bức vì món ăn mình dâng lên tới miệng mà không ăn được.

-< mẹ=“” tính=“” kêu=“” cô=“” ngày=“” mai=“” về=“” nhà=“” chơi=“” lâu=“” rồi=“” không=“” thấy=“” cô=“” về=“” cha=“” cô=“” nhớ=“” cô=“” nên=“” gọi=“” cô=“” về=“”>.

-“Vậy a.. thế mai con về, con cũng nhớ nhà nữa” Cô vừa nghịch tóc anh, vừa nói chuyện với mẹ cô

-< ừm,=“” nhớ=“” dất,=“” hai=“” đứa=“” bé=“” con=“” trông=“” về=“” với=“” nhé,=“” mẹ=“” cũng=“” muốn=“” có=“” cháu=“” rồi..haha..=“” không=“” ấy=“” dất=“” bạn=“” trai=“” về=“” nha.=“” cha=“” mẹ=“” không=“” cần=“” con=“” rể=“” chúc=“” cao,=“” giàu=“” có=“” gì=“” cả,=“” chỉ=“” cần=“” thương=“” yêu=“” con=“” là=“” đủ=“”> Mẹ cô vừa cười nói, hời cô lấy chồng a.. Cô mỉm cười nhẹ nhàng, rồi trả lời mẹ:

-“vâng a.. con sẽ dất về”

-< rồi=“” con=“” làm=“” gì=“” làm=“” đi,=“” mẹ=“” có=“” việc=“” mai=“” về=“” nhé,=“” bye=“” con=“”>

-“bye mẹ” Nói xong chờ mẹ tắt máy cô mới tắt máy rồi nhìn anh đang nằm trên người cô mà nhắm mắt, anh ngủ rồi sau..

-“Mẹ nói gì thế” Anh đột nhiên lên tiếng

-“Ngày mai về nhà em chơi được không, mẹ muốn em về nhà dất tụi nhỏ cho bà xem” Cô nhẹ nhàng nói với anh

-“Ừm, anh và con cùng đi, sẵn ra mắt mẹ vợ” Anh hào hứng nói với cô. Thật ra anh cũng đang muốn đi đâu cho khoay khoả, nhiều ngày nay anh đã mệt quá rồi. Tất cả các công việc, anh đã giao cho La Phong. Bây giờ anh muốn đi chơi với cô và con.

Nghe anh nói vậy mà cô phì cười,cái gì ra mắt mẹ vợ chứ.

-“ừm, thôi anh về phòng ngủ đi, mai cho tụi nhóc hay rồi mình cùng đi”. Cô đuổi anh về phòng, cô sợ anh mà còn ở đây giây phút nào nữa thì chắc hẳn cô sẽ bị mần “thịt” a..

-“không anh muốn ngủ đây với em, ngủ đi. Ngủ ngoan” Anh biết cô nghĩ gì, nhưng anh sẽ không lố lăng như vậy, phải từ từ. Anh ôm cô vào lòng rồi chúc ngủ cô ngủ ngon.

-“Ngủ ngon” Cô cũng chúc anh rồi chìm vào giấc ngủ với nụ cười trên môi.

Một buổi tối hạnh phúc..==

++++

” Nếu một ngày em rời xa anh, anh hãy đến nơi đầy nắng. Em đang ở đó chờ anh, bởi vì em nhớ có một lần anh nói anh thích bình minh, ánh nắng của mặt trời”

21. Chương 21

Sáng hôm sau

Khi tiếng chim đang hót líu lo trên cành, thì cô giật mình thức giấc, nhìn anh bên cạnh mà cô thấy bình yên. Vuốt nhẹ khuôn mặt anh đặt lên má anh nụ hôn chào ngày mới. Rồi đi xuống giường vệ sinh cá nhân. Cô nhanh chóng đi qua phòng hai đứa nhóc gọi tụi nó dậy để chuẩn bị đi trưa rồi nắng mệt lắm. Gõ cửa phòng hai đứa, một lúc sau, Ken đầu tóc rối bù xù bước ra nhìn thấy cô cậu nhóc nhào vào lòng cô, cô ngồi xuống ôm Ken vào lòng hỏi:

-” Sao thế hả, lại làm mè o lười à..”

-“Không a.. Ken buồn ngủ, mà cô tìm Ken có chuyện gì không ạ” Ken dụi đầu vào lòng cô lười biếng nói

-“Cô định rủ Ken và Sun về nhà cô chơi, mà Ken ham ngủ như thế này chắc cô phải hủy bỏ rồi.” Cô giả vờ ủ rũ nói.

Ken nghe cô nói được đi chơi thì hai mắt bừng sáng, ngồi thật nhanh dậy hỏi cô:

-“Đi chơi hả cô, a vậy Ken và Sun cũng được đi ạ”

-“ừm, nhưng mà...” Cô chưa nói hết thì Ken đã lên tiếng

-“không a.. Ken đi mà, cô cho Ken và Sun đi với nha. Nha cô” Ken cầm tay nằng nỉ cô, bày ra bộ mặt đáng thương nói.

Cô cười tươi nhìn nhóc Ken nói:

-“haha.. được rồi, con đi gọi Sun thức dậy ăn sáng rồi mình đi ha..”

-“vâng ạ..Sun ơi..Sun ơi..dậy dậy đi chơi a..Sun>” Ken nghe vậy thì nhanh chóng nhảy ra khỏi lòng cô la lên gọi Sun dậy. Làm cô rất buồn cười, cứ hể nghe đi chơi là Ken lại như vậy, đúng là hết nói nổi

Cô quay người đi về phòng gọi anh, cô quyết định hôm nay sẽ ăn sáng ở ngoài. Về tới phòng thì thấy anh vẫn còn đang ngủ trên giường, lại vỗ vai anh gọi:

-“Vũ, dậy đi sáng rồi, dậy rồi đi về nhà em nữa a”

Anh nghe tiếng cô gọi, nhanh tay ôm chặt cô ngã xuống giường. Cô chợt thét lên:

-“aaa,,”

-“anh làm gì thế a..Dậy nhanh đi tụi nhỏ chờ kia” Cô nhẹ nhàng nhắc anh.

-“Muốn ôm em chút nha, nằm yên nào” anh lười biếng lên tiếng.

-“Nhưng mà...” Cô đang định lên tiếng thì anh đã chặn môi cô lại, anh nhắm nháp hương vị trên môi cô. Cô thì mở to mắt nhưng rồi cũng để cho anh làm gì làm. Anh hôn cô say đắm, tưởng chừng không có chuyện gì xảy ra nhưng thân thể anh bắt đầu nóng lên và anh có phản ứng a..

-“Anh muốn em”. Giọng anh khàn đặc làm cô giật thót, nhưng rồi cô cũng hiểu anh nói gì. Cô nhìn anh rồi ôm anh vào lòng nói.

-“Cho em thời gian a...”

-“Khi nào, từ nhà em về được chưa. Anh không có kiên nhẫn” Anh dựa người vào cô để bình tâm nói.

-“ừm anh đứng lên đi, em pha nước lạnh cho anh”

Anh đứng lên, cô ngồi dậy chỉnh đồ của mình lại rồi vào toilet , anh ở ngoài này mà bị “tiểu huynh đệ” của mình hành hạ.. Anh thật khổ a.

Cô đi ra ngoài thì anh ở bên ngoài chạy nhanh vào. Cô nhìn theo mà phì cười, ai kêu đùa với lửa ráng chịu..

+++

Cô anh và hai đứa nhỏ cùng nhau đi trên chiếc MayBach đen của anh a.. Thật tuyệt sắp được về nhà rồi, cô rất háo hức. Cô nói với anh:

-“Anh à, mình đi ăn rồi mua đồ cho ba mẹ em rồi hãy về nhé”

-“ừm anh biết rồi”. Anh lái xe vào một nhà hàng truyền thống.

Đậu xe vào bãi, anh cùng cô và hai đứa con đi vào nhà hàng. SUn và Ken thì háo hức nắm tay đi trước, anh nắm tay cô đi theo sau. Nhìn vào rất hạnh phúc. Nhưng không may cảnh gia đình 4 người này đã lọt vào mắt của bà Loan, bà ta cười tà ác nhìn về phía 4 người kia. Rồi sẽ có một ngày, hạnh phúc của con sẽ vụt bay thôi Vũ à. Con chờ chống lại ta.. Nói rồi bà ta đi về phía bàn của cô. Bà ta ra vẻ giàu có, mặt mày khinh khỉnh chào hỏi:

-“A., chào con Vũ, con đi ăn với người bảo mẫu à. Thân dữ vậy à.”

Anh lạnh lùng không thèm nhìn bà ta, nói:

-“Chào, cô ấy là người tôi yêu. Bà hãy ăn nói cẩn thận”

-“a... thì ra là người yêu. Nhưng cô nghĩ cô xứng chắc” Bà ta chảnh chọe nhìn cô nói.

-“Tôi không xứng thì không ai có thể xứng” Cô nhìn thẳng vào bà ta nói. Hừ.. Tính ăn thua đủ với cô à, xin lỗi cô thuộc dạng là ai ức hiếp mình cứ gì mình phải nhịn.

-“cô.. cô thật tự tin về mình nha.” bà ta tuy tức nhưng vẫn xơi lại

-“Tự tin thì phần thắng mới thuộc về mình” Cô cũng khôn ngoan không kém.

-“Cô.. Cô là hồ ly tinh dừng ở đó mà tự tin..hừ” Bà ta nóng mặt, ai đời tưởng cô bị mất mặt ai dè bà ta bị quê.. tức chết bà mà

-“Cảm ơn, tôi rất thích làm hồ ly, vì hồ ly rất đẹp, sắc sảo” Cô cười nửa miệng nhìn bà ta. Sau nào, bẻ mặt chưa. Đã nói dừng động vào cô mà không nghe.

Anh và hai đứa nhỏ ở ngoài nhìn cô và bà ta đối đáp mà sướng trong lòng, giọng cô rất sắc, thế nào cũng bẻ ngược tình thế được hết. Anh không nhìn lầm cô a..

Bà ta nhìn gia đình 4 người mà tức đỏ mặt.. Chết tiệt.. cứ đợi đấy bà ta tức giận dùng dùng quay móng đi. Làm cô, anh, Ken và Sun cười nghiêng ngửa.

-“hahah... như thế nào, em lợi chứ.” Cô vênh mặt hỏi.

-“lợi hại a..cô/em rất lợi hại”. Anh, Ken, Sun đồng thanh khen.

Thức ăn cũng vừa đem lên, 4 người bọn cô ăn nhanh để đi mua đồ rồi về nhà cô nữa..

+++

t/g: vài chương sau có thể đầu độc tâm hồn trẻ thơ.. mong đọc giả cố gắng a..(^.^) ..Ths đã ủng hộ truyện của tğ nhé..^_

~

22. Chương Gặp Mẹ Nhất Nha

Nhà cô cách thành phố nơi anh ở cũng không xa mấy, đi xe khoảng 2h là tới. Anh và cô khi nãy đã mua đủ đồ về thăm nhà rồi, nhớ lại anh khi nãy thật buồn cười. Chuyện là như thế này:

_ _ _ Flashback

Sau khi ăn sáng ở nhà hàng xong, cô, anh và tụi nhỏ đi Trung tâm thương mại . Cô định sẽ mua cho mẹ một cái áo khoát, còn bố thì một chiếc đồng hồ. Anh thì cứ đi theo sau cô, tay dắt hai đứa nhỏ nhìn rất buồn cười. Đi qua khu bán vật dụng trong nhà bếp, anh đột nhiên dừng lại, ngắm nhìn rồi hỏi cô:

-“Vĩ Nha, anh cần phải mua đồ dùng trong nhà bếp tặng mẹ em không?”

A.. anh bị gì sau, mới gặp lần đầu mà anh định tặng vật dụng trong nhà bếp tặng mẹ cô. Haha.. cười chết cô rồi. Cô định lên tiếng thì Ken nói:

-“Ba à, ba bị sau thế. Ai đời ngày đầu đi gặp mặt gia đình người yêu mà tặng đồ gia dụng không, ba định tặng cái này à..Con không biết ba nghĩ gì nữa..haizzz” Cậu lắc đầu cầm cái nồi cơm điện cỡ nhỏ hỏi anh, làm cô phì cười.

Anh nghĩ cũng đúng, nhưng không tặng cái đó thì tặng cái gì. Anh vò đầu bứt tóc. Nhìn thấy anh như vậy Ken vội lôi tay anh đi nhanh rồi nói với cô:

-“Cô ơi, con với ba Vũ đi đây tí, lát gặp lại”

-“A,.. Ừm. Lát gặp lại” Cô cười vẫy tay nói theo, rồi dắt tay Sun đi tiếp. Cô bé này giờ hứng thú với các vật dụng xung quanh mà không thèm ngó xem chuyện. Cô nói với Sun:

-“Sun à, đi nào. Đi mua đồ cho bà và ông nào”

-“A.. đi a..Sun cũng muốn mua đồ cho ông bà nữa..hihi” Thành công kéo Sun ra ngoài cô và Sun đi mua đồ cho hai vị trưởng bối trong nhà a...

_ _ _ End Flaschback

Thế đấy, cô nhìn anh mà cười tủm tỉm, anh đúng là ngoài lạnh lùng nhưng bên trong cất chứa những điều thú vị a..

Chiếc Xe của anh dừng lại trước cổng của một ngôi biệt thự ba tầng. Cô nhanh chóng bước xuống xe, hai đứa nhỏ thấy cô xuống thì liền nhanh chân chạy theo cô.Ken nhìn trước cổng căn nhà nhỏ tiếng nói:

-“cô ơi, nhà cô đẹp quá. Mình ở đây bao lâu cô?”

-“hiiih... Sau đẹp bằng nhà Ken, Ken muốn ở đây bao lâu thì ở a... chịu không?” Cô lém lỉnh trả lời.

-“Vậy a.. cô ơi Sun muốn vô nhà, Sun mỏi chân quá” Sun mè nheo ôm chân cô nói, đúng là tiểu quỷ đúng mới xúu mà mỏi chân.

Cô thấy anh đứng trước cửa rồi đưa tay nhấn chuông cửa, anh nhanh vậy a.. Cô tròn mắt, hai đứa nhỏ thấy anh bấm chuông thì chạy nhanh lại phía cửa đứng. Cô xách đồ đi lại phía 3 người. Cổng mở ra là mẹ cô Đinh Nha. Bà Nha nhìn 3 người một lớn hai nhỏ đứng trước mặt nhà bất ngờ, Ai đây nha.. Nhưng khi bà thấy cô thì mới biết 3 người này chắc là gia đình mà cô đang sống và làm việc.

-“Chào bác ạ” Anh lên tiếng chào hỏi lễ phép.

-“Cháu chào bà ạ..” Ken/Sun đồng thanh lên tiếng. Tụi nhỏ cười tươi khi thấy bà.” Nhìn bà thật hiền nha”

-“mẹ, con về rồi” Cô nhìn bà cười hiền rồi ôm bà vào lòng. Bà cũng ôm cô nói:

-“Nha Nha, con về rồi” Cô buông mẹ ra rồi giới thiệu với bà:

-“Mẹ đây là Minh Vũ cha của hai bé Minh Minh và Minh Anh. Mẹ cứ gọi chúng là Sun và Ken nhé.”

-“Chào con Minh Vũ. Chào các cháu Ken và Sun” Bà cũng hiền từ bắt tay chào anh, rồi nựng mặt hai đứa nhỏ.

-“Còn đây là mẹ em. Đinh Nha” Cô giới thiệu bà với anh

Anh cười hiền từ nhìn bà. Bà thật giống với mẹ anh, đẹp, hiền dịu và luôn nhìn anh bằng con mắt thân thương.

-“bà a.. cháu thật mỗi chân, mình vào nhà bà ha... cháu muốn thăm quan nhà bà nha.” Bé Sun đi lại gần bà Nha nắm tay bà mẹ nheo nói giọng đáng thương, đưa cả cặp mắt cún con lên nhìn bà. Làm bà yêu không thôi. Bà cúi người ôm cô bé vào lòng hôn vào mặt cô bé nói:

-“Tiểu quỷ, đi thôi. Bà dắt hai đứa vào nhà. Vào nhà thôi nào Vũ. ” Bà bế Sun rồi nắm tay Ken đi vào nhà nhưng cũng không quên nói với anh.

Anh cười gật đầu rồi đi theo cô vào nhà. Cô nhìn ba bà cháu trước mắt mà cười hiền. Mẹ cô rất yêu thích trẻ nhỏ, và cô được thừa hưởng từ bà. Sun và Ken có lẽ yêu thích bà rồi, nếu như vậy thì cô có thể an tâm mà lúc nào đó giao chúng cho bà để giúp anh trong công việc rồi.

Anh đi sau ôm cô vào lòng nói nhỏ:

-“Mẹ em hiền dịu, em rất giống mẹ. Anh có thể làm con rể của mẹ em được không?”

-” hihi.. cái đó thì anh phải hỏi mẹ em rồi. Hỏi bà có nỡ giao em cho anh không thôi” Cô nắm tay anh cười nhẹ, nói.

Anh và cô đi vào sân nhà thì bỗng ở đâu có một vật thể lạ nhảy vào người cô. Cô nhìn nó mà cười nhẹ, aa Boo của cô to lớn thế rồi à. Con cô a.. Nhớ nó quá:

-“Boo con to thế rồi à, có nhớ mama không a..” Cô ngồi xuống nói với Boo

Boo- là con chó mà cô nuôi 7 năm rồi, không biết nó chó gì mà lớn rất nhanh. Cô rất thích,. Boo không biết hiểu cô nói gì không mà cứ liếm tay cô vẫy đuôi rồi rít. Anh nhìn cô và con chó to ngồi dưới sân mà buồn cười. Cô ở đâu lại có được con chó to như thế này, anh là người cũng rất thích nuôi chó. Nhưng do công việc bận quá nên không có thời gian nuôi. Cô ngồi xuống vuốt đầu con chó to với cô anh hỏi:

-“Em làm sau lại nuôi được một con vật có thể lớn hơn mình như thế này a..”

Cô nhìn anh lém lỉnh cười:

-“Em mà..haha Boo đây là Vũ người yêu mẹ a..Con ra màn chào hỏi đi a..”

Boo nghe cô nói thế liền nhào lại anh, leo lên người anh liếm khắp mặt mài anh, vẫy đuôi rồi rít. Có lẽ nó rất vui..Cô cười ngất ngưỡng. Còn anh thì sợ nhột nên cứ dẩy dựa không thôi anh nói:

-“Boo a.. xuống nhanh Nha ơi cứu anh..hahah..”

Boo cứ một mực như vậy anh đành phải tìm cách chạy đi, Boo cũng chạy theo, nhìn một người một thú đuổi nhau như vậy mà cô phì cười..hahah

-“Boo,, dừng lại a..tao thua rồi..Nha ơi cứu anh..aa đừng liếm nữa mà” tiếng anh vang vọng trong khuôn viên nhà. Ken và Sun nghe thấy thì đứng cổ vũ không thôi:

-“Ba ơi cổ lên.. cổ lên..hahah”

-“Boo ơi cổ lên..... Sun thích boo a..hahah.. ”

Cô nhìn cảnh tượng này mà hạnh phúc. Rồi một ngày cô sẽ cùng anh và hai đứa nhỏ sẽ vui và hạnh phúc như vậy thôi..

++++

23. Chương Ba Nhất Nha

Sau khi bị Boo rượt đuổi thì anh đã rũ rượi. Nhìn anh như vậy, cô rất muốn cười to nhưng rồi cũng phải lại giúp anh lấy lại phong độ. Sun và Ken thì đang chơi với Boo có lẽ ở đây hai đứa nhỏ không buồn rồi. Cô cười nhẹ, vuốt má anh nói:

-“Đi vào gặp ba em rồi em dắt đi tắm, nhìn anh bồn quá..haha.”

-“haha, bồn sau..Anh thấy rất tuyệt nha.. Đi nào gặp ba em nào.” Anh nói rồi cùng cô đi vào phòng khách. Ông Gia Vĩ đang ngồi đọc báo trên sofa, nghe tiếng động ông ngước lên nhìn cô. Cô thấy vậy thì thở dài, lại giả vờ nghiêm khắc nữa đây. Cô dắt anh lại gần ông, nói:

-“Ba, con về rồi. Còn đây là Khắc Minh Vũ cha của hai bé Sun và Ken ạ.”

-“Con chào bác” Anh lễ phép chào hỏi.

-“Ừm, cậu ngồi đi.” Ông nghiêm giọng lên tiếng.

Anh ngồi xuống rồi nói với ông:

-“Dạ, con có món quà tặng hai bác ạ. Tại con không biết hai bác thích gì nên mua đại ạ. Con tặng bác trai bộ ấm trà gỗ” Anh đưa quà cho ông. Quay sang mẹ cô anh nhẹ giọng nói:

-“Con tặng bác gái bộ trang sức ngọc trai ạ”

-“Con quá khách sáo, lại nhà chơi được rồi không cần phải khách khí. Nhưng bác cũng cảm ơn” Bà Nha nhận quà của anh rồi quay sang cô nói:

-“Nha Nha, con đi vào bếp với mẹ. Để Vũ ở đây với ba”

-“Vâng ạ, con đi vào bếp nha ba. Yêu ba” Cô hôn vào má ông nói rồi đi vào bếp. Ông cười tủm tỉm, hihi được bảo bối hôn a...

Còn mặt anh đen như cái đít nồi, aa sau hôn ba không thể, anh bỏ đầu. Cô nhớ đó khi về tới nhà anh đòi cả vốn lẫn lời. Anh khổ quá mà..aaaa

-“Tôi và cậu chơi ván cờ tướng được chứ, rồi nói chuyện như hai người đàn ông” Ông Vĩ lên tiếng làm phá tan cái ý niệm trong đầu anh. Anh giật mình lắp bắp nói:

-“a...dạ vâng..vâng ạ..”

+++

Trong phòng bếp

Cô và mẹ đang nấu ăn cho cả nhà, bỗng mẹ cô hỏi:

-” Con thích Minh Vũ à”

Cô giật thót, biểu hiện cô rõ vậy sau. Đỏ mặt thừa nhận:

-“Vâng ạ, mẹ không ngăn cản con chứ”

-“Tại sao phải ngăn cản, hạnh phúc là do con chọn. Mẹ luôn ủng hộ con, mẹ thấy Vũ là người tốt, tuy có hai đứa con riêng nhưng không sao, con chấp nhận được thì mẹ không ý kiến mẹ cũng thích tụi nhỏ nữa.” Mẹ cô dịu dàng cho ý kiến.

-“Vâng ạ, cảm ơn mẹ” Cô nghe được những gì mẹ nói thì cô cảm thấy nhẹ nhõm, mẹ luôn như vậy luôn ủng hộ cô tất cả.

+++

Trong phòng bếp như vậy nhưng ngoài phòng khách thì không khí có vẻ rùng rợn hơn, ba cô nghiêm khắc hỏi:

-“Cậu yêu con gái ta”

-“dạ vâng ạ, con yêu Vĩ Nha” Anh gật đầu khẳng định.

Ông Vĩ ngừng tay ngước lên nhìn anh nói:

-“Nếu ta không đồng ý cho hai đứa quen nhau thì sao”

-“Đối với con không có từ Nếu, mà con muốn hỏi tại sao ạ” Anh tự tin nhìn ông Vĩ trả lời.

Ông nhìn người đàn ông trước mặt mình mà cười to.. Đúng là con gái ông biết chọn người nha.. Không khổ danh là chủ tịch VAM. Ông cười tươi lên tiếng nói:

-“hahah..Tốt tốt, tôi chấp nhận cho cậu làm con rể tương lai của tôi..hhah”

Anh nhìn ông Vĩ mà cười tươi.. hihi không có gì có thể làm khó được anh.

-’Cảm ơn Bác ạ”

Từ ngoài cửa Sun và Ken đi vào cùng với Boo, gặp ông Vĩ tụi nhỏ chạy lại ông, ngồi bên cạnh ông Sun nói:

-“Ông ơi, cho cháu ở đây chơi với ông được không. Cháu thích Boo a..” Cô bé chu môi nhỏ xinh ra nũng nịu nói với ông

Ông vuốt tóc, lau mồ hôi cho cô bé nói:

-“Nếu Sun thích thì ở đây chơi với ông và bà ha, chịu không?”

-“Chịu ạ,, hihi ”Bé Sun cười tươi nói.

Ken nghe vậy nhúm mày, lách lại ngồi vào lòng ông nói:

-“Cho Ken nữa a.. Ken cũng muốn ở với ông nữa”

-“Được rồi ông cho ai đứa ở luôn được chưa.. Kêu ông ngoại cái nghe coi nào” Ông đề nghị

-“Ông ngoại a..”Ken. Sun đồng thanh gọi làm ông Vĩ khoái chí cười khi..

Còn anh thì hạnh phúc không thôi, ba cô đồng ý thì mẹ cô chắc hẳn sẽ đồng ý thôi... Nhất Nha ơi, mau chóng làm vợ anh đi..

Cô từ phòng bếp đi lên mà nhìn thấy cảnh tượng 4 người ngồi trê ghế sofa đánh cờ cười vui vẻ mà cô thấy lạ. Ba cô thân với anh từ khi nào a...

Không nghĩ nhiều, cô lại lên tiếng nói:

-“Ba, xuống ăn cơm a..Còn hai đứa con và anh lên phòng tắm rửa rồi ăn cơm. Nhanh”

-“Vâng, ạ. Ông ngoại con đi tắm a..” Sun chào ông rồi nhanh chân theo Ken.

Cái gì mà ông ngoại a... Ba lại nói gì với tụi nhóc rồi. Cô đưa mắt nhìn ba, ông làm như không liên quan gì đến mình nhún vai lắc đầu...

Thật khó hiểu.....

+++

24. Chương Cho Anh Yêu Đuối Một Lần Thôi Đây!

Anh cùng hai đứa nhỏ cùng ăn cơm cùng gia đình cô rất vui vẻ. Kết thúc bữa cơm thì cô rửa chén, cả nhà ra sofa ngồi vừa ăn trái cây vừa nói chuyện, cô trong phòng bếp mà còn nghe cả tiếng cười đùa của Sun và Ken với ba mẹ cô. Bỗng nhiên có một vòng tay ôm cô vào lòng, thủ thỉ:

-“Em thật giống người vợ đảm đang trong nhà a..”

-“haha,, bây giờ anh mới biết. Sau lại vào đây?” Cô dịu dàng hỏi anh

-“Lén trốn a.. Mọi người đang chơi bài anh vào chơi với em. Nhớ em” Anh sến súa nói với cô làm cô phì cười.

-“Em không biết anh nổi tiếng lạnh lùng mà giờ lại sến sẩm như thế này a..hihi”

Anh không nói gì chỉ tựa vào vai cô nhìn cô rửa chén. Không biết vì sau anh thích ôm cô như thế này, trong những lúc như thế anh mới cảm nhận được anh không cô đơn, Hôn vào tóc cô thầm nói:

-“Cảm ơn em Vĩ Nha. Anh yêu Em”

Cô cười tươi khi nghe anh nói như vậy, em cũng cảm ơn anh chàng trai của em.

+++

Buổi trưa hôm ấy, ba mẹ cô đều đi công ty hết chỉ còn anh cô bé Sun và Ken ở nhà, trong khi đó Ken và Sun chơi từ sáng đến giờ nên ở trong phòng ông bà ngủ khì rồi. Anh thì không biết đi đâu, cô đang nằm trong phòng thân yêu của mình mà chớp mắt một tí.

Cánh cửa phòng cô mở ra, anh bước vào nhìn cô không ý tứ gì hết mà ngủ ngon lành trên giường thế kia. Anh bước lại giường cô ngồi xuống, cô không mở mắt mà lười biếng hỏi:

– “Anh đi đâu vậy?”

– “Đi vòng vòng nhà thôi” Nói rồi anh nằm xuống với cô, trên người cô luôn tỏa ra một hương thơm kì lạ mà anh thấy rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi ấy. Ôm cô vào lòng nói:

– “Em có muốn nghe chuyện về gia đình anh không?”. Cô chợt mở mắt nhìn anh, cô biết anh đang đối diện với cái sự thật rằng mẹ anh đã bị chính tay người của cha anh giết chết, nhưng cô không muốn thấy anh phải đau khổ như vậy. Cô đưa tay lên che mắt anh lại nói:

– “Anh à, nhắm mắt vào đi. Đi theo em nghe em kể chuyện nhé” Cô bắt đầu kể:

– “Có một gia đình của cậu bé nọ, sống với nhau rất hạnh phúc đầy đủ cha mẹ ông bà và con cháu. Mẹ cậu bé rất đẹp, dịu dàng luôn yêu thương và chăm sóc gia đình cậu bé. Cha cậu là một người đàn ông tài giỏi, thương yêu vợ con. Cậu bé cứ như vậy lớn lên trong vòng tay của cha mẹ. Cho đến khi cậu tròn 5 tuổi, cái tuổi mà tất cả mọi đứa trẻ đều được yêu thương thì cậu bé lại không được như vậy. Cha cậu bắt đầu ham mê tửu sắc, không còn lo lắng cho mẹ con cậu như ngày xưa, có khi cha cậu dắt cả người đàn bà khác vào nhà để qua đêm nhưng mẹ cậu vẫn không nói gì, mẹ vẫn cứ là mẹ, hiền dịu mà lo lắng cho cậu. Còn cậu, cậu cũng thấy đấy, nhưng cậu thì biết cái gì chỉ biết là ba đã khác, không yêu thương cậu nữa, hằng đêm cậu khi cậu ngủ cậu đều nghe tiếng khóc nghẹn ngào của mẹ vang bên tai. Để đến sáng, mẹ cậu vẫn cam chịu. Từ đó cậu bắt đầu ghét ba cậu, cậu không thích ông ta có khi cáo gát với ông ta để rồi cậu được ban tặng “Bàn tay” lên khuôn mặt. Lần đầu tiên cậu bị đánh mà còn chính người cha của mình đánh, cậu đau chết, đau lắm chết. Nhưng rồi cũng qua, Cuộc sống của cậu cứ như vậy cho đến ngày định mệnh cái ngày mà người mẹ cậu yêu thương nhất rời khỏi trần đời. Cậu nhìn thấy mẹ nằm trên vũng máu, tay mẹ nắm chặt cậu và nói nhỏ nhẹ:” Mẹ.. mẹ.. yêu con.. Vũ .. Vũ à...” tiếng nói ngắt quãng của bà đã đâm thẳng vào tim cậu. Cậu khóc nức lên nhìn nụ cười của bà khi từ già cõi đời mà lòng cậu đau như cắt. Đôi mắt hằng lên những tia máu, cậu quyết phải làm cho ông ta thân bại danh liệt vì dám bắt người mẹ cậu yêu thương nhất rời xa cậu. Từ đó cậu bắt đầu học võ, ra xã hội để biết mùi đời. và cậu đã trở thành người ai ai cũng kính nể..” Cô nhỏ nhẹ kể lại cho anh nghe. Kéo anh vào lòng mình ôm thật chặt

Anh nghe những gì cô kể mà anh rơi nước mắt, đúng cậu bé đó là anh. Cô biết rồi à, nếu cô biết như vậy thì chắc hẳn những gì mà cuộc đời anh từng trải cô cũng biết hết chứ. Anh ôm cô thật chặt nước mắt cứ thế mà tuôn trào, Cô vuốt tóc anh nói;

– “Vũ à, em cho anh yếu đuối một lần thôi rồi ngày mai thức dậy anh lại là chính anh, chàng trai lạnh lùng đầy sắc sảo mà em biết nhé”

Anh ở trong lòng cô mà nhắm mắt hưởng thụ. Anh tin chắc rằng cô sẽ là người mà cùng anh đi đến cuối đời, anh sẽ không bao giờ buông tay cô, cảm ơn em cô gái mà tôi yêu.

Anh bình tĩnh lại ngược nhìn cô rồi kéo đầu cô xuống hôn vào môi cô, anh rất thích hương vị trên môi cô, rất tuyệt. Anh đưa lưỡi anh vào tìm kiếm lưỡi cô, quần quýt không ngừng, cô như say vào nụ hôn anh ban tặng. Anh hôn càng ngày càng nóng bỏng, cô thật khó thở a.. Anh thấy mặt cô đỏ ửng hai mắt đầy sương anh rời môi cô, hôn dọc thẳng xuống chiếc cổ trắng ngần, rồi lại vòng lên vành tay nhạy cảm. Cô càng ngày càng nóng, không xong rồi cô sắp bị anh dụ hoặc rồi a...

Anh kéo dây áo ngủ cô xuống, hôn lên phần ngực trắng nõn để lại ấn kí dấu tươi đỏ chót. Tay anh bắt đầu không an phận mà tìm vào nơi mềm mại của cô a...

Thì lúc đó chuông cửa vang lên.. dắt cô ra khỏi tình trạng say tình. Cô nhìn người đàn ông không an phận kia mà khàn giọng nói:

-“Vũ..dừng lại đi, Có người đến kìa”

Anh đấu tranh dữ lắm mới buông cô ra đi vào phòng tắm, còn thuận miệng nói:

-“Chết tiệt, lần nào cũng vậy a...Làm như có ai sắp đặt hay sau ấy.aaa” (T/g sắp đặt chứ ai..hahah :v)

Cô nhìn anh mà phì cười, chỉnh sửa lại quần áo rồi xuống mở cửa..

Thì ra là ba mẹ cô về, haizzzz thật đúng lúc. Ba mẹ cô vào nhà ngồi sofa rồi nói với cô:

-“Nha Nha , tối nay Bác Nhân mời gia đình mình qua ăn cỗ, con kêu tụi nhỏ chuẩn bị đi tối mình xuất phát nhé”

-“Vâng ạ..” Bác Nhân là cha của Tuấn, bạn thân của gia đình cô. Chắc hôm nay sẽ có nhiều bạn bè đến lắm đây. Cô nói rồi đi thông báo với anh và hai đứa nhỏ...

++++

T/g: Thật xin lỗi a,, , tg cố gắng cách mấy cũng chậm trễ hết..hic hic... Mong đọc giả thông cảm a..(Cuối đầu nhận lỗi) .. Sắp thi hk nữa nên tg hơi bận. Nhưng cố gắng ra chap đều đều...hiuhiu.. TT_TT

25. Chương Tỏ Tình-thách Đấu

Cô đang đứng trước vườn hoa của nhà bác Nhân, hôm nay cô diện một bộ đồ đen quyến rũ huyền bí làm tôn lên nước da trắng ngần của cô. Anh và ba cô đang phụ bác Nhân tiếp khách cô thì không uống được nhiều nên ra ngoài hóng mát. Nghe có tiếng bước chân cô quay lại thì ra là Tuấn, cô cười nhẹ hỏi:

-” sao Tuấn lại ra đây?”

Tuấn nhẹ nhàng bước lại gần cô nói:

-“Tuấn uống không được nhiều nên hơi say,ra đây cho đỡ mệt. Còn Nha, sao lại ra đây”

-“Nha không biết uống rượu nên ra đây” Cô cười nhẹ nói với Tuấn.

Tuấn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô, thật ra Tuấn đã yêu cô từ lâu lắm rồi nhưng Tuấn không nói ra. Tuấn chỉ dám nhìn cô từ xa, mà không lên tiếng. Tình yêu của Tuấn dành cho cô chỉ mình Tuấn biết, Tuấn sợ một khi nói ra thì cô không chấp nhận mà lại mất đi tình bạn đẹp này. Tuấn nhìn cô rồi đưa tay vô túi quần nhỏ giọng hỏi:

-“Nhất Nha, Nếu Tuấn nói Tuấn yêu Nha thì sau” Cô quay lại nhìn Tuấn khẽ nheo mắt rồi điềm nhiên hỏi ngược lại:

-“Tuấn nghĩ sau?”

-“Nha sẽ từ chối” Tuấn nhẹ nhàng nói ra những suy nghĩ của mình.

Cô nhìn Tuấn không nói gì, cô biết Tuấn yêu cô nhưng cô thật tâm chỉ xem Tuấn là bạn không hơn không kém, nếu cô trả lời câu hỏi ấy thì liệu tình bạn giữa cô và Tuấn còn như lúc này hay không. Cô chọn cách im lặng.

Tuấn nhìn cô thật lâu rồi nói:

-“Đừng suy nghĩ nhiều nữa, Tuấn chỉ mong Nha hạnh phúc thôi. Haizzzz nói ra rồi cảm thấy thật nhẹ nhõm. Tuấn vô trước, Nha vô sớm để kéo cảm lạnh”

Nói rồi Tuấn bước đi, Tuấn đau lắm chứ nhưng cậu mong rằng cô được hạnh phúc” Tạm biệt mối tình đầu của tôi”

Cô nhìn theo Tuấn mà buồn, tình bạn bấy lâu nay của cô và Tuấn có lẽ bắt đầu có khoảng cách rồi. Nhìn lên trời cao mà cô thầm mong Tuấn sẽ tìm được hạnh phúc mới.

+++

Đi ra trước sân để tìm anh, cô thấy anh đang uống cùng ba và mấy bạn già của ba cô, anh có vẻ đã say rồi. Hiazzzz hai nhóc con bây giờ còn đang chơi cùng mấy đứa trẻ nhỏ ở đây nữa. Cô lại gần bàn của anh cô nói:

-“Xin chào, dạ Vũ hơi say rồi con xin phép đưa anh ấy về được không ạ”

-“Ồ..con đưa Vũ về nhà đi, còn hai đứa nhỏ lát ba cùng mẹ con đưa về” Bà cô lên tiếng nói.

Anh say rũ rượi hết rồi, cô dìu anh lên xe rồi ngồi vào ghế lái, chở anh về nhà. Trên đường đi đường như cô cảm giác ai đó đang theo dõi mình.

Cô nhìn gương chiếu hậu thấy một chiếc moto phân khối lớn đang đuổi theo cô. hahah được thôi đã lâu rồi không đua xe, chơi một ván xem sao. Cô bắt đầu với vận tốc vừa đủ để chiếc xe phía sau đuổi kịp.

-“Không tồi nha” Cô nhìn chiếc xe phía sau khẽ nhếch mép. Cô dần dần tăng tốc, lạng lách . Chiếc xe phía sau do bà Loan cầm lái, chửi thề tăng tốc đuổi theo.

-“Con nhỏ này đúng là không vừa”. Bà ta nói thầm.

Cô thích thú với cuộc rượt đuổi này a..Được thôi để gặp mặt một lần rồi nói chuyện thẳng thắn xem sao. Cô lựa một khúc vắng đường xe lại, chiếc xe bà ta cũng đúng lúc dừng lại. Cô bước xuống xe, nhếch mép nhìn bà ta hỏi:

-“Vui chứ”

-“Mày được lắm con ranh, mày cũng không vừa đâu nhỉ” Bà ta cời mũ ra nói

-“haha.. Tôi đã nói tôi không vừa rồi mà, tại bà không tin thôi” Cô cười lạnh nhìn bà ta nói.

-“Mày nên nhớ, cuộc chiến này là của tao và thằng Vũ, mày không nên xen vô” Bà ta tức giận nhìn cô uy hiếp.

-“Bà nên nhớ, chuyện của Vũ là chuyện của tôi, bà cứ làm những gì bà thích tôi chiều. Á tôi còn biết một chuyện động trời của bà nữa kìa.. chuyện mà không ai biết a...hahah..Tôi đợi” Nói rồi cô bước lên xe lái xe về nhà bỏ bà ta tức đứng như trời trồng.

Trên xe cô nhìn khuôn mặt ngủ ngoan của anh mà cô cười nhẹ.

-“Vũ à, cứ tin ở em, em luôn là chỗ dựa tốt cho anh. Anh đã đau khổ nhiều rồi, phần còn lại em gánh tiếp anh nhé.”

Anh thật ra đã ngủ được đâu, anh đã nghe hết tất cả những gì mà cô nói với bà ta, cô rất đúng cảm . Nhưng anh không muốn cô phải va chạm với cuộc sống đầy máu me của xã hội . Anh muốn cô hạnh phúc khi bên anh chứ không phải cùng anh đổ máu. ANh mong cô không làm gì dại dột để bảo vệ và gánh vát đau khổ của anh như cô nói. Anh yêu cô, nhưng không muốn cô tổn thương. “Vĩ Nha ơi, đừng làm anh sợ”.

++++

“Nếu đến một ngày anh biết được em không như anh nghĩ, liệu anh có sợ em không có ghét bỏ anh không. Vũ à, cho em biết đi”

26. Chương Chấp Nhận

t/g: HOT.....HOT,..hơi hót thôi nha..T/g lướt bớt dòi.. Để khỏi phải rớt máu mũi a... ^__^

—’—’—

Cô đưa anh về tới nhà cô thì anh đã tỉnh dậy. Cô đỡ anh lên lầu, mở cửa phòng cô dìu anh lại giường. Anh chỉ chờ có thể đo kéo cô ngã xuống giường anh đè lên người cô nói:

-” Em có nghĩ là anh sẽ thật em ngay đây không?”

-“A.. không nên a. Em..em nghĩ mình nên bàn bạc lại” Cô nhanh chóng kháng nghị nói.

-“Nếu cứ bàn bạc như thế này thì em nghĩ xem có phải hay không anh là thầy chùa” Anh nheo mắt dài nhìn cô.

-“Có thể sau, nếu được em nghĩ anh nên ăn đậu hủ” Cô không biết mình đang đùa với lửa sau mà còn chọc anh như vậy. Anh không nói nữa mà hành động. Để lâu quá không “thịt” cô, chắc chắn anh sẽ thành thầy chùa.

-“Ngô..ô..” Anh hôn cô làm cô không kịp trở tay, anh táo bạo cạy mở răng cô mà xâm chiếm vào cùng lưỡi cô vui đùa. Tay chân cô thật dư thừa không biết để đâu, cô chấp nhận anh lần này không phải vì ham muốn mà vì cô yêu anh.

Anh một phần vì rượu một phần vì cô mà làm cho dục vọng của anh trỗi dậy. Anh nhìn môi cô đỏ mọng, cùng con mắt hơi sương mà anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Anh khàn giọng hỏi cô một lần nữa:

-“Em có hối hận không? nếu em hối hận anh sẽ ngừng lại”

Cô nhìn anh mà mỉm cười, cô biết anh lo nghĩ cho cô, nhưng cô làm việc gì từ đó đến nay đều không hối hận. Cô ngẩng đầu lên hôn lên môi anh thay lời chấp nhận. Anh như được mở đường anh liền tiến công hỏi hả __=. Anh làm việc cật lực nơi nào đi môi anh đi qua đều để lại ấn kí đỏ tươi. Anh nhìn cô đẹp lộng lẫy mà anh lên tiếng:

-“Gọi tên anh, tiểu hồ ly , gọi tên anh”

-“Ừm,, , Vũ,,a,,” T_T Cô dường như đang ngập chìm trong hoan ái mà thuận miệng gọi. Anh nghe cô gọi tên anh thì nhanh chóng tiến vào:

-“aaa.. đau..Vũ đau..” Cô cào cào tay anh nói

Anh dừng động tác lại ôm cô vào lòng nói:

-“Ngoan a..lát sẽ hết đau..” Anh hôn môi cô làm phân tán sự chú ý rồi nhẹ nhàng luân động..TT_TT

Cô dường như đã thích nghi được anh , mà cũng thuận theo ý anh.

Không biết bao lâu anh mới buông tha cho cô a.. Chỉ biết là khi cô tỉnh dậy là 3h sáng rồi. Thân thể cô thật giống như vừa mới bị té xuống vực thẳm mà không may sống sót, aa thật mệt mỏi a.. Làm chuyện này chẳng có lợi có sức khỏe gì cả... Anh thật cảm thú mà... Có lẽ cái thân xác tan rã của mình mà đi vào phòng vệ sinh tắm rửa. Nhìn cô trong gương mà cô hoảng sợ, trời a.. Cô đây sao, thật tàn tạ trên mình đầy ấn xanh ấn đỏ, môi thì sưng phồng lên a. đầu tóc rối bù. Thật giống con quỷ..Cô thở dài rồi nhanh chóng tắm rửa, đi ra khỏi phòng vệ sinh nhìn cái người hại mình thân tàn ma dại đang nằm trên giường ngủ say mê mà cô cảm thấy anh thật đáng ghét. Cô bị nhiều như vậy mà anh chẳng có gì lại còn ngủ say sưa được nữa chứ. thật không công bằng.

Bỗng điện thoại cô reo, cô nhanh chóng đem ra bàn công dựa lưng vào tường bắt máy:

-“Chị nghe”

-“Thưa chị, em biết được rằng bà ta đang định bắt cóc cô Nhất Vĩ Nha, hiện giờ bà ta đang bàn kế hoạch với những người trong bang. Nghe nói bà ta định sẽ tiêu diệt con tin để dẫn mặt anh Minh Vũ nữa ạ.” Đầu dây bên kia trả lời

-“ừm, cảm ơn” Nói rồi cô cúp máy, a thật tuyệt nha, lâu rồi không có người bắt cóc để xem lần này bà ta làm được những gì..hahah bắt cóc cô sau. Cô sẽ diễn cho thật đạt..

Cô nhìn lên bầu trời đen tối, một mảng như vậy thật giống với cô. Cô cũng đã từng có một thời đen tối như vậy đấy, nhưng cái đen của cô tốt chứ không phải đen ác. Hừ..để rồi xem bà ta dám làm người đàn ông của cô đau à, sẽ không có kẻ quả tốt đâu. Nghe có tiếng mở cửa ra ban công cô biết anh đa thức nên thu hồi ánh mắt lạnh lại trở về một Vĩ Nha của ngày thường. Anh nhìn cô đứng tựa lưng vào tường mà nhíu mày, hỏi cô:

-“Trời chưa sáng hẳn sau em không ngủ tiếp”

Cô thấy anh thì đi lại gần anh ôm anh lười biếng nói:

-“Em thức giấc, ngủ lại không được”

Anh nhẹ vuốt tóc cô,

-“Còn mệt sau không nằm nghỉ cũng được, hết đau chưa?” Anh nhìn phần ngực hơi lộ ra của cô mà hỏi...
A.. anh để ẩn kín lại đẹp nghe a.

Cô đỏ mặt lắt đầu vùi vào lòng anh nói nhỏ:

-” Vũ này, nếu một ngày anh anh cảm thấy ghê sợ và không cần em nữa thì hãy nói cho em nhé”

-“ừm, anh không hứa. Bởi vì sẽ không có ngày đó” Anh ôm cô chắc chắn nói.

-“em mong là như vậy” Cô nhẹ nhàng ôm anh nói nhỏ. Em thật mong sẽ không có ngày đó, một ngày mà thức dậy sẽ không có anh bên cạnh, không còn ai ôm em trong những lúc em buồn, Không còn ai mà nheo với em trong những lúc vui vẻ. Em mong mình sẽ hạnh phúc mãi thế này nhé Vũ. Em sợ anh sẽ ghê tởm bởi quá khứ kinh hoàng của em, em sợ phải nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của em và nghe anh nói“Tôi thật kinh tởm cô”.. Thật sự em rất sợ đẩy Vũ à...

Hứa mãi bên em nhé.....

+++

“Từ khi yêu anh em bắt đầu biết sợ..T_T”)

27. Chương Tôn Thương Người Cô Yêu Chỉ Có Chết!!

Hôm nay cô và anh quyết định đi về. Sáng sớm cô xuống lầu gặp ba mẹ. Hai ông bà đang cùng hai đứa nhỏ chơi bài rất vui vẻ a.. Cô đi xuống ngồi vào ghế cạnh mẹ, cô lên tiếng:

-“Mẹ ơi, hôm nay con định về nhà. Mẹ có muốn cho hai bé Sun và Ken ở đây với mẹ không?”

Cô không an tâm để hai bé ở nhà kia, sự việc bây giờ có lẽ không ổn để chăm sóc hai đứa.

-“Được không a.. Sun muốn ở đây chơi với ông bà a..” Sun nghe cô nói vậy thì vội vàng lên tiếng.

Cô nhẹ nhàng xoa đầu Sun nói:

-“được nếu Sun muốn, thế còn Ken?” Cô quay qua hỏi Ken.

-“Ken cũng muốn a.. Nhưng Ken cũng muốn ở với cô nữa” Nói xong Ken nhào vào lòng cô làm nũng, cô phì cười nhìn cậu nhóc. Anh ở trên lầu đi xuống nhìn thấy cô ôm Ken thì anh không khỏi nhíu mày. Anh lên tiếng chào ba mẹ cô:

-“Chào buổi sáng hai bác” Ba mẹ cô cười với anh, anh gật đầu lại. Nhìn thấy nhóc Ken cứ ở trong lòng cô mà anh nói:

-“Ken con lớn rồi sau cứ thích mè nheo thế, đi xuống người cô Nha nhanh”

Ken nhìn anh bủi môi rồi cũng đi về chỗ ngồi. Ken lầm bầm:

-“Ba kì, ba cũng vậy a..Hôm trước con thấy ba mè nheo với cô a.. Vậy mà ba nói con ..Xí”

Nghe Ken nói mà ông Vĩ bà Nha nhìn anh phì cười.

-“hahaha.. Cháu hay quá Ken ơi, ông ủng hộ cháu” Ông Vĩ vừa cười vừa nói với Ken. Ken nghe vậy thì giơ tay chiến thắng về phía ông cười tươi.

Cô nhìn anh đang ngưỡng ngượng mà không biết phải nói sau luôn nữa. Anh hóa giận nói với Ken:

-“Ba khác a. Nhưng ba nói con rồi đây không được ôm cô Nha nữa nghe chưa. Không ấy ba đánh đòn con”

-“A.. ba đánh a..!! Con có ông bảo vệ rồi, ba lên phen ông không cho ba cười cô bảo mẫu a..ple” Ken le lưỡi trêu anh rồi đi lại gần ông Vĩ.

AAA. ông trời không thương anh a.. anh đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt nhìn cô xụ mặt. Cô thì chẳng thèm nhìn anh, nói với ba mẹ:

-” Vậy ba mẹ chăm sóc hai bé khoảng 1 tuần giúp con nhé, con sẽ đi làm ở công ty Vũ”

-”ừm, con cứ an tâm làm việc, sang năm sau lấy chồng cho mẹ nhờ” Mẹ cô dặn dò nói, rồi liếc nhìn anh.

Anh nghe vậy thì liếc lên nhìn cô và mẹ cô cười tươi nói:

-”Bác a, sang năm con sẽ cưới Vĩ Nha a. hihi Mong bác ủng hộ”

-”ừm, mong hai đứa hạnh phúc” Bà hiền từ nói với anh.

-”vậy thưa ba mẹ con đi”

-”bác con đi”

-”bye ba và cô a..” Sun và Ken tạm biệt cô. Cô cũng chào tạm biệt tụi nhỏ.

Rồi Cô và anh đi ra xe về nhà, trên đường về cô không biết khi nào thì mình bị bắt cóc nữa, phải càng nhanh càng tốt a.. cô đang thích thú đây..

Chợt cô nhìn phía sau có người đi theo, anh cũng biết điều đó. Anh nói:

-”em ngồi yên trên xe nhé, để xem ai dám đuổi theo anh đây” Nói rồi anh dừng xe chỗ vắng người, bước xuống xe. Bên kia cũng dừng lại, bước xuống là 4 tên có lẽ là sát thủ bậc thấp. Cô nhìn là biết, anh có thể đánh bại những tên đó, nhưng nếu như vậy thì ai bắt cô a.. Liều vậy, cô bước xuống xe khi khiến anh nhìn về cô và bọn đó cũng vậy. Cô tiếng về phía anh nói;

-”ai vậy a”

-”em mau lên xe, nguy hiểm lắm. Nhanh lên” anh lạnh lùng lên tiếng.

-”Tao đến bắt con nhỏ này, mày biến” Tên đàn anh bước ra.

-”bắt người của tao sao bước qua sát của tao đã” Anh nói rồi đánh tụi nó, tụi nó biết điều chỉ vào 3 người còn 1 người từ phía sau cô bịt thuốc mê khiến cô từ từ chìm vào giấc ngủ. Cô nhếch mép, hay... Anh nhìn thấy cô bị tụi nó bắt đi mà lạnh người, gọi điện ngay cho La Phong:

-”tập hợp anh em, Vĩ Nha bị bắt rồi” Anh đã bị lừa tức thật. chúng 4 người mà vào trận có 3, một người ở ngoài bắt cô. Trời ạ.. anh tại sao lại sơ hở thế này chứ. Chạy nhanh về bang Hắc Ưng, anh đi vào phòng dành riêng cho Tứ đại. Anh nói;

-”bằng được phải tìm ra kẻ đứng đằng sau, còn bây giờ tìm ra dấu vết của bọn chúng nhanh” Giọng anh lạnh lùng vang lên, tất cả bắt tay vào làm việc.. Vĩ Nha em đừng làm anh sợ..

++++

Cô được đưa đi đến khu nhà không phải hoang mà nói là tàn tạ mới đúng. Trời ạ.. bắt người cũng phải nhốt chỗ đẹp đẹp tí chứ. Thật dơ bẩn, cô hé mắt nhìn xung quanh. Có tổng cộng 5 người, canh cô có Súng đầy đủ, chắc đàn em của bà ta. Cô giả vờ mới tỉnh thuốc:

-”ừm..đây là đâu”

Một giọng cười khà ồ vang lên:

-”hahah..tỉnh rồi sau cô bé, mày vui chứ. Tao đã nói là mày không vừa nhưng mà thua tao..” Bà ta tự tin cười.

-”bà muốn làm gì?” Cô lạnh giọng hỏi.

-”giết mày, à nhưng mà trước khi chết tao kể cho mày nghe chuyện này”

-”mày có biết người đàn ông mày đang yêu hiện giờ có quá khứ dơ bẩn như thế nào không. Khi mẹ nó chết, năm 10 tuổi nó đã bị cha nó bán vào một nơi mà người ta gọi là làm ”trao bao” ấy.. haha..Nhưng sau đó không biết như thế nào mà ông ta lại chuột nó ra. Nhưng lúc này nó đã không còn là một thằng nhóc ngoan

ngoan nữa mà nó bắt đầu biết ăn chơi, gái gú...vv. Nhưng rất may có Lệ Á kéo nó ra khỏi vùng bùn ấy. Ta thật không hiểu vì sao lúc ấy Lệ Á lại làm như vậy nữa, yêu nó, cười nó rồi lại chịu sinh con cho nó nữa. Nhưng rồi đến khi Lệ Á chạy theo tình nhân mới bỏ lại nó thì ta mới biết, Lệ Á và ta cùng đứng một thuyền mà không hay. Chính là cái gia sản kết xù của nó..hahah.. Mà thấy hài không? Nhưng tao không ngờ nó lại nhanh như vậy yêu mày, làm cản bước đường của tao, nên tao đành phải trừ khử mày khỏi cõi đời để có cái mà uy hiếp vờn cùng nó chứ.” Bà ta vừa nói vừa cười giọng điệu dã man rợ. Cô thì chìm trong những gì bà ta nói, anh đã từng bị đối xử như vậy sau.Người đàn ông của em, em sẽ không để cho anh tổn thương như vậy nữa.

-“À..tao quên nói dí mày, người đàn ông mày yêu không chừng chưa đầy 2’ nữa là tới đây đây. Rồi tao sẽ cho nó xem mày chết như thế nào..hahah”

Cái gì anh tới đây nếu như vậy không phải cô càng vướng bận sau. Chết tiết, Tiếng moto ngày càng gần, cửa kho bật mở, anh nhìn cô trong góc phòng mà an tâm phần nào. Bà ta thấy anh vỗ tay nói:

-“Không hổ danh là Hắc Ưng làm việc mau lẹ, nhưng không may cho mày, gặp phải tao...hhaahha..” bà ta nhanh chân đi lại gần cô nắm tóc cô lên đưa súng dí vào thái dương cô nói:

-“Mày muốn nhìn người con gái mày chết không, tao chịu”

-“Bà bỏ súng xuống, nếu không tôi không tha cho bà”Anh lạnh lùng nói với bà ta

-“hahah.. không thì làm sao, mày giết tao đi.”bà ta lên mặt nói, lên nòng súng. Anh ở ngoài lạnh người, liều chết đánh tụi đàn em của bà ta để giải thoát cho cô nhưng bà ta chơi ngu, súng không bắn cô mà lại nhắm vào anh, tiếng súng vừa vang lên thì trúng ngay ngực anh. Cô như không tin vào mình cô hét lên:

-“Không,, Vũ..đừng nhắm mắt tỉnh lại nhanh..” Cô như người điên, ra những cú đánh đá đầy uy lực chưa đầy 5’ người bọn họ đã vật vã xuống sàn, Cô nhìn bà ta rồi đưa súng nhắm ngay bà ta lạnh giọng nói;

-“Bà làm đau người tôi yêu 1 , tôi trả bà gấp 10. Vĩnh biệt” Nói rồi cô bắn một phát ngay tim bà ta, chết ngay tại chỗ.Hừ..đấu với cô còn non lắm..

Gọi cho đàn em cô nói:

-” dọn dẹp ngôi nhà hoang phía Bắc”. Nói rồi cúp máy,đi về phía anh.

Cô nhìn anh đã bất tỉnh lúc nào mà lòng đau như cắt, Viên đạn ghim không sâu lắm, cô lấy vải vấy của mình mà quần vết thương cho anh rồi khuôn anh lên vai công đi đưa anh tới bệnh viện.....

-“Đừng làm em sợ Vũ à”

+++

“Một lần nữa tay em lại nhuộm máu, anh có giận em không, còn có ghê tởm em nữa không. Nhưng em chịu, chỉ vì em không muốn anh phải đau”

28. Chương Năm Viện

Trong mơ anh thấy cô, anh gọi cô:

-“Vĩ Nha, Vĩ Nha” Nhưng càng gọi cô càng đi xa, anh chợt nắm tay cô lại nhưng không được và đến một lúc cô biến mất...

— — —

-“Không..không,,Vĩ Nha..Khônggggggg ”Anh hét lên.

Cô đang chớp mắt thì nghe tiếng hét của anh. Cô bật dậy gọi anh:

-“Vũ..Vũ tỉnh lại, em đây”

Anh từ từ mở mắt, mùi thuốc khử trùng sộc vào mũi anh, anh nhú mũi. Nhìn xung quanh thì thấy đây là bệnh viện, anh chưa chết.Cô thấy anh cứ nhìn xung quanh không thì lo sợ nói:

-“Vũ, Vũ..Anh còn đau không, anh làm em sợ đấy Vũ à”

Anh nhìn cô, đưa tay lên sờ mặt cô. Anh đã mơ một giấc mơ kì lạ, cô rằng sẽ rời bỏ anh. Anh sợ lắm, anh không muốn nó thành sự thật. Cô cầm tay anh áp vào má mình khóc nức lên nói:

-“Vũ à, em xin lỗi, xin lỗi anh rất nhiều.huhu”

Giọng anh khàn khàn yếu ớt lên tiếng:

-“Ngốc, em khóc gì chứ, anh không sao. Ngoan nào”

Cô nhìn anh mà khóc to hơn, ôm cô vào lòng anh nhỏ nhẹ nói:

-“Em biết không, khi nãy anh đã mơ một giấc mơ kì lạ. Rằng em rời bỏ anh đi, dù cho anh có kêu gào như thế nào đi nữa. Em có biết trong lúc đó anh đã tuyệt vọng như thế nào không, khi anh tỉnh dậy giấc mơ cứ ám ảnh anh, anh sợ rồi một ngày em cũng rời xa anh như vậy”

Cô nín khóc ôm anh nói:

-“Chỉ là mơ, em sẽ không đi đâu. Em hứa đấy”

Anh cười nhẹ rồi chìm vào giấc ngủ. Cô ngồi dậy nhìn khuôn mặt anh mà buồn bã.

-“Anh à, em cũng không kiên cường như anh nghĩ đâu”

+++

Anh phải ở bệnh viện một tuần trong một tuần này anh La Phong ngày nào cũng đến thăm anh. Hôm nay cũng vậy.

-“Chào Vĩ Nha, hôm nay em rất đẹp. Có muốn làm bạn gái anh không?” Ngày nào chẳng thế câu cửa miệng anh nói với cô cũng là câu này, riết rồi chán. Vậy mà cũng có người ăn dấm chua được nữa nha

-“Mày muốn chết à, bữa nào cũng đến ve vãn vợ tao, đi đi đồ ruồi bọ” Anh ném tờ báo trên tay trước mặt Phong nói.

La Phong cười ha hả... lại gần giường anh đập vào vai anh nói:

-“Mày ăn dấm chua ghê quá Vũ à..”

-’Kệ tao, khi nào mày có người yêu đi rồi biết”

-“Anh đây không cần yêu nhá, anh tôn trọng chủ nghĩa độc thân.hahah”

-“đúng rồi có ai yêu đâu mà không tôn trọng chủ nghĩa độc thân..hahh” Anh cười châm chọc thẳng bạn

-“A thẳng quỳ mày, Vĩ Nha em nghĩ Xem nó nói có đúng không” Phong Kêu gọi sự giúp đỡ từ cô. Cô vừa gọt trái cây vừa nghe hai người nói chuyện mà cô buồn cười. Đưa mỗi người một nửa quả táo, cô trả lời:

-” Em thấy Vũ nói đúng a.... hihi“”

-“Tối em cũng chọc anh, thôi anh về không thèm chấp hai vợ chồng nhà người nữa bye” Phong tức giận cắn một miếng táo thật to rồi một nước đi về. Cô nhìn theo mà cười nhẹ...

Anh nhìn cô rồi kéo cô vào lòng nói:

-“Năm sau mình đám cưới em nhé”

-“vâng ” Cô nhẹ nhàng tựa vào lòng anh đáp. Cô cũng rất muốn làm cô dâu của anh, cùng anh đi đến cuối con đường. Hạnh phúc của cô không phải là giàu sang phú quý mà là cùng người mình yêu thương đi đến cuối cuộc đời.

-“Anh à, nhớ là phải luôn tin tưởng em đấy. Dùng lý trí để suy nghĩ chứ đừng dùng mắt để phán xét anh nhé.” Cô ngước mặt lên nhìn anh nói nhỏ.

-“ừm, anh sẽ” Anh đáp rồi cúi mặt hôn lên môi cô. Anh sẽ dùng lý trí để suy nghĩ nhưng anh sẽ dùng tim để yêu.

Rời khỏi môi cô ôm cô vào ngực anh gọi:

-“Vĩ Nha.”

-“vâng. em đây” Cô nhẹ nhàng đáp

-“Vĩ Nha” Anh lại gọi

-” em đây” Cô vẫn kiên nhẫn trả lời

-“Anh yêu em” Rồi lại triền miên hôn cô trong ánh nắng chiều tà... đẹp lãng mạn..

+++

” Anh thích nghe em nói ” Em đây” khi anh gọi tên em. Nó tạo cho anh cảm giác em đang hiện hữu chứ không phải là trong mơ. Vĩ Nha... Anh nhớ em”

29. Chương Ra Viện

Hôm nay anh được xuất viện, cô sáng giờ tắt bật với việc nhà nên nhờ La Phong đi rước anh. Mấy ngày nay cô ở viện với anh, tối hôm qua mới về nhà. Sáng nay còn phải nấu ăn cho anh tắm bổ nên cô không rước anh được. Thế nào anh cũng làm khó cho La Phong à.

++

Sáng nay, La Phong cậu được người đẹp Vĩ Nha nhờ rước Minh Vũ. Thật là khổ cho cậu a.. Vừa mới bước vào phòng thì đã nghe tiếng anh hỏi:

-“Vĩ Nha đâu sao mà lại đến”

-“Nha Nha nhờ tao rước mà a..” Phong lười biếng cầm quả táo cắn một ngụm, thật ngon.

Anh liếc mắt nhìn La Phong nói:

-“Nha Nha, ai cho mà gọi vợ tao như vậy. Biển mà.”

-“Không gọi thế chứ gọi sao. À hay là Tiểu Nha, Nha bảo bối ha... Tao thấy Nha bảo bối được..hắc hắc” Phong cười xảo trá liếc nhìn anh nói.

-“mày đi chết đi, đi về nhanh. Xách đồ cho tao” Anh lấy túi hành lí phi thẳng vào đầu thẳng bạn, rồi nhanh chóng ra ngoài để lại một câu hết sức dễ thương cho La Phong

-“A...aaa thẳng quỳ, mày chết với tao” La Phong hét lên, rồi cầm túi hành lí chạy theo sau anh.

Lên xe anh hỏi Phong

-“Hôm mà Vĩ Nha bị bắt mà có đến giúp tao không?”

-“Không, khi tao đến thì ngôi nhà đó đã bị đốt cháy hết rồi. Có lẽ bà ta cũng đã chết.” Phong nhìn anh trả lời. Cậu cũng thắc mắc, khi đó chỉ có Vũ và Vĩ Nha, nhưng Vũ lại bị thương đến ngất xỉu, vậy tại sao hai người bọn họ lại đến được bệnh viện nhỉ. Cậu nhún mày...không lẽ..

-“Vũ, Nha Nha có võ hay đại loại là có thuật thoát thân gì không?”

-“tao không biết nhưng chắc không, đừng suy nghĩ bậy” Anh nhắm mắt tựa đầu vào thành ghế suy nghĩ:” Vĩ Nha, em có điều gì giấu anh không?”

Chẳng mấy chốc Phong đưa anh về đến nhà, Phong có chuyện nên về trước. Bác làm vườn mở cửa, vô nhà thì anh thấy trống trơn, không thấy bóng dáng cô đâu cả. Giấc mơ hôm ấy hiện về, anh gọi thật to tên cô:

-“Vĩ Nha, Vĩ Nha.. em ở đâu”

Cô đang phơi đồ trên tầng nghe anh gọi thì gấp gấp chạy xuống, thấy anh đang đứng quay lưng về phía cô thì cô cô ôm chầm anh từ phía sau:

-“Em đây, chào đón anh về”

Anh như thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại nhìn cô nói:

-“Vĩ Nha, anh nhớ em” Anh ôm cô rất chặt, hôn lên môi cô như muốn hòa thân thể cô vào người anh vậy. Cô nhíu mày, anh bị sao thế từ hôm ở bệnh viện đến giờ anh như một người khác, lúc nào cũng lo sợ. Ở bên cô anh không có cảm giác an toàn hay sao?. Anh buông cô ra nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô mà muốn cắt một ngụm, anh nhỏ nhẹ thổi hơi vào tai cô rử rử:

-“Anh đói”

Cô phì cười, ôm anh nói:

-“đi ăn a.. em có nấu cho anh rất nhiều món ngon. Đi nào”

-“Không, anh không đói” Anh ôm cô lại nói

-“Nhưng anh mới nói đói” Cô không hiểu nhìn anh

Anh như đạt được mục đích

-“Anh đói em” Nói rồi nhanh chân bế cô lên phòng đóng cửa lại. Cô bên trong la oai oái:

-“Vũ a.. buông em ra. Trời còn sáng a.. anh đừng có mà sói vào buổi sáng mà.”

-“Đối với anh, gần em là anh sẽ thành sói” Anh cười nhẹ nhìn cô rồi làm những gì mình nên làm..... T_T

+++

Đến lúc cô tỉnh lại đã là xế chiều rồi, trời ả... cô khổ quá mà. Tay chân không thềm nhất nữa chứ đừng nói là xuống giường, cô chôn mặt vào trong chăn không thềm dậy. Anh đã thức từ lâu và được thưởng thức được khuôn mặt lưỡi biếng của cô thật đáng yêu a. Anh ôm cô từ phía sau, tựa đầu lên vai cô, hỏi:

-“Em có chuyện gì giấu anh không?”

-“Có, nhưng đến một ngày em sẽ nói cho anh nghe” Cô nói thật

-“Tại sao không phải là bây giờ?” Anh hít hương thơm trên tóc cô nói

-“Chưa đến lúc anh à” Cô nhẹ nhàng đáp rồi xoay người lại đối diện với anh cười tươi nói:

-“Vũ, nhớ mọi chuyện em làm đều vì anh. Em yêu anh”

Cô hôn nhẹ lên môi anh rồi rời đi, anh cười hiền nhìn cô. Rồi ôm chặt cô vào lòng.

Không gian hạnh phúc ấy bị cái chuông điện thoại của cô phá vỡ. Cô nhào người ra khỏi chăn, lấy cái điện thoại trên đầu bàn trang điểm. Trước mắt anh bây giờ là cảnh xuân đẹp a.. Anh nhìn chăm chăm vào phần lưng trắng nõn của cô, phía trước ngực còn có cả ấn đỏ do anh lưu lại. Thật tuyệt, anh mỉm cười xảo trá, tay chân bắt đầu không an phận mà đùa cô..

Cô nhìn màn hình điện thoại là Tuấn a.. không biết có chuyện gì cô tựa lưng vào thành giường bắt máy.

-“Alo, Nha nghe đây Tuấn”

-< nha=“” à,=“” tuấn=“” muốn=“” hỏi=“” nha=“” là=“” có=“” số=“” điện=“” thoại=“” của=“” nhã=“” điệp=“” không=“” cho=“” tuấn=“” xin=“”> đầu dây bên kia Tuấn lên tiếng

-“À có..aa ưm...” Cô đang định nói thì tay anh làm loạn, cô liếc nhìn anh. Anh xem như không có gì, cứ tiếp tục. Cô ngăn không cho mình phát ra tiếng“cạp cạp” nên nhanh chóng đọc cho Tuấn:

-“09*****” Rồi nhanh chóng cúp máy. Cô nhìn anh cầm cái tay đang đặt không đúng chỗ kia mà lên tiếng

-” Anh thức dậy rồi đi xuống nhà ăn cơm, nếu không thì cấm không cho đụng em một tháng” Nói rồi cô đứng dậy, lách thân xát rã rời của mình vào phòng vệ sinh. ANh ở ngoài này thì cái mặt không thể tin được lên tiếng theo cô:

-“Vợ à..Nhưng anh muốn a.. cấm cửa anh như vậy sao chịu nổi..hic hic” Anh làm mặt đáng thương nói với người trong phòng vệ sinh.

-“Khăn giấy trên bàn ăn, tay phải có rồi anh tự xử đi” Tiếng cô từ phòng vệ sinh phát ra..

Anh nhăn nhó than thở kêu cô:

-“Vợ à... vợ.”

Cô sao có thể ác như vậy chứ a....T__T

+++

” em cho anh tất cả để rồi em nhận lại được gì chứ.. Ngoài sự thật phũ phàng anh dành cho em. Anh không tin em.. Em không đáng tin như thế sau Vũ”

30. Chương 30

Cô đang ngồi xem tivi thì điện thoại cô reo, nhìn lên màn hình cô nhúu mày, xảy ra chuyện gì sau..:

-“Chị nghe”

-“Thưa chị, em báo cho chị một tin. Lệ Á đang về nước. Hai năm nay cô ta cùng Trần Toàn sống bên Mỹ để điều hành công ty con bên ấy, nhưng không biết vì sau hôm nay cô ta lại xuất hiện ở sân bay còn được ông Phùng cha anh Minh Vũ đón rước có vẻ nồng nhiệt. Theo thông tin em điều tra cho thấy, cô ta về lần này là để bắt tay với ông Phùng đầu lại anh. Còn sự việc đằng sau thì em chưa rõ”Đầu dây bên kia nói

-“ừm chị biết rồi, em cứ điều tra tiếp, kêu Bạch Yến về giúp em” Cô nghe xong dặn dò.

-“Vâng ạ”Đầu dây bên kia tuân lệnh.

Cô tắt máy, ngã người vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô ta về ời chắc hẳn sẽ biết chuyện của anh và cô, một điều nữa là cô ta sẽ nhắm vào cô,hai đứa nhỏ để ra đòn. Cô bắt đầu đau đầu rồi đây, dù tinh thần cô có thép đến đâu thì cô cũng không thể chống lại nếu anh đứng về phía cô ta. Cô nhìn đồng hồ điểm 11h, cô nhanh chóng đi đến công ty anh để đưa cơm cho anh. Hôm rai anh bận rất nhiều công việc nên ăn uống không điều độ dẫn đến anh bị đau dạ dày, cô phải có công chăm sóc anh.

Bắt taxi đi đến công ty VAM, đây là lần thứ hai cô đến đây. Chán nản bước vào đại sảnh thì gặp ngay La Phong:

-“Nha Nha xinh đẹp, em đến tìm Vũ à” Phong tài lạnh hỏi

-“Vâng, anh dắt em đi được không?” Cô cười nhẹ đề xuất

-“Ok, anh xin sẵn lòng, Đi nào người đẹp” Phong đi trước cô đi sau. Đi vào thang máy nhấn tầng dành riêng cho chủ tịch. Bên trong Phong hỏi cô:

-“Nha Nha, đã bao giờ Vũ kể cho em về vợ cũ của nó cho em nghe chưa?”

-“Chưa anh” Cô trả lời

-“Thế em có tò mò không, em có nghĩ rằng nó còn yêu vợ cũ của nó không?” Phong nghiêm túc hỏi

Cô nhìn Phong nhàn nhạt lên tiếng:

-“Anh nghĩ sao nếu em biết tất cả?”

Cô vừa mới nói thì cửa thang máy mở ra, cô chào anh rồi nói:

-“Anh Phong, đã đặt niềm tin vào một người thì chắc chắn phải biết tất cả về người đó. Em đi trước” Nói rồi cô vào phòng của anh

Nhìn anh đang bận túi bụi trên bàn làm việc mà cô thấy thương, cô đòi đi làm với anh mà anh không đồng ý, anh sợ cô vất vả, vừa lo việc nhà vừa đi làm cô chịu không nổi. Cô đi lại bàn anh gõ nhẹ lên bàn nói:

-“Vũ, dừng tay ăn cơm đi, em làm thế cho”

Anh ngừng việc ngược lên nhìn cô, anh cười tươi chóng cầm nói:

-“Anh biết em giỏi nhưng thực tiễn khác với lý thuyết em làm được không?”

-“Yên tâm, tin em đi. Ăn cơm đi, khi anh ăn xong em cũng xong rồi, anh đang bị đau dạ dày đấy” Cô cười nhẹ kéo anh ra khỏi bàn làm việc lại bàn ăn, còn cô thì ngồi vào ghế anh làm thay anh. Anh nhìn cô nghiêm túc làm việc mà anh buồn cười. Nhưng rồi cũng cuối đầu ăn đồ cô đem lại. Cô nấu ăn rất tuyệt, vừa miệng anh, anh bây giờ không phải đồ cô nấu là anh không ăn được. Haizzz ba cha con anh đã phụ thuộc vào cô mất rồi.

Cô ngồi trên bàn làm việc nhìn anh ăn ngon lành mà cô hạnh phúc. Cái hạnh phúc này chỉ cô mới có được, người nào xen vào phá vỡ nó, cô sẽ không tha đâu mà cô biết rằng Lệ Á sẽ làm vậy. Hazzz rắc rối lại rắc rối..... Cuối đầu nhìn những con số trên bàn mà cô mới biết được anh cực như thế nào. Thế mà về tới nhà vẫn ôm cô vào lòng, cười nói vui vẻ dường như không có gì có thể gục ngã anh vậy.

-“Vũ à, sang sẽ công việc với em đi. Dừng ôm một mình như vậy có được hay không. Anh là người chứ không phải sắt đá. Em không muốn anh ôm việc vào mình nhiều như thế. Giống như em là người vô dụng vậy.” Cô đi lại gần anh ngồi cạnh anh ôm anh nói.

-“Sao thế, sao hôm nay em lại yếu đuối thế. Anh không sao mà, công việc nhỏ này anh làm không được nữa thì sao có thể nuôi em và con được. Ngoan, em không vô dụng, em là điểm tựa cho anh khi anh mệt mỏi đấy.” Anh dịu dàng ôm cô vuốt tóc cô nói.

-“Khi nào quá mệt hãy nói cho em đấy, em sẵn sàng bên anh.” Cô nhỏ nhẹ khuyên anh.

-“Ngốc, có em ở đây là anh không mệt” Anh nhẹ nhàng nói.

-“Em à, anh thấy hơi đói” Anh bắt đầu giở giọng sói xám ra nói với cô.

Cô nhìn anh. Nói chuyện với anh mới chút xíu là anh lại phá tan không khí này mà chuyển thành sói hà. Cô né tránh anh nói:

-“cắt cái giọng điệu dó của anh vô, ở đây là công ty đấy, anh nghiêm túc chút đi”

-“Công ty mới thú vị em à.. Vợ à..không ai dám vào phòng anh đâu. Vợ..” Anh kéo dài ra, kêu gọi cô. Làm cô sồn gai ốc.. Anh càng ngày càng lưu manh a..

Anh thấy cô né tránh thì anh chân chạy lại, vác cô lên vai, đánh vào mông cô nói:

-“Em không tự giác anh đành phải đề giác vậy. Vợ à, anh cáo lỗi nhé.hahah”

Anh cười man rợ, còn cô không khỏi bực mình, cô đánh lưng anh nói:

-“Có lỗi xin lỗi thì xong thì cần gì đến pháp luật, Vũ à em sẽ kiện anh, sàm sỡ em nơi công cộng a.. thả em xuống nhanh”

-“Luật pháp cấm chồng ” dè ” dợ à, em kiện đi anh đi hầu,,hahha” Anh nghe cô nói thì ngừng lại nhìn cô lên tiếng rồi bước tiếp vào phòng nghỉ dành cho chủ tịch.

-“Aaaaa... anh thật đáng chết..mình chưa kết hôn a..”

-“Mai anh và em đến cục dân chính đăng kí trước năm sau kết hôn,, hắc hắc..xem em chạy đi đâu vợ à..”Anh phản lại lời cô.. Đóng cửa cái rầm, và tất nhiên cô Nhất Vĩ Nha bị anh Khắc Minh Vũ “thịt” luôn a...anh được ăn buổi trưa còn kèm theo món tráng miệng..thật tuyệt. Chỉ có cô là lỗ...

+++

“Cô ấy về rồi, làm anh rất rối. Em biết không anh đã không còn yêu cô ấy nữa nhưng sau đứng trước cô ấy anh vẫn phân vân lựa chọn. Anh biết điều đó làm tổn thương em,nhưng anh cũng không muốn làm tổn thương cô ấy. Anh phải làm sau em nói đi...”

“Vũ à, anh đang ích kỉ đấy. Anh biết không, em sẽ không áp đặt anh bằng những câu hỏi rằng ”giữa em và cô ấy anh chọn ai” hay là “nếu em và cô ấy rơi xuống nước anh sẽ vớt ai đầu tiên”. Em sẽ không bởi vì em biết chắc rằng:

-giữa em và cô ấy: anh chọn em vì người anh yêu hiện tại là em

-em và cô ấy rơi xuống nước: anh sẽ vớt cô ấy vì em biết bơi không dễ chết đuối vậy đâu

Em không trách anh, không giận anh, nhưng làm ơn hãy biết rằng em yêu anh vậy là đủ. Nhớ nhé, bắt đầu từ giờ em trốn anh đi tìm nhé. Em mệt rồi....”

31. Chương Tình Định

Sáng hôm nay cô nhận được một cú điện thoại, nhắn muốn gặp cô.

Đội anh đi làm cô cũng chuẩn bị cho mình trong cuộc hẹn. Cô diện một chiếc quần legging đen, cái áo thun cộc tay đen nốt, Mang đôi giày Vans đen. Nhìn cô hôm nay rất khác ngày thường, một Vĩ Nha năng động mà cũng không kém phần bí ẩn.

Nhìn đồng hồ trên tay đã đến giờ hẹn, cô nhanh chóng lấy chiếc mũ lưỡi trai đội vào ra khỏi nhà bắt chiếc taxi đến quán cafe Thăm Lặng. Xe dừng lại trước cửa quán, trả tiền taxi cô nhìn xung quanh rồi nhếch môi nói:

–“Cafe trá hình, thú vị”

Nói xong nhanh chóng bước và quá như là một người khách thân thuộc. Cô đi thẳng đến phòng vip 1, mở cửa tự nhiên đi vào. Nhìn hai bên cửa là hai vệ sĩ canh gác, trung tâm của phòng có một cái bàn và một cái ghế còn trống, cô bình thần ngồi xuống đối mặt với hai người mời cô nói:

–“Hai người gặp tôi có chuyện gì?”

Cô nhìn người phụ nữ trước mặt mình mà thầm khen, cô ta rất đẹp, một thân hình nóng bỏng một làn da trắng sáng, khí phách cao sang. Không khổ danh là người mẫu nổi tiếng Lệ Á.

–“Chào cô, tôi là Lệ Á, tôi đi thẳng vào vấn đề luôn. Cô đang sống chung với Minh Vũ” Lệ Á giả vờ thanh lịch lên tiếng.

–“Ừm... thì sao?” Cô mỉm cười nhẹ nhìn cô ta hỏi ngược lại

–“Thế cô có biết rằng Minh Vũ đã có vợ, và tôi là vợ của Vũ” Lệ Á nhìn cô mà không khỏi ganh tỵ, cô quá ư là đẹp cho dù cô đã cố gắng trang điểm cho mình già dặn đi nhưng Lệ Á vẫn thấy được sự thanh thoát và một phong thái cao sang mà cô vốn có

–“Biết.. nhưng không phải cô đa bỏ anh ta đi rồi sao? và hai người đã ly hôn, cô bây giờ nói điều này với tôi có nghĩa lý gì?” Cô nhàn nhạt nhìn cô ta đáp.

–“Tuy đã ly hôn nhưng chúng tôi vẫn còn yêu nhau, Cô đừng nghĩ tôi không biết cô đến với Vũ là vì lý do gì?” Lệ Á thoát khỏi dáng vẻ nhã nhặn, mà bắt đầu lộ sát thành danh đá nói chuyện với cô.

–“hahah.. Vậy à” Cô nhàn nhạt cười nói.

–“Đúng thế, cô nên nhớ tôi sẽ không cho con trai tôi cưới cô đâu. Và bây giờ cô hãy nhanh chóng rời khỏi Minh Vũ ngay lập tức” Ông Phùng ồm ồm lên tiếng.

Cô nhìn hai người đang diễn kia mà cười lạnh, gác chân lên trên bàn, với tay lấy điều thuốc, cầm bật lửa lên đốt

–” haha.. Nếu tôi nhớ không lầm thì ông không có miếng giá trị nào trong lòng anh ta hết, không chừng ông còn là kẻ thù của anh ta nữa đấy” Cô cười lạnh rồi hút một hơi thuốc dài rồi từ từ nhả ra không khí.

Ông Phùng và Lệ Á nhìn cô mà không khỏi ngạc nhiên, một đứa nhóc 20t sau lại giống một đàn anh chị trong giới giang hồ thế, làm ông ta và Lệ Á có vài phần chùng bước. Nhưng ông ta vẫn mạnh miệng lên tiếng:

-“Hồ ly tinh, mày cướp chồng người ta còn mạnh miệng.. Tao sẽ không tha cho mày đâu”

-“Phù.. Hồ ly tinh rất đẹp, tôi rất thích.. Nhưng ông không tha cho tôi rồi ông làm gì tôi?” Cô hút một hơi thuốc thối mạnh vào mặt ông ta lạnh giọng nói

-“Cô.. cô yêu tiền đến thế sau, làm sau cô mới rời khỏi Vũ đây?” Cô ta nhìn cô nói.

Cô nhìn Lê Á và ông ta rồi vút điều thuốc ra xa đứng dậy nói:

-“Haha..tiền ai không yêu.. Có tiền là có tất cả.. Cũng giống như cô vậy thôi lệ Á à..Tôi sẽ đợi hai người..bye” Nói rồi cô bước nhanh ra khỏi phòng, ra ngoài bắt taxi về nhà.

Về đến nhà thì cô đã thấy xe anh đậu ở ngoài sân, cô thắc mắc sao hôm nay anh về sớm thế. Đi thẳng vào phòng khách cô thấy anh đang ngồi ủ rũ trên ghế sofa, cô rón rén ôm anh từ phía sau hỏi nhỏ:

-“Sao hôm nay về sớm thế, nhớ em à?”

Anh cảm nhận được hơi ấm của cô, anh nhanh tay ôm cô xuống sofa nói:

-“Em không nhớ hôm nay là ngày gì sau?”

-“Không, vẫn là một ngày bình thường. Có chuyện gì sau?” Cô nhún mày hỏi anh.

-“A..â tức chết với em mà.. Hôm nay là ngày mà ”dì cả” em đi a..Nên em hứa cái gì em nhớ không?” Anh vò đầu nói nhắc nhở cô.

Cô suy nghĩ rồi cũng đỏ mặt nhớ. Trời ạ,, cái gì anh không nhớ mà anh chỉ nhớ có cái này a.. thật mất mặt.

-“em nhớ chưa a.. Em có hứa dí anh là khi hết ”dì cả” thì em sẽ là của anh nguyên ngày a.. Em nhớ chưa?” Anh thành thật lê tiếng nói. Huhu..Anh bị cấm tới 5 ngày rồi a.. anh sắp chết rồi. Anh khổ quá mà,,aaa

-“em ..em..Thật ra thì ..em..”Cô lắp ba lắp bắp nói.. Cái đó cô chỉ nói chơi thôi sau anh tưởng thật a..

Anh nhìn cô nói lắp mà anh nhanh tay ôm cô lên phòng, anh nói:

-“Không chịu cũng phải chịu nữa. Anh đã quyết rồi em.”

-“Anh à. tha cho em lần này được không... anh à” Cô nhỏ giọng năn nỉ

-“Không” Anh lên tiếng, mở cửa phòng quăng cô lên giường nằm đè lên cô, nhìn cô nói;

-“Em thật đẹp,” Rồi cúi xuống hôn ngẫu nhiên đôi môi cô, anh đưa lưỡi anh đùa cùng lưỡi cô. Tay anh bắt đầu thoát quần áo cô, cô thì bỏ mặc số phận, ai kêu ngu hứa ráng chịu...

-“Ừm.. Vũ” Tay anh đi đến đâu là như có lửa đến đấy, thật khổ cô mà... Những nơi anh đi qua đều để lại thành quả...

-“Vĩ Nha, em thật tuyệt” Anh khàn giọng nói, rồi nhanh chóng tiến thẳng vào cô, cô đang dụ hoặc thì có một vật to lớn vào làm cô thích ứng chưa kịp:

-“Vũ a,.. Nhẹ..”

Anh nghe cô nói mà như có lửa, nhanh chóng luân chuyển, cô thì cứ mặc anh, lâu lâu lại lên tiếng khuyên:

-“Vũ .. chậm.. lại a”

-“Bảo bối à, em có biết 5 ngày nay anh cực khổ thế nào không, ôm em mà chỉ được sờ không được làm gì thật khổ a..” Anh nhẹ nhàng cắn lỗ tai cô nói.

Anh cứ như vậy không biết lần thứ mấy anh mới tha cho cô làm cô thật căm thù anh a... Luôn lúc nào cô cũng chịu thiệt hết.. Minh Vũ đáng chết.

+++

t/g:Ô mai chuối... Thật vậy bản tâm hồn trong sáng của tg mà..huhu.. T_T

Thông cảm cho tg, em chỉ biết viết vậy thôi..hic..

32. Chương Ở Chung Nhà Với Tình Địch

Cô hôm nay bận rộn cả ngày nha. Hôm qua bị anh vật vã cả ngày làm cô lười biếng không thềm nhấc chân xuống giường, thế nên hôm nay cô đành phải làm bù việc nhà lại.

Đang bận rộn trong phòng bếp thì cô nghe ngoài cửa truyền đến tiếng chuông. Bỏ dở nồi canh đang nấu, tắt bếp đi ra mở cửa. Trước mặt cô bây giờ là Lệ Á và anh, cô cứng người nhưng rồi cũng thở dài hỏi anh:

-“Anh về sớm thế, đây là ai?”

Anh nhìn cô ái ngại nói:

-“À đây là Lệ Á, bạn anh. Cô ấy hôm nay sẽ ở nhà mình vài ngày, em không ngại chứ?”

“Bạn” Cô nhìn anh rồi bời nói:

-“Ừm, không sao, anh vào đi. Mời chị vào” Cô nhìn anh và Lệ Á cười nhẹ

-“Ừm chào em, chị là Lệ Á rất vui được gặp em”

Cô không nói gì chỉ cười nhẹ, tránh đường cho anh dắt chị ta đi vào nhà. Nhìn theo bóng hai người mà cô buồn bã, cô có thể thấy được anh đang do dự, anh còn yêu chị ta không. Cô không tự tin vào mình được nữa rồi. Cười buồn rồi cũng đi vào nhà.

Trong phòng khách ngập tràn tiếng cười của anh và chị ta, cô cũng không quan tâm đi thẳng vào nhà bếp làm việc đang dang dở.

Anh dắt Lệ Á lên phòng dành cho khách, anh nói:

-“Em có thể ở phòng này, anh chỉ có thể giúp em đến đó” Anh nhìn Lệ Á cười nhẹ. Thật ra lúc đầu anh gặp lại Lệ Á anh cũng không ngờ, anh nhìn Lệ Á thật chán ghét nhưng rồi nghe những gì Lệ Á đã trải qua anh cũng phần nào giảm đi ác cảm, thông cảm cho Lệ Á và dắt cô ta về đây. Nhưng anh không biết điều anh đang làm đã tổn thương cô.

-“Vâng, em cảm ơn anh. Anh không hận em nữa chứ” Lệ Á ôm anh rơm rớm nước mắt hỏi nhỏ

Anh ngớ người, rung động cũng vòng tay ôm chị ta dỗ dành:

-“Lúc trước có, bây giờ hết rồi. Nín đi”

Cô đang tình đi lên gọi anh xuống ăn cơm thì đã bắt gặp được tình cảnh này. Nếu hỏi bây giờ cô đau không, cô sẽ trả lời là có. Thế có hận anh không, cô sẽ trả lời không. Từ khi gặp Lệ Á và ông Phùng cô cũng đã lường trước được tình cảnh như thế này rồi, nhưng cô vẫn không chấp nhận được.

Ánh mắt đượm buồn, chợt lóe sáng rồi phá vỡ bầu không khí đầy ám muội này, cô lên tiếng:

-“Anh, Chị xuống ăn cơm, em nấu xong rồi”

Anh giật mình buông Lệ Á ra, ái ngại nhìn cô nói:

-“À,,ừm. Anh xuống trước.”

Cô tránh đường cho anh đi qua rồi mỉm cười lạnh lẽo, tiếng nói nhỏ nhẹ hòa vào không khí:

-“Bắt đầu rồi sao? Diễn sâu nhé”

Nói rồi bỏ đi xuống lầu theo anh, Lệ Á nhìn theo cô mà nghiêng răng ken két:

-“Cô cứ chờ đó”

Chị ta bỏ vào phòng đóng cửa cái “Rầm”.

Cô nghe tiếng đóng cửa mà mỉm cười lạnh nhạt:” Lệ Á ơi Lệ Á, cô nghĩ cô có thể làm nhân vật phản diện trong tiểu thuyết sao, tìm những cách vớ vẩn đó để mà bức ép nhân vật chính...hahah.. Đáng tiếc cho cô tôi lại ác luyện thành tinh rồi”

Cô nhanh trở về dáng vẻ ngày thường, ngồi xuống bàn ăn đối diện anh. Anh hiện giờ không dám nhìn cô, anh sợ cô hiểu lầm anh và Lệ Á, cho nên anh đã nói dối với cô Lệ Á là bạn. Lén nhìn cô, anh thấy cô vẫn vậy vẫn vui vẻ không có gì gọi là tò mò cả anh thở phào nhẹ nhõm.

Đang trong tình trạng bất an thì tiếng chị ta vang lên:

-“Vĩ Nha, Minh Vũ.. chưa dùng cơm sao?”

Cô ngược lên nhìn chị ta, sặc.. nước. Trời ạ, ở nhà không phải của mình mà tự nhiên gớm. Chị ta diện cho mình một bộ cánh ngắn không còn chỗ để che. Cái áo hai dây bó sát, khoe vòng một nóng bỏng, cái quần đùi ngắn khoe vòng ba căng tròn. Cô nhìn mà buồn cười. Nhưng rồi cũng trở về bình thường khi thấy ánh mắt của anh chăm chú vào cô ta, anh để thay lòng đến thế sau. Cô hít sâu một hơi rồi lên tiếng:

-“Chị ngồi đi, em và Vũ đang đợi chị. Anh ăn cơm nào” Cô nhìn anh gọi.

Anh giật mình thoát ra khỏi những gì mình suy nghĩ:” Phải chi Vĩ Nha cũng mặc như vậy a.. Thật muốn nhìn cô ấy trong bộ cánh như vậy”

Anh cười ngốc một mình rồi cầm đĩa lên ăn cơm. Bữa cơm trải qua trong sự tĩnh lặng của cô và ồn ào của anh và chị ta.

-“vũ này, anh từ này cho em đi làm công ty anh với. Em hiện giờ đã nghĩ làm người mẫu rồi”

-“À..ừm..để anh xem, mai anh báo cho em” Anh lên tiếng

-“Vâng, cảm ơn Vũ nhiều” Chị ta cười tươi nhìn nhoài người qua gấp thịch để vào bát Vũ, lộ ra cảnh xuân tươi mát, nhưng không có hề hấn gì với anh.

Chị ta đang rụt lại, cười ngượng.. Cô thì nhìn anh cười hài lòng, hứ...định quẹo rừ chồng bà à, không để đâu..

+++

Ăn cơm xong thì chị ta đã đi ra ngoài còn anh thì về lại công ty. Trong nhà trở về trạng thái bình yên, cô nhanh chóng lên phòng đóng cửa lại, rồi ra ban công gọi điện:

-“Alo, chị đây”

- đầu dây bên kia trả lời

-“Theo sát cô ta, nhớ không được để đối phương biết. Nhấn với Bạch Yến, theo sát tiến độ làm việc của bên kia, có lẽ vài ngày tới chị không thể điều hành công việc được. Bảo vệ tụi nhỏ giúp chị” Cô nhỏ giọng nhắc nhở

-“Vâng thưa chị, chào chị”

Cô nhanh chóng cúp máy, liệu ông ta vào ngày tới có âm mưu gì không, cô không đoán chắc được. Nhưng tụi nhóc thì chắc sẽ an toàn.

Để xem, ông ta làm gì để bắt cô rời xa Vũ đây.. Thật háo hức..

+++

” Nhân Vật chính để bị ăn hiếp, bắt nạt, ngu si trong tình yêu bây giờ xưa rồi anh à. Em thà làm Phản diện đi cướp tình yêu của người khác còn hơn là ngồi nhìn người khác cướp anh từ trong tay em..Em nói thật đấy”

33. Chương Ken Gặp Mẹ

Lệ Á ở nhà anh cũng được hai ngày rồi, nhưng cô vẫn chưa thấy động tĩnh gì cả. Bên phía ông ta lại càng im lặng hơn, cô hơi lo. Im lặng là đồng nghĩa với việc ông ta sẽ ra đòn hiểm, chết tiệt.

Cô ngồi trên sofa lạnh lùng chườm rửa ông ta. Bỗng chuông của vang lên cắt đứt hiện trạng của cô, nhanh chân ra mở cửa. Cửa mở ra cô nhàn nhạt nhìn Lệ Á, rồi xoay lưng đi vào. Chân chưa bước được hai bước thì chị ta chảnh chọe lên tiếng:

-” Sao thế, sao nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy? Chán ghét tôi à”

Cô xoay lưng lại nhìn chị ta nhỏ nhẹ nói:

-“A..vậy sao, nhưng chị nghĩ xem, chị có gì cho tôi chán ghét chị nào?”

Chị ta nhìn cô bằng con mắt bức tức, nhanh chân đi lại cô giơ tay lên định tát cô, nhưng không ngờ cô nhanh tay hơn một bước cầm tay chị ta lại, sức vừa đủ để không lưu lại dấu tay trạch lưỡi nói:

-“No,no.. Chị muốn đánh tôi sau... Bằng đôi tay này. Xin lỗi, chị lại thất vọng rồi..hahah”

Cô nhìn Lệ Á tức giận mà cười ha hả, nhưng rồi cũng buông tay chị ta ra, làm chị ta ngã một cái thật đau. Chị ta la oai oái:

-“A..Cô, cô cô được lắm, đợi đi..hứ”

Nói rồi chị ta đứng lên, phủi bụi liếc cô một cái rồi bước đi

-“Mẹ.. mẹ ơi Sun về rồi”

-“Mẹ.. mẹ ơi Ken về rồi”

Tiếng của bé Sun và Ken vang khắp khuôn viên nhà, cô nheo mắt “mẹ” Ken và Sun còn nhớ chị ta sao? nhưng lúc chị ta đi thì hai đứa chỉ mới 2 tuổi, từ đó tới sau hầu như không ai còn nhắc đến chị ta trong căn nhà này mà kể cả anh. Cô cười nhẹ khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn của hai đứa đang đi với chú chó Boo mà cô phì cười.

Lệ Á nghe tiếng của hai đứa nhỏ mà nhanh chân dừng lại, nhìn thấy hai bóng dáng xinh xắn kia mà Lệ Á nhíu mày, con của chị ta và anh giờ đã lớn như vậy rồi sau. Chúng nó gọi mẹ, vậy đang gọi chị ta sau? Lòng Lệ Á bỗng khoái chí, có cách rồi. Hai đứa đó chỉ là không may chị ta mang bầu với anh thôi, lúc kết hôn với anh chị ta nào muốn có con, nhưng giờ nhìn lại cũng có giá trị..haha..Chị ta nhanh chân đi lại hai đứa nhóc, trên mặt còn nở một nụ cười tươi gọi lớn:

-“Con..con..ơ..” Chị ta đứng hình. Hai đứa nhóc bây giờ đang chạy vào lòng cô mà gọi mẹ.

Cô giật mình, Ken và Sun chạy vào lòng cô nũng nịu:

-“Mẹ, Ken thật nhớ mẹ. Mẹ có nhớ Ken không?”

-“Mẹ Sun cũng thật nhớ mẹ, mẹ có nhớ Sun không?”

Cô nhìn hai đứa trẻ mà lòng hạnh phúc, tội nó gọi cô là mẹ, chắc lại là ba cô và mẹ cô dạy bảo chứ đâu:

-“Nhớ a.. Mẹ thật nhớ hai đứa..um moazzz” Xoa đầu tội nhỏ nói rồi hôn vào má của chúng.

-“Mẹ.. Ken có dắt Boo về nữa, Mẹ thích không?” Ken lém lỉnh hỏi cô

Cô phì cười, nhìn Ken gật đầu rồi nói:

-“Ken, Sun lên phòng đi con, mẹ có khách lát mẹ gặp tội con sau”

-“Vâng ạ.”Hai đứa nhỏ đồng thanh đáp. Nhưng quay đầu lại Ken thấy Lệ Á, cậu nhanh chóng nói với Sun:

-“Sun dắt Boo lên phòng đi, xú hai Ken lên”

Sun nhìn Ken cười tươi rồi đi vào nhà, cô bé không thèm chào chị ta mà còn chê môi nói:

-“Người cô thật hôi a..” Nghe Sun nói như vậy làm cô phì cười, nhưng nếu cô bé biết được chị ta là mẹ ruột thì sẽ ra sao. Sun thật rất dễ bị tổn thương nếu nói cho nó biết rằng chị ta đã bỏ ba cha con nó đi thì có lẽ con bé sẽ sốc lắm. Cô đành phải im lặng vậy..

Cô nhìn Ken đầy tò mò, không lẽ Ken đã biết cô ta là mẹ ruột đã bỏ rơi nó sao..

Ken nhìn chị ta rồi lạnh lùng lên tiếng:

-“Bà về đây làm gì? Không phải bà đã bỏ đi rồi sao?”

Chị ta sững sờ nhìn Ken,

-“Con nói gì vậy Ken, mẹ là mẹ con mà, sao con lại kêu người khác bằng mẹ” Chị ta giả vờ thanh cao nói. Cô chỉ đứng ngoài nghe chuyện.

-“Mẹ,, hahah.. cái từ mẹ mà bà nói bà không ngượng miệng sau? Bỏ tôi đi khi tôi chưa đầy hai tuổi, không một lá thư từ biệt, gom hết tài sản mà bà có đi theo trai, trong khi ba tôi đang cứu vớt cái gia sản để nuôi bà, nuôi hai anh em tôi. Bà thử nghĩ xem, có người mẹ nào như bà không?” Ken cắn phẫn lên tiếng,

-“Mẹ..mẹ, Ken à mẹ có lý do con à,.. Mẹ” Chị ta nghe Ken nói mà lắp bắp trả lời.

-“Có lý do.. bà đừng có đổ thừa cho hoàn cảnh. Bà có biết, khi bà đi chưa đầy một tuần thì Sun đã lên cơn sốt, chỉ một tí nữa thôi.. Nó đã mất mạng. Nhưng nhờ có sự chăm sóc của ba mà Sun đã vượt qua, để rồi bác sĩ còn nói là nó đã mất đi một phần kí ức về người mẹ, trong thâm tâm nó bây giờ không tồn tại người mẹ như bà. Bác sĩ còn nói nó có chứng bệnh tâm lý, không nên gây tác động mạnh nếu không có thể sẽ vĩnh viễn không phát triển kịp những đứa trẻ kia. Bà thấy đấy, nhờ ơn bà mà ba cha con tôi phải cực khổ như thế đó. Bà hài lòng chưa..” Ken kể trong cơn giận, đúng cậu rất giận bà ta, ước gì cậu không phải mang trong mình dòng máu nhẵn tâm như bà ta, ước gì cậu được cô sinh ra thì hay biết mấy.

Chị ta nghe Ken nói mà bực mình, chết tiệt. Thằng nhóc này quá đạo lý, không được rồi.. Chị ta liếc nhìn Cô rồi nói với Ken:

-“Ken à, mẹ xin lỗi mẹ biết là mẹ không đúng nhưng con hiểu cho mẹ đi. Ken..”

-“Hiểu, tôi bây giờ muốn bà biến ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi thả chó cắn bà.. đi nhanh.. Boo” Ken la làng lên đuổi bà ta đi ra..Gọi boo, Boo nhanh chóng có mặt theo sự hướng dẫn:

-“Gâu,,grừ ..gâu..”

Chị ta thấy không an toàn nhanh chân đi ra khỏi cửa nhà nhưng cũng không quên ngoái đầu nhìn lại liếc nhìn cô bằng con mắt sảo quyệt. Để rồi xem cô sẽ chết dưới tay cô như thế nào Vĩ Nha à.

Cô nhìn Ken nắm chặt tay cậu bé rồi lên tiếng:

-“Boo, vào nhà” Boo lững thững vào nhà.

Ken ngược đôi mắt nhòe nước lên nhìn cô rồi ôm cô khóc nức nở:

-“Cô ơi, Ken không muốn bà ta làm mẹ. Ken thật sự căm ghét bà ta. Ken thật sự rất sợ khi đối mặt với bà ta. Ước chi Ken có thể làm con cô thì hay biết mấy...huhu..oaoa..”

Cô vỗ lưng ken rồi ôm cậu nhóc vào lòng nhẹ nhàng nói:

-“Cô biết con căm ghét mẹ con bỏ cha con con đi, nhưng Ken à, cuộc đời là vậy đấy. Không có cái gì gọi là trọn vẹn cả, giống như mẹ con vậy, có phúc mà không biết hưởng chạy đi theo danh vọng không có thật. Nhưng con cũng nhớ không ai có thể lựa chọn được người sinh ra mình con ạ. Tuy cô không sinh ra con nhưng cô vẫn sẵn sàng làm mẹ con. Dẹp bỏ những chuyện buồn qua đi Ken, mẹ luôn ở bên con, mẹ hứa đấy. Con cứ chính là con còn chuyện khác hãy để mẹ lo Ken nhé.”

-“Mẹ.. mẹ ơi..huhu oa oa” Ken nghe cô nói vậy thì khóc to hơn nữa, từ nay trở đi cậu đã có mẹ, mẹ sẽ là điểm tựa cho cậu.

Cô vỗ lưng Ken rồi hát ru Ken vào giấc ngủ.

+++

“Đã làm mẹ thì đừng chê con xấu, con hư mà bỏ con bơ vơ một mình trên cõi đời bạc bẽo. Được làm mẹ là điều thiêng liêng cao cả, hãy trích một phút của thời gian để nghĩ về người mẹ của mình nhé!!! ”

+++

T/g: Tg bạn học nên đăng hơi trễ và ít thông cảm dùm tg nha ^^ .. Cứ nhận xét truyện dùm tg vì truyện đầu tay nên tg chưa có kinh nghiệm nhiều..“Thành Kíu” nhìu ạ..~_

~

34. Chương Nỗi Lòng Của Ken

Nhìn hai đứa nhỏ ngủ say trên giường mà lòng cô chợt buồn rười rượi.

-“Mẹ phải làm sao để hai con được hạnh phúc đây” Cô nhỏ nhẹ lên tiếng rồi thở dài.

Anh chưa về, hôm nay sao anh về muộn thế không biết có chuyện gì không nữa. Gọi điện thoại cho anh thì không ai bắt máy, cô nhúu mày rồi cũng giãn ra khi cô thấy xe anh vô nhà. Đi nhanh xuống lầu, đứng trước cầu thang chờ anh. Anh nhìn thấy cô thì nở nụ cười tươi hỏi:

-“Sao em còn chưa ngủ, khuya rồi đấy”

Cô cười hiền nhìn anh, cầm lấy chiếc cặp trên tay anh nhỏ nhẹ nói:

-“Em chờ anh, anh ăn cơm chưa, em nấu”

-“Khỏi, anh ăn rồi. Đi nào lên phòng ngủ đi, anh còn làm việc nữa. Hôm nay sẽ không ngủ sớm được đâu. Ngoan nhé” Anh dặn dò cô, rồi mỉm cười xoa đầu cô nói.

Cô nhìn anh một mỗi tiêu tụy thế này cô không đành lòng, cô thấy viên đen trên hai mắt anh mà thương xót. Cô không nói gì, lặng lẽ nhìn anh rồi vòng tay qua cổ anh thủ thủ:

-“Vũ à, em muốn anh à” Anh chợt cứng người, cô hôm nay sao bạo dạn thế, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô mà anh muốn thành sói rồi. Anh nhanh chóng bế cô lên rồi đi nhanh lên phòng anh, anh nói:

-“đấy là em nói, anh không ép em nhé”

-“Ừm..” Cô vùi đầu vào vai anh nhỏ giọng nói.

Anh bế cô lên giường rồi cúi xuống hôn ngẫu nhiên đôi môi anh đào kia, tay anh kéo dây áo ngủ cô xuống lộ ra khuôn ngực đầy đặn trắng nõn, anh nhìn cô nhỏ nhẹ nói:

-“Nha Bảo bối, em có biết em làm cho anh say không hửm”

Cô thở dốc nhìn anh khàn giọng nói:

-“Em biết a.. Ừm..” Cô chưa kịp nói hết thì anh đã nhanh chóng chặn môi cô lại, hôn từng tất da tất thịt của cô không bỏ sót chỗ nào, anh nhìn thấy cô đã ổn định thì nhanh chóng tiến vào,

-” Ặc..Vũ..Nhanh ..ừm quá” Cô luôn lúc nào cũng non mềm tươi mát làm anh không thể nào không cưỡng đã được, anh nhanh chóng luân chuyển thân mình, nhìn người cô đỏ ửng mà cuối người ngậm vành tai nhạy cảm của cô thì thào:

-“Bảo bối, em thật tuyệt, ừm.. ”

-“Vũ..ừm..chậm..lại..Aaaa” Cô theo anh không nổi mà van xin.. Trời ạ,, trâu bò quá, anh thật cầm thú a...

Anh cứ một lần, hai lần, ba lần... đến lần cuối cùng thì anh nằm trên người cô nhắm mắt nói:

-“Bảo bối à, Vĩ Nha à.. anh yêu em nha” Nói rồi anh ngủ, cô nghe nhịp thở anh đều đều thì đặt anh ngay gần lại. Nhìn anh rồi nói:

-“Vũ à, anh thật cầm thú a..”

Nói rồi cô vén chăn xuống giường, vừa bước chân xuống thì cô té ngay xuống sàn nhà.. Trời ạ, chân cô nhũn cả rồi, nhìn người trên giường vì phóng túng mà ngủ say cô thật muốn đánh anh a... Lần nào thiệt hại cũng là cô hết a...

Cô vịn thanh giường, dọc theo mép tường đi vào phòng vệ sinh tắm rửa rồi mặc đồ chiếc áo choàng tắm đi ra ngoài. Đến bàn làm việc của anh lấy hồ sơ ra làm. Cô biết anh sẽ không cho cô làm phụ anh nên cô đành dùng cách này, chỉ khi phóng túng quá độ anh mới ngủ thật say thôi.

Thở dài, nhìn tài liệu rồi làm gấp, cũng 2h rồi.. Cô nhìn những con số trên bảng thống kê mà nhúm mày, có gì đó sai sai..

Số liệu của hai bản không giống nhau, có sự chênh lệch quá lớn. Nếu cô đoán không lầm thì công ty anh có người ăn hối lộ. Đánh dấu vào những điểm quan trọng, thêm ý tưởng vào rồi ngừng bút..

Lặng người nhìn anh ngủ say, lấy điện thoại lên gọi:

-“alo, chị đây”

-“Vâng, chào chị.Chị có gì dặn dò ạ” Đầu dây bên kia nghiêm túc nói

-“Điều tra cho chị những cổ đông công ty VAM, đặc biệt là tên Trần Toàn, ông ta có thể đang mưu đồ xâm chiếm công ty, em nên cân nhắc kĩ có phải hay không Lệ Á đứng phía sau ông ta.” Cô nhỏ nhẹ lên tiếng

-“Vâng ạ..chào chị” Bên kia cúp máy

Cô đặt điện thoại xuống bàn nhìn anh ngủ, anh ngủ giường như không ngon giấc, luôn nheo mày, hay nhép miệng. Cô xoa nhẹ má anh, hôn lên môi anh nói nhỏ:

-“Ngủ ngon nhé Vũ, ” Nói rồi cô đi về phòng thay đồ rồi xem hai tiểu bảo bối,

Sun thì vẫn ngủ, nhưng Ken đâu rồi. Cô nhìn xung quanh thì thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang ở ban công. Cô nhẹ nhàng đi tới chỗ Ken, cô nói:

-“Sao con chưa ngủ Ken”

Ken giật mình quay lại nhìn cô, giang tay chờ đón cái ôm của cô nói:

-“Mẹ, mẹ có muốn nghe con kể chuyện không”

Cô ôm Ken vào lòng nói nhỏ:

-“ừm.. con kể đi mẹ nghe”

-“Mẹ có biết không con và Sun đã 5t rồi đấy, sinh nhật của con là trùng với ngày mà mẹ vào nhà con để làm bảo mẫu. Nhưng không ai nhớ cả, kể cả ba. Không phải vì ba không thương con mà vì ba không muốn nhớ tới cái thời khắc ba hạnh phúc bên bà ta khi con và Sun chào đời..Con thường hay nghe bà vú ở nhà chính kể rằng, khi sinh tụi con ra bà ta và ba rất hạnh phúc, luôn yêu thương cưng chiều tụi con. Lúc nghe bà kể con còn nghĩ rằng ”mẹ chắc đi đâu xa một thời gian thôi, mình phải gấn đợi” Cái ý tưởng ấy cứ nung nấu trong đầu con. Để rồi đến một ngày, người mà con gọi là bà nội ấy nhìn thẳng vào con và nói:“Mày chỉ là đứa con hoang, mẹ mày bỏ nhà theo trai chứ có tốt lành gì đâu mà cứ nhắc đến mẹ mày hoài,” __Ken ngừng lại giây lát rồi ngước mặt lên nhìn cô hỏi

-“Mẹ có biết lúc đó con như thế nào không” Cô nhìn Ken lắc đầu. Ken nói tiếp

-“Con không tin mẹ ạ.. con không tin đâu, ai đời có người mẹ nào lại bỏ con mình theo trai chứ. Nhưng rồi con cũng phải tin thôi, khi mà chính tai con nghe ba nói với chú Phong từ đầu đến cuối thì con mới tin đó mẹ ạ..Lúc ấy con chỉ mới vừa tròn 4 tuổi thôi. Nhưng con vẫn hiểu tất cả. Mẹ thấy có hài không” Ken nhỏ giọng nói

Cô nghe Ken kể mà đau lòng, ôm Ken thật chặt nói:

-“Ken à, nghe mẹ nói được không. Đây là lần cuối mẹ nhìn con đau khổ, một lần thôi mẹ cho con khóc đấy. Ken của mẹ sinh ra không phải để buồn khổ mà là để vui tươi, làm nền tảng tinh thần cho SUn nữa chứ. Ken con biết không?”

-“Mẹ à, có nhiều khi con buồn lắm chứ, nhưng con không dám khóc, bà ta sinh con ra để làm gì mà bỏ con vậy hả mẹ. Nhiều lúc con muốn chết đi cho rồi, tuy có cha cũng đủ tình thương đấy, nhưng vẫn thiếu mẹ à.. Cái tình thương của cha nó khác tình thương của mẹ chứ,khác lắm. Tình mẹ ấm áp hơn nhiều, tình mẹ tha thiết biết mấy. Hic.. Con thật sự rất muốn, rất rất muốn được mẹ yêu thương, chăm sóc và bây giờ con có rồi. Mẹ hứa đừng rời bỏ con nhé, con thật sự không đủ can đảm để đối diện với sự thật một lần nữa đâu. mẹ hứa nhé”

Ken đưa đôi mắt ngập nước lên nhìn cô cầu xin. Cô ôm cậu nhóc thật chặt rồi nghẹn ngào nói:

-“Mẹ hứa, mẹ hứa Ken à. Từ bây giờ con đã có mẹ, cứ khóc cứ hét tùy thích, con cứ nhõng nhẽo với mẹ cũng được. Nhưng con à, hãy làm một cậu bé 5t thôi con nhé, dù thế giới này có sập con cứ nấp vào lòng mẹ, mẹ có thể che chở con được. ”

-“Mẹ.. hic hic..hu hu oa... Mẹ à” Ken khóc nức nở

Cô rút bức hình từ tay Ken ra, là ảnh của chị ta, thì ra cậu bé nhớ mặt chị ta là vì có bức ảnh này, cô cầm bức ảnh rút bật lửa và đốt nó. Cô nhẹ nhàng nói:

-“Từ bây giờ con chỉ là con của mẹ thôi nhé Ken”

Tro bụi hòa vào không gian to lớn xung quanh rồi biến mất vĩnh viễn.....

+++

”Con à, Vòng tay mẹ đủ rộng để ôm con, nhưng lòng mẹ không đủ sâu để chứa nỗi buồn của con được Ken à. Hứa với mẹ đừng buồn con nhé, vì con trai mẹ sinh ra là để được vui vẻ chứ không phải để sầu đau

Mẹ Yêu con”

+++

35. Chương Lệ Á Ra Chiêu

Khi anh thức giấc đã là sáng hôm sau, anh xoa trán định ôm cô vào lòng thì chẳng thấy cô đâu cả, haizzz chắc lại dậy sớm đi làm việc nhà rồi. Anh tựa người vào thành giường, với tay lấy điều thuốc hút. Đã mấy hôm rồi anh không ngủ ngon như hôm qua, công việc anh rất bận, hầu như không có thời gian để ăn trưa, anh luôn để bụng đói dẫn đến đau dạ dày. Cô biết được điều đó, cô mỗi ngày mang cơm đến công ty nhắc anh ăn uống, làm việc phụ anh. Cô luôn như vậy, chăm sóc anh tận tụy nhưng anh thì chưa bao giờ làm cho cô điều gì cả, anh cảm thấy mình thật vô dụng.

Cửa phòng bật mở, cô lên gọi anh dậy để ăn sáng, nhìn anh trên giường ngồi ngẩn người hút thuốc mà cô nhũn mại. Đi lại gần anh lấy điều thuốc dụi vào đồ gạt tàn, nhỏ nhẹ nói:

-“Anh đau dạ dày đừng có mà hút thuốc, tự hại mình đấy”

Anh nhìn cô âu yếm cười nói:

-“Vĩ Nha này, yêu anh em có thấy khổ không?”

-“Sao lại hỏi vậy,” Cô cười nhẹ rồi ngồi xuống kế anh, dựa đầu vào vai anh nói

-“Anh chưa làm cho em điều gì tốt cả, chỉ mang lại phiền phức cho em thôi” Anh ôm vai cô tựa cằm lên đỉnh đầu cô nói

-“haha.. anh đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, anh cho em rất nhiều thứ đấy:Tình yêu, công việc, gia đình và cả được làm mẹ của hai đứa con nữa đấy. Rất nhiều anh à” Cô cười kể.

Anh ôm cô rồi cũng mỉm cười nhẹ, đúng anh không nên suy nghĩ vẩn vơ nữa. Vì con, vì cô mà cố gắng nào.

-“Thôi, xuống ăn sáng. Con nó chờ”Cô nhanh chóng ngồi dậy, nhưng anh nhanh chân hơn một bước kéo cô vào lòng, ngồi trên đùi mình nói:

-“em chưa tặng quà chào buổi sáng cho anh”

Cô nhúu mài nhìn anh không đồng tình,

-“Quà, là cái gì cơ?”

Anh thấy cô giả nai, kéo nhanh cô xuống hôn ngẫu nhiên môi cô, tay bắt đầu đặt không đúng chỗ. Cô gần như không thể thở nổi, anh mới buông cô ra, hôn dọc theo cái cổ trắng ngần, tay nhanh chóng thoát áo của cô.. Cô lấy lại được bình tĩnh, bắt lấy tay anh nói:

-“Vũ, đừng xuống ăn sáng đi. Tụi nhỏ còn trong nhà kia, anh còn phải đi làm nữa.. Ừm.. Vũ à..” Anh nghe cô nói thì không những không dừng lại mà còn găm nhắm bộ ngực mềm mại của cô để lại dấu hôn thật đỏ trên ngực nhìn bắt mắt. Mím cười vì thành quả của mình anh nhìn cô nói:

-“Bảo bối, buổi sáng vui vẻ. Anh ăn sáng xong rồi”

Cô nhìn anh mà không biết nên cười hay nên khóc, aaa sao anh có thể cảm thú như vậy chứ.. Thật khổ cô mà.

Đứng lên chỉnh áo lại, liếc nhìn anh một cái rồi đi xuống lầu. Anh nhìn theo bóng dáng cô mà phì cười, rồi cũng nhanh chân vào phòng tắm.. Aissss đùa với cô làm chi bây giờ tự mình dập hỏa vậy nè.. Anh khổ quá mà..

Tắm xong anh đi xuống dùng bữa sáng cùng hai con và cô, thấy anh tui nhỏ gọi:

-“Ba Vũ, Buổi sáng vui vẻ”

-“Hai con buổi sáng vui vẻ” Anh cũng nhanh chóng chào lại, hôn lên má mỗi đứa một cái rồi quay qua nhìn cô, nói:

-“Vợ, buổi sáng vui vẻ, tối về đền bù cho anh” Anh vừa nói vừa liếm vành tay mẫn cảm của cô mà trêu đùa.

Cô nhìn anh không đứng đắn mà đẩy anh ra đỏ mặt nói:

-“Anh ăn sáng nhanh còn đi làm, sẵn chở tụi nhỏ đi học giúp em”

-“Mẹ, không chở con đi học sao?” Ken/ Sun lên tiếng

-“Không a, hôm nay mẹ mệt a, mẹ muốn ngủ tụi con đi học ngoan nga” Cô dịu dàng nhìn tụi nhóc nói. Anh nhìn 3 người xưng hô mẹ con mà anh hạnh phúc. Tụi nhỏ không nói gì, buồn bã rồi cũng ăn sáng.

Cô nhìn mà phì cười.. đúng dễ thương

+++

Ăn sáng xong, anh đi làm tụi nhỏ thì đi học khóa võ tiếp, cô đã đăng kí lại vào buổi sáng cho tụi nhóc rồi. Chỉ còn cô ở nhà buồn chán không có việc gì làm, nên đành đi ra ngoài hóng mát. Bỗng dưng điện thoại reo, cô nhúu mài bắt máy:

-“Alo”

-< còn=“” nhớ=“” tôi=“” chứ,=“” vĩ=“” nha=“”> Đầu dây bên kia tiếng nói của một cô gái cất lên

-“Lệ Á, cô gọi tôi làm gì” Cô nhàn nhạt trả lời

-

Đứng trước cửa khách sạn, cô chần chừ vài giây rồi cũng đi vào, đi thẳng lên phòng 102, cô nhanh chóng gõ cửa. Không thấy mở cửa, cô đề phòng vặn khóa đi vào.

Trước mặt cô là gì đây, anh, cô ta đang làm gì thế.... Cô không tin vào mắt mình nữa.

Đời hải thế đấy, cô nhìn chăm chăm vào hai người ở trên giường đang quần quýt lấy nhau, mà lòng đau như cắt. Giọt nước mắt nhanh chóng rơi xuống mặt chất nơi đầu môi.

Tối qua anh cũng vừa ân ái với cô như vậy, cũng dịu dàng nồng thắm, có lúc điên cuồng mà nóng bỏng, khiến cô say. Nhưng rồi, bây giờ người nằm dưới anh là ai đây. Là người vợ cũ, người mà bỏ anh và con anh đi..hahah.. thì ra cô dễ tin rằng anh yêu cô vậy sao?

Cười chua chát, lau nhanh những giọt nước mắt vô nghĩa ấy. Đóng cửa phòng lại đi như người vô hồn ra khỏi khách sạn. Cô cứ đi, cứ đi rồi dừng chân tại cánh đồng hướng dương nở rộ, nhìn những bông hoa khoe sắc mà cô cảm thấy thanh thản. Nhẹ giọng nói:

-“Cô thắng rồi đấy Lệ Á à, tôi bỏ cuộc chơi này.”

Cô sẽ không khóc, không kể lể. Chỉ là im lặng, rơi vài giọt nước mắt vô nghĩa.

Đời không như mơ, nếu cô giấc mơ thành sự thật chỉ có thể là giấc mơ đêm báo thôi...

Cô nhìn bầu trời trong vắt nhếch mép nói:

-“Lệ Á à, cô quên nhanh thật”

+++

” Anh à, em biết anh yêu em nhưng em cảm anh không được lên phén với cô khác. Anh mà lên phén mang Bệnh bậy về nhà là em “cắt”

Em nói thật đấy không đùa đâu, em chỉ sợ anh mang bệnh bậy nửa đời còn lại của em về sau sẽ thành quá phụ a..^^”

+++

36. Chương 36

Không biết cô đã ngồi ở đó bao lâu, chỉ biết là khi điện thoại cô reo, cô mới thoát khỏi những dòng suy nghĩ của mình. Lấy điện thoại ra, nhìn lên màn hình cô cười nhếch mép, nói:

-“Chị nghe”

- Đầu dây bên kia cũng kính nói

-“Ừm, chị biết rồi. Cứ làm theo kế hoạch” Cô nói xong rồi cúp máy, nhìn đồng hồ cũng đã xế chiều rồi. Haizzzz, đứng lên nhanh chóng bắt taxi về nhà.

Vừa về đến nhà cô ngã người nằm dài trên sofa, gát tay lên trán nhắm mắt nghĩ ngợi:” Lệ Á à, tôi phải nói cô quá thông minh hay cô tự tin về bản thân mình nhỉ. Nếu tôi hiền thì giờ này còn ở đây sao.. haha.. để xem nữ chính sẽ làm gì em nhé. Tôi và cô cùng vờn nào”. Mở ánh mắt sát lạnh ra mỉm cười tà ác.

Tiếng chuông cửa đánh thức cô, cô nhanh chóng lấy lại dáng vẻ bình thường ra mở cửa. Thì ra là La Phong, cô nhìn Phong rồi cười nhẹ nói:

-“Anh Phong chào, mời anh vào nhà”

Phong theo cô vào nhà, cậu nhìn cô mà nhúu mày suy nghĩ. Cậu chắc là cô sẽ không bình thường như vẻ bề ngoài cô tạo ra. Cậu mỉm cười đầy hứng thú.

Cô nhìn Phong hỏi:

-“Mời anh ngồi, anh uống gì em lấy”

-“Khỏi, anh uống trà được rồi” Phong ngồi xuống sofa nói với cô.

Cô cười nhẹ rồi ngồi xuống rót trà cho Phong,thắc mắc:

-“Anh đến tìm em hay tìm Vũ”

Phong giương mắt nghiêm túc nhìn cô,:

-“Anh tìm em, trưa nay em có đi khách sạn MIX phải không?”

Cô đưa ly trà lên uống một ngụm rồi nhìn Phong nhàn nhạt trả lời:

-“vâng”

-“VẬY em đã thấy tất cả” Phong giật mình nhìn cô

-“Ừm, thấy tất cả” Cô vẫn vậy trả lời.

-“VẬY em có cho là thật không?”

-“Thật có, giả có. Anh nghĩ sao?” Cô mỉm cười nhìn Phong hỏi ngược lại

-“Haizzz, thật ra em thấy là thật nhưng trong lúc đó anh đã nhận được một tin nhắn từ một số điện thoại rất lạ, nói rằng Vũ đang gặp nguy hiểm. Hãy đến cứu nó ở khách sạn MIX phòng 102. Lúc anh đến cũng là lúc em vừa đi. Nhưng Vũ à, em tin Vũ đi, nó không phản bội em đâu” Phong thở dài tựa lưng vào sofa nhìn cô giải thích giúp thẳng bạn.

Cô cười nhẹ nhìn Phong nói:

-“Em biết, anh tại sao lại nói giúp anh ấy”

-“Tại vì tụi anh là bạn, thấy bạn vào bẽ tất mà không cứu thì chẳng khác nào đồ bỏ đi. Anh không thể nhìn nó mất em được.” Phong nhìn cô cười tươi nói. Đúng cậu không thể để cho thằng bạn mình mất đi một cô vợ tốt như vậy được.

-“Anh nghĩ xem, nếu em không tin tưởng anh Vũ thì giờ này em còn ở đây sao. Làm anh tổn công rồi..hihi..” Cô cười tươi nói với Phong.

Đúng ha, sao cậu ngu vậy chứ, nếu mà Vũ không tin tưởng Vũ thì có lẽ lúc này đã khóc bù lu bù loa lên. Trốn đi nơi khác rồi không chừng. Haizzz, cậu phí công vô ích rồi. Cô nhìn Phong ngơ ngác thì bật cười:

-“haha.. nhìn anh thật dần, nhưng cũng cảm ơn anh đã quan tâm đến hạnh phúc của Vũ. Vũ được người bạn như anh thật đáng quý”

Phong nghe cô nói như vậy thì đỏ mặt ngượng nghịu. Lấy tay xoa đầu cười cười nhìn cô.

Cô thấy Phong đỏ mặt mà cười lớn hơn. Con trai cũng đỏ mặt a...

+++

Khi La Phong về, cô cũng nhận được một cuộc điện thoại từ Lệ Á. Cô mỉm cười lạnh rồi bắt máy:

-“Alo,tôi nghe”

-“Hahah,, sau nào Vũ Nha. Những cảnh cô thấy có đẹp có hấp dẫn không. Vũ thật đáng sợ a, không biết đã bao lâu không ”ăn” rồi mà bây giờ vô tôi như hổ đói thế kia. Cô thấy sao, đau lòng không, anh ta sẽ nhanh về với tôi thôi...hahah” Lệ Á cười tà ác lên tiếng

-” Hic..Hic.. cô tha cho Vũ được không. Tôi xin cô đấy.”Cô nấc lên từng tiếng khóc, van xin cô ta.

-“Haha,, không tôi sẽ chơi với cô đến cùng, cô chuẩn bị nhận hàng đi nhé. Tiết mục thú vị còn phía sau..Bye bye” Nói rồi cô ta cúp máy. Cô nhìn vào màn hình điện thoại mà lau nước mắt cười nhếch mép.

-“Tôi sẽ chờ”

Cô nhìn đồng hồ sắp tới giờ tụi nhỏ và Vũ về rồi, nhanh nấu cơm. Tắm rửa thay đồ rồi đi vào bếp.

Anh và hai đứa nhóc vừa về tới nhà thì cô cũng vừa xong. Ra đón hai tiểu bảo bối, Ken và Sun thấy cô thì nhanh chân chạy lại gọi:

-“Mẹ.. Sun/Ken đi học mới về ạ”

Cô nhanh tay ôm hai đứa vào lòng cười tươi âu yếm nói;

-“Sun và Ken hôm nay đi học có ngoan không nào”

-“Ng ngoan ạ.. Mẹ ơi Ken nhớ mẹ”Ken trả lời dụi đầu vào lòng cô nói

-“Sun cũng nhớ mẹ nữa”Sun cũng lém lỉnh không kém. Anh nhìn cô và hai đứa nhỏ mà anh thấy mình thật có lỗi tí nữa đã phạm sai lầm với cô và con rồi.

Đi lại gần cô, nói với Ken:

-“Ken dắt em lên phòng đi con, ba có chuyện muốn nói với mẹ” Ken nhìn anh vâng lời rồi dắt Sun lên phòng. Nhìn theo bóng dáng hai đứa nhỏ mà cô thấy hạnh phúc.

Anh kéo cô đứng dậy ôm cô vào lòng nói:

-“Anh xin lỗi, anh cảm thấy rất có lỗi với em”

Cô biết anh đang nói gì nhưng cô vờ không biết:

-“Anh ngoan nào, đừng xin lỗi em mà tự sửa lỗi đi. Em không nhiều lỗi để cho anh xin như vậy”

-“Vĩ Nha à, nếu anh có lỗi với em thì em có giận hay bỏ anh không?” Anh tựa đầu lên đỉnh đầu cô hỏi nhỏ

Cô vòng tay ôm anh vào lòng nói:

-“Tùy theo trường hợp anh à, trong cuộc sống ai mà không có lỗi. Biết sửa lỗi hay không là tùy thuộc ở mình. Em chỉ nhìn ở tương lai chứ không nhìn ở hiện tại, một khi em đã quyết định yêu anh thì em sẽ không từ bỏ. Em nói thật đấy. Em thuộc kẻ phản diện anh à...”

Anh nghe cô nói mà cười nhẹ nhõm, thì thầm với cô:

-” Cho anh thời gian, ổn định tất cả anh sẽ nói về những lỗi lầm của anh cho em nghe. Anh hứa đấy”

Cô không nói gì chỉ gật đầu cười thỏa mãn, cô sẽ chờ a....

+++

” Em rất ích kỷ, một khi đã chọn được người ưng ý là anh rồi, thì cho dù đứa khác cướp anh từ tay em đi nữa em sẽ đấu với nó tới cùng. Chỉ khi nào anh nói, em không còn giá trị lợi dụng cho anh nữa thì em sẽ đi.

Nhưng em biết ngày đó sẽ không đến vì em là vô giá anh à” ^^

37. Chương Minh Vũ Bị Phạt

Đêm hôm nay, cô không thể nào chợp mắt được. Cô cứ nhắm vào là một hình ảnh rùng rợn lại hiện ra, anh nằm trên một vũng máu nở một nụ cười tươi với cô rồi ngất đi trong vòng tay cô. Lúc cô giật mình thức dậy tim cô đập rất nhanh, dường như chuyện này sẽ xảy ra thật vậy. Tất cả những ánh mắt, vòng tay, hơi ấm của anh trong mơ đều rất thật, thật đến mức cô muốn phát điên lên được. Ngồi trên sân thượng của tòa nhà, cô hút một hơi thuốc thật dài, cô đã ở đây được một tiếng trong một tiếng đó xung quanh cô đã đầy rẫy những mẫu thuốc hút vớ. Cô chỉ hút thuốc khi tâm trạng rối bời, sự việc nằm ngoài tay cô thôi. Cô ngước lên trời cao, nhìn bầu trời đen tối kia mà thầm nghĩ:

-“Rồi chuyện gì sẽ xảy ra với anh đây Vũ, liệu em còn đủ dũng cảm để tiếp tục đấu với cô ta không. Em thấy em thật mệt mỏi”

Nói rồi cô thu dọn bãi chiến trường của mình rồi đi vào phòng anh. Nhìn dáng anh ngủ ngon thế kia mà cô mỉm cười hạnh phúc, bước lại giường anh ngồi xuống, đưa tay lên vuốt từng đường nét trên khuôn mặt anh, tới làn môi bạc lạnh kia cô dừng lại. Cuối người hôn nhẹ lên rồi rời đi, nhưng người tỉnh không bằng trời tỉnh. Anh nhanh tay hơn, kéo cô vào nụ hôn sâu, cô cứng người, anh thức từ khi nào a...

Anh hôn cô bằng nụ hôn thật nóng bỏng, dẫn dắt cô cùng anh vào tình ái. Thấy cô dường như thiếu oxy trầm trong thì anh mới từ từ thả môi cô ra, nhìn cô thở gấp hỏi:

-“Như vậy mới gọi là hôn”

-“Anh thức từ lúc nào a..” Cô nằm trên người anh hỏi

-“Từ lúc em bước vào phòng.. thật tuyệt nha..” Anh vừa nói với cô, vừa đưa tay vào áo cô xoa cái lưng trần trắng mịn. Cô giật mình, nhìn anh nói:

-” A..tay anh đặt đâu đấy”

Anh giả vờ không nghe cô nói, kẹp chặt cô lại, tiếp tục quấy rối cô, lật người cô lại, nhìn cô cười tà ác nhỏ nhẹ nói:

-“Bảo bối à, anh thấy tụi mình nên có baby cho Ken và Sun rồi, em nghĩ sao?”

Cô nghe anh nói như vậy thì đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh:

-“Ai thèm xin con cho anh chứ”

-“Em không thèm thì anh cũng bắt em thèm a.. Em không có sự lựa chọn khác bảo bối à..” Nói rồi anh cuối đầu hôn cô không cho cô có cơ hội từ chối.

Tay anh bắt đầu không an phận, ngao du trên thân thể cô. Anh rời môi cô hôn dọc xuống cái cổ trắng mịn, tà ác cắn một cái thật đau, trừng trị cô về việc dám không sinh con cho anh.

-“ui da.. Vũ đau a” Cô cảm nhận được rằng anh cắn nơi cổ mà than phiền. Anh nhìn dấu răng trên cổ tuyệt đẹp mà cười tươi nhìn cô thủ thỉ:

-“Trừng phạt em a... còn dám cãi lời anh”

-“Phạt em trai anh a.. đau chết đi được..” Cô lầm bầm nói nhỏ nhưng không ngờ anh nghe được. Anh nhúu môi rồi nhanh chóng tiếng vào, cười gian:

-“Em trai anh đây a.. xem anh phạt em như thế nào” Nói rồi anh nhanh chóng chuyển động thân mình. Cô thì bị vật lạ thường tấn công không kịp phòng bị làm cô nhúu môi, cắn vào vai anh nói:

-“Đồ chết tiệt, anh chậm lại a.. ”

Anh nghe cô nói như vậy càng nhanh hơn, cô dường như giờ đây cũng không có sức mà la hét nữa chỉ thuận theo anh thôi...Huhu.. Cô thật khổ aaaa

+++

Sáng hôm sau, khi cô dậy thì toàn thân cô đã rã rời không có sức mà di chuyển đi nữa. Nhìn qua anh thì cô thấy anh đang cười tươi ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng lên tiếng:

-“Vợ buổi sáng vui vẻ”

Cô không thèm trả lời, anh được ăn no, còn cô luôn bị thiệt thòi rất lớn. Anh nhìn thấy cô giận dữ như vậy thì buồn cười, ôm chặt cô vào mình nói:

-“Vợ a,, em không nê tức giận. Anh chỉ là làm đúng bổn phận thôi.. Vợ ơi vợ..”

-“Anh làm đúng bổn phận, hại em bây giờ sau xuống giường được đây. EM muốn ”cắt” em trai anh a..” Cô quay sáng anh tức giận nói

-“Em không nên a.. Nếu như vậy nữa cuộc đời về sau của em sẽ rất buồn... Em có muốn như vậy không” Anh giả giọng điệu ra gương mặt nhìn cô.

-“A.aaaa em tức chết anh mà..” Cô nhìn anh mà muốn đập cho một phát, hại cô như vậy mà bây giờ ngây thơ dường như không biết gì vậy a..

-“Khắc Minh Vũ.. hôm nay anh nghĩ việc ở công ty, ở nhà làm việc nhà cho em. Không ấy em không cho anh đụng vào em một năm. Còn cấm anh ăn bậy ở ngoài. ANH NGHE RÕ CHƯA...” Cô hét lên, ban sắc lệnh cho anh.

Anh nghe cô nói mà khóc không ra nước mắt,

-“Vợ a.. em tha cho anh có được không. Hứa từ nay về sau anh sẽ không như vậy nữa...” Anh nhìn cô bằng cặp mắt cún con nói.

-“bắt đầu thi hành, em cho anh năm giây suy nghĩ: 5..4..3..2”

-“A .anh làm a.. anh đi làm việc nhà a..” Nghe cô đếm đến 2 anh liền nhanh chân xuống giường đi vào phòng tắm rửa, rồi đi dọn dẹp nhà cửa.

Cô nhìn anh như vậy buồn cười không thôi, ai biểu anh ức hiếp cô chi.

+++

Ở dưới nhà bếp, cạnh phòng khách, Ken và Sun tròn mắt nhìn anh nấu ăn.

-“Hôm nay ba bị gì vậy a...” Sun nhìn anh nấu ăn mà hỏi Ken

-“Hai cũng không biết nữa, chắc bị mẹ phạt rồi..hí hí” Ken cười gian nói với Sun

-“Nhưng Sun nghĩ mình nên trốn đi về ngoại là tốt hai Ken a..”

-“Anh cũng nghĩ vậy.. có lẽ mai mình phải sửa lại phòng bếp rồi Sun à..” Ken nhìn anh trong bếp mà lắc đầu

Hai đứa nhỏ rình trước cửa phòng bếp bình luận về việc nấu ăn của anh mà buồn cười.

-“Choang..bụp...xèng...bum...” Nhiều thứ tiếng lạ phát ra từ phòng bếp. Anh đang loay hoay để nấu cháo cá cho cô và hai con ăn sáng nha..Nhưng làm thế nào để nấu đây a..

Anh đánh vẩy cá, cho cá vào nồi nước sôi đập nắp lại. Vo gạo bắt lên nồi nấu cháo, nêm nếm gia vị vào.:

-“cho gì vào a.. muối 2 muỗng đi, cái này, cái này nữa” Anh không biết phải cho gì vào. Chỉ nhớ là nó có vị hơi mặn, beo béo..

Nấu xong nồi cháo anh nhanh chân đi gọi cô và hai con. Anh lên phòng gọi cô:

-“Vợ à, anh nấu đồ ăn sáng xong rồi, em xuống ăn a..”

Nói rồi đi xuống bếp nhìn thấy Sun và KEn đã ngồi sẵn ở bàn ăn, cười tươi nhìn chúng rồi nói:

-“Hai con hôm nay ăn đồ ba nấu a”

-“Vâng ạ..” Sun và Ken cười nói với anh

Anh dọn cháo ra bàn ăn, thì cô cũng vừa xuống. Đi lại bàn ăn cô nhìn anh nói:

-“Anh nấu gì cho em và con ăn vậy”

-“Đây a.. cháo cá a..Anh xới cho em” Anh vừa nói vừa đưa cho cô chén cháo. Cô nhìn anh hỏi:

-“cháo đây, rồi cá đâu anh”

Anh nhớ lại vò đầu nói:

-“Anh quên a..cá còn trên lò a.. anh đi lấy” Cô nhìn theo bóng dáng anh mà cười hạnh phúc. Đợi anh đem cá ra, cô và hai đứa nhỏ cùng dùng bữa.

Sun và Ken nhanh tay ăn thử món do ba nấu dù đã biết trước sự thật..

Cô cho một muỗng cháo vào miệng rồi nuốt xuống, gấp một miếng cá ăn vào..

Anh chờ đợi thành quả, hứng hờ hởi cô:

-“Ngon không em, cháo cá anh vừa biết nấu a”

Cô mỉm cười nói:

-“Ngon a.. anh nấu rất ngon” Nói rồi lại ăn tiếp. Anh như tiếp thêm nghị lực, lấy muỗng xúc một miếng ăn thử liền phun ra, cái gì đây mặn quá

Anh nhìn cô ủ rũ lấy chén cháo của cô lại nói:

-“Thật là mặn, em đừng ăn nữa”

-“Không em thấy rất ngon, chỉ hơi mặn tí.” Cô cười hiền nhìn anh.

-“Để một người đàn ông chịu vì mình vào bếp là một điều hạnh phúc dành cho phụ nữ, anh không biết sao. VÀ em đang rất hạnh phúc” Cô nắm tay anh nói. Nhìn bàn tay của anh đầy rẫy những vết dao cắt, mà cô cười tươi.

Đúng cô đang hạnh phúc a...

+++

38. Chương 38

Qua cái ngày hạnh phúc của anh dành cho cô, thì cô không cho anh bước vào phòng bếp nữa. Bãi chiến trường anh để lại làm cô và hai đứa nhỏ dọn dẹp gần đứt hơi..haizzz đúng là hạnh phúc đứng trước mặt, đau khổ đứng sau lưng mà.

Hôm nay anh dắt Ken và Sun đi Khu vui chơi, vì cô có việc bận nên không thể đi theo được. Cô hôm nay phải đến họp mặt cùng anh em trong bang phái, đành phải nói bỏ lỡ cuộc đi chơi cùng với anh và con. Cô chỉnh trang phục của Sun lại và dặn dò bé:

-“Sun ngoan nha, đi chơi phải đi theo ba và hai Ken a... Không được đi một mình biết chưa”

-“vâng ạ, nhưng mẹ ở nhà một mình có buồn không. Mẹ đi chơi với Sun luôn đi” BÉ Sun đưa đôi tay mũm mĩm lên vuốt má cô, nhẹ nhàng nói

Cô cười tươi hôn lên má Sun:

-“Không được a, hôm nay mẹ bận mất rồi, bé Sun đi chơi với ba đi nha. Lần sau mẹ đưa bé Sun đi biển được không a”

Sun nghe cô nói thế thì gật đầu buồn bã nói:

-“Vậy a.. Nhưng mẹ hứa rồi đấy.. Lần sau mẹ hứa đưa Sun đi biển a”

-“Ừm mẹ hứa, thôi nào đi xuống lầu để không ba chờ” Cô cười tươi dắt tay bé Sun xuống lầu. Anh và Ken đang ngồi sofa chờ Sun. Cô dắt Sun kể anh nói:

-” Vũ à, anh nhớ trông chừng hai đứa con giúp em đấy, chúng mà mất sợi tóc nào em không thèm anh nữa”

Anh nghe cô nói vậy phì cười liền nhìn hai đứa nhỏ nói:

-“Hai đứa nghe mẹ uy hiếp ba chưa kìa, nhớ đi theo ba a..”

-“Anh đừng có mà cà rờn. Em nói thật đấy” Cô chu môi nhìn anh. Còn hai đứa nhỏ nghe ba mẹ chúng cãi nhau mà cười khúc khích rồi chạy ra ngoài xe đợi anh.

Anh nhìn hai đứa trẻ ra sân rồi thì mới kéo cô ngồi vào lòng anh, chậm rãi lên tiếng:

-“Em à, đừng cáu nào.. mau già lắm. Có đi chơi thôi mà em cũng lo nhiều vậy a”

-“Không lo sau được anh lúc nào cũng không nghiêm túc cả, em sợ hai tiểu bảo bối sẽ bị anh liên lụy thôi a..” Cô phản kháng lại lời nói của anh.

Anh nhìn cô mà nheo mắt.

-“Không nghiêm túc a.. ví dụ như gì đây...” Nói rồi anh cúi người hôn lên môi cô, cô đỏ người đánh vào ngực anh. Nhưng anh nào có hề hấn, hôn cô càng sâu hơn, tay tà ác mở dây áo lót cô ra làm cô đỏ mặt. Anh dừng lại nói nhỏ vào tai cô:

-“Em thấy sau, anh làm việc rất nghiêm túc a..” Vừa nói vừa đưa tay vào áo vuốt ve loạn xạ, cô đỏ mặt ngẩn ngơ nhìn anh bảo:

-“Anh dừng lại cho em, đi chơi với tụi nhỏ đi. Đây là phòng khách a..”

Anh vẫn giả điếc, cắn vành tai cô tay không ngừng chuyển động nói:

-” Anh muốn nghe em nói một câu vừa ý, nếu không anh tiếp tục vậy” Cô thở gấp, đổ mặt dựa vào người anh đầu hàng:

-“Vũ a.. Anh rất nghiêm túc a.. Tha cho em đi”

Anh nghe cô nói như thế thì thỏa mãn, ôm cô ngồi ngay ngắn dậy. Gài áo lót vào giúp cô, cười tươi nói:

-“Em thật ngoan Vĩ Nha à,... ” Vuốt đầu cô rồi đi thẳng ra cửa gọi hai đứa nhỏ đi chơi. Ken và Sun khoái chí, nói vọng vào:

-“Mẹ ơi con đi chơi a..”

Cô ngồi trên sofa mà nhìn ra cửa chính mà vẫy tay theo tụi nhóc cười thật tươi.

Anh vừa đi là cô lên lầu thay quần áo, dắt con moto phân khối lớn ra, đội nón vào và đi đến bar Bóng Đêm. Xe dừng lại trước cửa bar, cô nhanh chóng đeo mặt nạ lên, đi vào như người bình thường. Cô quan sát xung quanh, mọi người ở đây đều là anh em trong bang đa số, có một vài người là dân chơi vào quán, không quan tâm.

Cô đi một mạch lên phòng dành riêng cho anh em trong bang, ngồi vào vị trí cao nhất nhìn mọi người nói:

-“Công việc tôi giao cho các người đã làm hết chưa?”

Giọng nói đầy lạnh lùng của cô cất lên làm anh em trong bang sồn gai ốc, họ là những người đã đi theo cô cũng ít nhất 3 năm, dù gì họ cũng nghe giọng cô nhiều nhưng lần nào cũng sợ hãi cả. Bạch Yến đứng lên nói:

-“thưa chị, tụi em đã làm xong. Chỉ còn chờ lệnh là xuất phát, nhưng hiện giờ bên lão ta chưa có động tĩnh gì.”

Cô nghe Bạch Yến nói mà nhíu mày, chưa có động tĩnh. Không biết lão định giở trò gì đây, hay lại là một cái bẫy ngu ngốc như Lệ Á không biết, cô cười lạnh gật đầu nhìn Bạch Yến nói;

-“Vậy cứ tiếp tục theo dõi, có gì nhanh báo cho chị. Cử người 24/24 bảo vệ hai đứa nhỏ. Thù hận đời này đừng liên lụy đến đời sau”

-“vâng thưa chị” Bạch Yến tuân lệnh ngồi xuống.

Bỗng nhiên điện thoại cô reo, cô móc điện thoại nhìn lên màn hình, là Lệ Á. Cô ta muốn gì đây:

-“Alo, tôi nghe”

-“Chào Vĩ Nha, nghe nói món quà tôi tặng cô hôm trước vẫn không hạ gục được cô nhỉ? cô đúng là khó đấu hơn tôi tưởng” Cô ta xảo quyệt nói

Cô cười lạnh, gác chân lên bàn, lạnh giọng bảo:

-“Lệ Á à, cô thật thông minh nha. Nhưng cô cũng thật ngu ngốc, cái trò đánh lừa thị giác của cô, cô tưởng cô lừa được ai. hahah..Xưa lắm rồi cưng à..”

-“Xưa à, vậy mình cũng chơi trò chơi mới hơn nhé. Tôi sẽ cho cô thấy, trò của tôi mới lạ như thế nào..haha” Cô ta cười khà ố

-“Oa vậy à, tôi sẵn sàng đấu với cô và cả ông ta nữa nhé. Tôi sẽ đợi mà..” Cô cũng không thua kém đáp trả trôi trôi với cô ta.

Cô cúp máy, nhìn mọi người trong phòng nói:

-“Sắp có ”bão” các người nhớ chú ý”

-“Vâng thưa chị”

-“Chị...chị ơi... Không xong rồi” Có một đàn em hốt ha hốt hãi chạy vào, cô nhìn cậu ta hỏi:

-“Chuyện gì”

Cậu ta lấy hơi lại bình tĩnh đáp:

-“Thưa chị, Anh Vũ và hai đứa nhỏ bị chụp thuốc mê đánh ngất, bị bắt rồi ạ”

-“Cái gì..” Cô đập bàn đứng dậy. Anh và hai đứa nhỏ bị bắt,

-“Chết tiệt, Bạch Yến có gì hỗ trợ cho chị. Chị đi trước” Nói rồi cô nhanh chân đi khỏi bar, tìm đến với chòi trơi của Lệ Á..

-“Cô hay lắm, tôi sẽ cho cô và ông ta chết như nhau thôi. Hận thù của ông tôi sẽ không quên.... Ông Phùng”

++++

T/g: Chắc gần full rồi, ngoại truyện hôn đọc giả. Hết ý tưởng rồi..hihi ^^

#Lê: Hết truyện này tg sẽ làm truyện tình yêu ở tuổi teen, mấy bạn ủng hộ tui hem. Hay muốn cái nào, Cmt góp ý giúp tg với ạ.. (* cúi đầu*) ^^

39. Chương “vũ, Anh Ác Lắm”

Cái quái gì đang xảy ra vậy chứ, cô thật không ngờ rằng ông ta và Lệ Á lại bắt được cả Vũ. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra tìm vị trí của hai cái chấm đỏ

-” cùng một chỗ hư..” Cô cười lạnh rồi đi theo vị trí trên bản đồ, nhìn ngắm xung quanh. Nơi đây có vẻ hoang vu, tĩnh mịch xung quanh chỉ toàn là rừng là núi. Cô đi dọc theo đường mòn vào rừng, gặp một căn nhà hoang. Cô nhíu mày suy nghĩ:” Tại sao lại không có người canh gác chứ, lạ thật” Nhưng rồi cô vẫn rón rén đi vào, bỗng điện thoại cô rung, cầm lên :

-“Alo, chị nghe”

-“Thưa chị, chị phải cẩn thận ông ta đang đưa một toán quân bao vây căn nhà hoang đó, chị nào có động tĩnh em sẽ báo vào huy hiệu chị”

Cô nghe Bạch Yến nói vậy thì cô càng nghi ngờ, nhưng vẫn bật huy hiệu nhét điện thoại vào ống giày, đi thẳng vào trong.

Cô đi dọc theo cầu thang, lên đến tầng hai ngôi nhà. Ở đây có hai cánh cửa, cô mở cánh cửa thứ hai bước vào :

-” Két..ét...Két” Tiếng cánh cửa do thời gian lâu bị rỉ sét vang lên làm tắt cả mọi việc xung quanh ngừng lại. Ánh sáng chiếu vào căn phòng tối bên trong làm căn phòng sáng hẳn. Nhưng khi cô thấy anh đang bị trói, Sun và Ken được trói chung đặt ở một góc..... Còn có cả cô ta-Lệ Á cũng bị trói, cô dường như thông suốt, nhìn cô ta cười lạnh:

-“haha, thì ra là như vậy, tôi sẽ diễn sâu vậy.” tiếng nói nhỏ nhẹ không ai nghe, hòa tan vào không gian yên tĩnh, cô nhắc chân mình đi vào bên trong ngồi trên một cái ghế mà cô nghĩ là dành cho cô, cười nhếch môi nói:

-“Chào Lệ Á, tôi chưa ra tay thù cô đã tự đến sẵn rồi sau?”

Lệ Á, sợ sệt, nhit lại gần anh run rẩy nói:

-“Cô là ai, tại sao lại bắt tôi và Vũ. Thả con tôi ra đi tôi xin cô đấy”

Cô nhìn cô ta mà cười to, ánh mắt lạnh băng nhắm thẳng vào cô ta,:

-“Tôi là ai. Bóng Tối là tôi. Và tôi còn là một người rất đặc biệt trong vở kịch này nữa, cô thấy tôi có thú vị không”

-“Cô.. cô rất quen.” Lệ Á “ngây thơ” nhìn cô nói

-“Vĩ Nha, là em phải không?” Anh đau đớn nhìn cô lạnh nhạt lên tiếng. Anh không thể hiểu nổi tại sao lại là cô?, cô bắt anh, Lệ Á và con anh để làm gì chứ?

Anh nhìn cô bằng con mắt ẩn chứa đau buồn nhưng cũng đầy lạnh lùng. Từ khi cô bước vào anh đã nhận ra mùi hương trên người cô, cái mùi hương không lẫn vào đâu được. Anh bây giờ thật không biết cô là người

như thế nào nữa, đứng từ trước đến nay anh đều không hiểu nổi cô. Bóng Tối, cô là Bóng Tối chị cả của hàng ngàn anh em trong giới xã hội đen, là một nữ nhân vật lạnh lùng nơi hắc đạo, xuống tay không biết bao nhiêu người. Anh cười nhạt..

Cô nhìn anh, tháo mặt nạ xuống, nhẹ nhàng lên tiếng:

-“Vũ, em hỏi anh. Anh đã bao giờ yêu em chưa?”

Anh nhìn cô lạnh lùng, quay mặt về phía Lệ Á nhấn tâm lên tiếng:

-“Chưa, người tôi yêu là Lệ Á. Tại sao tôi phải yêu một người giết người không gớm tay như cô chứ.”

-“Thế à, em không còn gì để hỏi. Nhưng em vẫn muốn anh trả lời câu hỏi cuối của em. Anh có tin em không?” Cô tan nát cõi lòng, con mắt vô hồn nhìn anh hỏi tiếp.

Anh vẫn lạnh nhạt, nhìn cô cười nhếch mép:

-“Tin, oh. Cô nói tôi phải tin cô như thế nào đây, cô đến với tôi là có ý đồ gì? tại sao một hai lấy lòng tôi, con tôi? tại sao cô lại nhấn tâm vậy hả Vĩ Nha, bắt tôi đã cùng tại sao lại bắt thêm Lệ Á và con tôi chứ? Thả họ ra nhanh, cô thật rẻ tiền Vĩ Nha à!”

Cô nghe anh nói như vậy mà đau lòng đến rơi nước mắt, ” cô thật rẻ tiền sao”, tình yêu mà anh nói thì ra chỉ là một lời nói không hơn không kém. Nhanh chóng lau đi nước mắt, đứng trước mặt anh, đẩy Lệ Á ra, cuối đầu hôn vào môi anh, nụ hôn mặn chát đầy nước mắt. Kết thúc nụ hôn cô cười nhếch mép nhìn anh:

-“Nụ hôn cuối em trao anh. Chia tay nhé!”

-“Clap..Clap” Tiếng vỗ tay của ông Phùng vang lên, ông ta nhìn cô nói:

-“Thật cảm động, một tình yêu vượt biển giới” Cô ngược nhìn ông ta lạnh lùng cười nhạt:

-“Ông đưa tôi vào phòng thật tuyệt, sao nào ông muốn gì?”

-“Thả con trai, con dâu và cháu ta ra” Ông ta nhân từ nhìn cô nói

-“Thả tại sao phải thả, tôi chơi còn chưa vui mà. Ông còn chưa nghe tôi kể chuyện hài cơ mà” Cô ngồi trên ghế, rút điều thuốc ra người, nhìn ông ta

Đúng, cô chưa kể chuyện hài thì lắm sau có thể thả người. Lệ Á thấy ông Phùng đến thì lên tiếng:

-“Cô kể chuyện hài thì về nhà mà kể, thả con tôi ra. Cô là con đàn bà độc ác”

-“Độc ác, bằng cô sau Lệ Á. No no.. Tôi sẽ kể cho mọi người nghe. Bạch Yến, đi vào đem hai đứa nhỏ về nhà” Cô vừa nhìn cô ta vừa ra lệnh cho Bạch Yến.

Bạch Yến nhanh chóng đi vào cởi dây trói cho hai đứa nhỏ rồi bế chúng đi. Anh nhìn theo mà hét lên với cô:

-“Cô mang chúng đi đâu hả aaa?”

-“Về nhà, yên tâm đi chúng là con em, em không làm hại chúng đâu” Cô nhìn anh nhẹ nhàng lên tiếng. Cô sợ một lát nữa khi bữa tiệc kết thúc, tâm hồn chúng không còn trong sáng nữa. Cô không muốn thế. Cô nhìn ông ta bắt đầu kể chuyện:

-“Ông Phùng, tôi kể ông nghe một truyện này nhé.. rất hay... Ông có nhớ 10 năm về trước ông đã bắt cóc một cô bé 5t không, ông hành hạ đánh đập mặc cho cô bé xin tha thứ. Ông đánh không đã tay ông nhấn tâm dùng hành hình với cô bé, cô bé van ông, xin ông lấy ông. Ông vẫn không để ý, ông cho cô bé ngủ với chó, ông không cho cô bé ăn cơm. Mà ông có biết không cô bé chỉ mới 5t, 5t thôi đấy ông thật độc ác. MÀ hài ở chỗ là cô bé đó chính là em gái tôi Nhất Vĩ Hân. hahah..... Ông biết lúc đó tôi bao nhiêu tuổi không .. 10t đấy. 10t mà phải thấy cảnh em mình chết, người đã không còn nguyên vẹn nữa. Ông nghĩ xem tôi có chịu nổi không chứ, nó là đứa em gái tôi yêu thương nhất, tôi còn không dám đánh nó một bạt tay, không dám làm đau nó dù chỉ là chút xiu.. Thế mà ông lại nhấn tâm, giết cả em gái tôi. Chỉ vì gì? vì lý do ba tôi lúc đấy đã lấy được cái hợp đồng mà cả hai cũng tranh đấu. Ông nghĩ sao vậy, đầu óc ông để trưng bày thôi sau. Tôi lúc đó như điên lên được, khắc sâu vào tâm trí mình rằng ông hại em tôi như thế, ông phải

trả giá” Cô kể rồi ngừng lại một chút, quay đầu nhìn anh thấy anh đang nghe câu chuyện của cô, cô cười nhạt nói tiếp:

-“Ấy thế mà, tôi lại yêu con trai ông- kẻ thù của tôi. Ông thấy hài không,khi biết ông là Kẻ đó, thật sự tôi muốn kết thúc mối tình này, trả thù cho Vĩ Hân nhưng không được. Tình yêu đã chiến thắng lý trí tôi, nhiều lúc tôi dặn lòng mình rằng đừng yêu anh, sẽ đau đấy. Nhưng tôi vẫn không làm được. Không lẽ tôi đứng trước mặt anh nói” À, anh là con của kẻ thù , em không thể yêu anh mình chia tay đi“. Tôi không làm được, tôi định là sẽ bỏ qua mọi sự việc giết ông trong thăm lặng như giết người vợ kế của ông vậy, nhưng đã đến nước này đành xin lỗi tình yêu. Tôi sẽ trả thù cho Vĩ Hân. Ông thấy câu truyện của tôi như thế nào, hay không,?”

Ông ta nghe cô kể mà tái mặt, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:

-“Tại cha cô, không liên quan đến tôi. Nếu ông ta nhường cho tôi bản hợp đồng đó có lẽ chuyện sẽ không đến nước này”

-“vậy sao, để tôi kết thúc chuyện này nhé” Cô lấy khẩu súng vất sau lưng ra ngắm thẳng vào mi tâm ông ta lên đạn,

-“Bằng.. Bịch”

-“Cò..ùm..ực..”Ông ta hộc máu chết ngay tại chỗ, cô cười lạnh nhỏ tiếng nói:

-“Vĩ Hân, chị trả được thù cho em rồi”

-“Cò..thật đáng sợ Vĩ Nha à, ” Lệ Á lên tiếng. Cô ta nép sát vào người Vũ

-“đáng sợ sau, cô có muốn giống ông ta không. Cô đừng nghĩ rằng những trò của cô không ai biết, tôi biết hết đấy. Cả chuyện cô bỏ thuốc Vũ nữa đấy Phải không Lệ Á” Cô nâng cằm cô ta lên nói

-“Cò..cô” Lệ Á lắp bắp nói

-“Cô nên nhớ là, tôi kẻ Phản diện. Không hiền đâu, thế giới này quá độc ác tôi hiền tôi sẽ bị nhấn chìm trong sự bất công. Cô thấy đấy, tôi có thể giết cô bất cứ lúc nào kể cả anh ta..” Cô nhìn Vũ nói

-“Vĩ Nha cô có cửa sao, tôi thật quá thất vọng về cô. Đừng động vào Lệ Á, nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu” Vũ lạnh nhạt lên tiếng, anh đang tháo sợi dây trói để giải thoát cho hai người.

Cô nghe anh nói vậy mà cười buồn rồi đi ra xa, nhắm thẳng vào tim cô ta mà bóp cò:

-“Bằng..”

-“Bằng..”

Hai tiếng súng đồng thanh vang lên. Cô bắn Lệ Á, anh bắn cô bảo vệ Lệ Á. Lệ Á ngất đi, cô ngã phịch xuống nhìn anh cuộn cuộn lên vì Lệ Á mà tim cô tan nát, anh thành công rồi, tim em tan nát vì anh rồi đấy Vũ.

Anh bế Lệ Á lên tay nhanh chóng chạy ra ngoài đến bệnh viện, cô thì cười lớn lên rồi khóc thật to. Vết thương bên ngực máu vẫn chảy, lấy tay để lên vết thương bên ngực trái, nhìn dòng máu đỏ tươi mà cô rơi nước mắt:

-“Vũ à, yêu anh là để đánh đổi cả mạng sống thế này sao. Để rồi anh vô tâm chọn người con gái khác. Anh ác lắm, anh có biết tim em đau còn hơn bị thương không. Em mệt mỏi quá rồi em muốn ngủ.. Vũ à.. tạm biệt anh.. Em yêu anh.. ” Nói rồi cô nằm xuống nhắm mắt lại.....

+++

” Vũ à, khi em và cô ấy cũng ngã xuống em rất mong anh sẽ chạy lại đỡ em, ôm em vào lòng và nói: ” không sao, anh đây”. Nhưng em sai rồi Vũ à, anh chọn cô ấy chứ không phải em, anh ôm cô ấy vào lòng mà nhìn cô ấy bằng ánh mắt đau xót, còn khi anh nhìn em chỉ toàn thù hận. Em cười đấy nhưng nước mắt em rơi. Anh có hiểu cho em không hả Vũ. Anh nói anh chưa từng yêu em, chưa từng tin em. Những lời nói ấy làm em muốn gục ngã.

Vũ , anh ác lắm....”

40. Chương “vũ, Anh Ác Lắm”

Cái quái gì đang xảy ra vậy chứ, cô thật không ngờ rằng ông ta và Lệ Á lại bắt được cả Vũ. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra tìm vị trí của hai cái chấm đỏ

-” cùng một chỗ hư..” Cô cười lạnh rồi đi theo vị trí trên bản đồ, nhìn ngắm xung quanh. Nơi đây có vẻ hoang vu, tĩnh mịch xung quanh chỉ toàn là rừng là núi. Cô đi dọc theo đường mòn vào rừng, gặp một căn nhà hoang. Cô nhíu mày suy nghĩ:” Tại sao lại không có người canh gác chứ, lạ thật” Nhưng rồi cô vẫn rón rén đi vào, bỗng điện thoại cô rung, cầm lên :

-“Alo, chị nghe”

-“Thưa chị, chị phải cẩn thận ông ta đang đưa một toán quân bao vây căn nhà hoang đó, chị nào có động tĩnh em sẽ báo vào huy hiệu chị”

Cô nghe Bạch Yến nói vậy thì cô càng nghi ngờ, nhưng vẫn bật huy hiệu nhét điện thoại vào ống giày, đi thẳng vào trong.

Cô đi dọc theo cầu thang, lên đến tầng hai ngôi nhà. Ở đây có hai cánh cửa, cô mở cánh cửa thứ hai bước vào :

-” Kết..ét...Kết” Tiếng cánh cửa do thời gian lâu bị rỉ sét vang lên làm tắt cả mọi việc xung quanh ngừng lại. Ánh sáng chiếu vào căn phòng tối bên trong làm căn phòng sáng hẳn. Nhưng khi cô thấy anh đang bị trói, Sun và Ken được trói chung đặt ở một góc..... Còn có cả cô ta-Lệ Á cũng bị trói, cô dường như thông suốt, nhìn cô ta cười lạnh:

-“haha, thì ra là như vậy, tôi sẽ diễn sâu vậy.” tiếng nói nhỏ nhẹ không ai nghe, hòa tan vào không gian yên tĩnh, cô nhắc chân mình đi vào bên trong ngồi trên một cái ghế mà cô nghĩ là dành cho cô, cười nhếch môi nói:

-“Chào Lệ Á, tôi chưa ra tay thò cô đã tự đến sẵn rồi sau?”

Lệ Á, sợ sệt, nhút nhát gần anh run rẩy nói:

-“Cô là ai, tại sao lại bắt tôi và Vũ. Thả con tôi ra đi tôi xin cô đấy”

Cô nhìn cô ta mà cười to, ánh mắt lạnh băng nhắm thẳng vào cô ta,:

-“Tôi là ai. Bóng Tối là tôi. Và tôi còn là một người rất đặc biệt trong vở kịch này nữa, cô thấy tôi có thú vị không”

-“Cô.. cô rất quen.”Lệ Á “ngây thơ” nhìn cô nói

-“Vĩ Nha, là em phải không?” Anh đau đớn nhìn cô lạnh nhạt lên tiếng. Anh không thể hiểu nổi tại sao lại là cô?, cô bắt anh, Lệ Á và con anh để làm gì chứ?

Anh nhìn cô bằng con mắt ẩn chứa đau buồn nhưng cũng đầy lạnh lùng. Từ khi cô bước vào anh đã nhận ra mùi hương trên người cô, cái mùi hương không lẫn vào đâu được. Anh bây giờ thật không biết cô là người như thế nào nữa, đứng từ trước đến nay anh đều không hiểu nổi cô.Bóng Tối, cô là Bóng Tối chị cả của hàng ngàn anh em trong giới xã hội đen, là một nữ nhân vật lạnh lùng nơi hắc đạo, xuống tay không biết bao nhiêu người. Anh cười nhạt..

Cô nhìn anh, tháo mặt nạ xuống, nhẹ nhàng lên tiếng:

-“Vũ, em hỏi anh. Anh đã bao giờ yêu em chưa?”

Anh nhìn cô lạnh lùng, quay mặt về phía Lệ Á nhả tâm lên tiếng:

-“Chưa, người tôi yêu là Lệ Á. Tại sao tôi phải yêu một người giết người không gớm tay như cô chứ.”

-“Thế à, em không còn gì để hỏi. Nhưng em vẫn muốn anh trả lời câu hỏi cuối của em. Anh có tin em không?” Cô tan nát cõi lòng, con mắt vô hồn nhìn anh hỏi tiếp.

Anh vẫn lạnh nhạt, nhìn cô cười nhếch mép:

-“Tin, oh. Cô nói tôi phải tin cô như thế nào đây, cô đến với tôi là có ý đồ gì? tại sao một hai lấy lòng tôi, con tôi? tại sao cô lại nhẫn tâm vậy hả Vĩ Nha, bắt tôi đã cùng tại sao lại bắt thêm Lệ Á và con tôi chứ? Thả họ ra nhanh, cô thật rẻ tiền Vĩ Nha à!”

Cô nghe anh nói như vậy mà đau lòng đến rơi nước mắt, ” cô thật rẻ tiền sao”, tình yêu mà anh nói thì ra chỉ là một lời nói không hơn không kém. Nhanh chóng lau đi nước mắt, đứng trước mặt anh, đẩy Lệ Á ra, cuối đầu hôn vào môi anh, nụ hôn mặn chát đầy nước mắt. Kết thúc nụ hôn cô cười nhếch mép nhìn anh:

-“Nụ hôn cuối em trao anh. Chia tay nhé!”

-“Clap..Clap” Tiếng vỗ tay của ông Phùng vang lên, ông ta nhìn cô nói:

-“Thật cảm động, một tình yêu vượt biên giới” Cô ngược nhìn ông ta lạnh lùng cười nhạt:

-“Ông đưa tôi vào tròng thật tuyệt, sao nào ông muốn gì?”

-“Thả con trai, con dâu và cháu ta ra” Ông ta nhàn từ nhìn cô nói

-“Thả tại sao phải thả, tôi chơi còn chưa vui mà. Ông còn chưa nghe tôi kể chuyện hài cơ mà” Cô ngồi trên ghế, rút điều thuốc ra người, nhìn ông ta

Đúng, cô chưa kể chuyện hài thì lắm sau có thể thả người. Lệ Á thấy ông Phùng đến thì lên tiếng:

-“Cô kể chuyện hài thì về nhà mà kể, thả con tôi ra. Cô là con đàn bà độc ác”

-“Độc ác, bằng cô sau Lệ Á. No no.. Tôi sẽ kể cho mọi người nghe. Bạch Yến, đi vào đem hai đứa nhỏ về nhà” Cô vừa nhìn cô ta vừa ra lệnh cho Bạch Yến.

Bạch Yến nhanh chóng đi vào cởi dây trói cho hai đứa nhỏ rồi bế chúng đi. Anh nhìn theo mà hét lên với cô:

-“Cô mang chúng đi đâu hả aaa?”

-“Về nhà, yên tâm đi chúng là con em, em không làm hại chúng đâu” Cô nhìn anh nhẹ nhàng lên tiếng. Cô sợ một lát nữa khi bữa tiệc kết thúc, tâm hồn chúng không còn trong sáng nữa. Cô không muốn thế. Cô nhìn ông ta bắt đầu kể chuyện:

-“Ông Phùng, tôi kể ông nghe một truyện này nhé.. rất hay... Ông có nhớ 10 năm về trước ông đã bắt cóc một cô bé 5t không, ông hành hạ đánh đập mặc cho cô bé xin tha thứ. Ông đánh không đã tay ông nhẫn tâm dùng hành hình với cô bé, cô bé van ông, xin ông lấy ông. Ông vẫn không để ý, ông cho cô bé ngủ với chó, ông không cho cô bé ăn cơm. Mà ông có biết không cô bé chỉ mới 5t, 5t thôi đấy ông thật độc ác. MÀ hài ở chỗ là cô bé đó chính là em gái tôi Nhất Vĩ Hân. hahah..... Ông biết lúc đó tôi bao nhiêu tuổi không .. 10t đấy. 10t mà phải thấy cảnh em mình chết, người đã không còn nguyên vẹn nữa. Ông nghĩ xem tôi có chịu nổi không chứ, nó là đứa em gái tôi yêu thương nhất, tôi còn không dám đánh nó một bạt tay, không dám làm đau nó dù chỉ là chút xiu.. Thế mà ông lại nhẫn tâm, giết cả em gái tôi. Chỉ vì gì? vì lý do ba tôi lúc đấy đã lấy được cái hợp đồng mà cả hai cũng tranh đấu. Ông nghĩ sao vậy, đầu óc ông để trưng bày thôi sau. Tôi lúc đó như điên lên được, khắc sâu vào tâm trí mình rằng ông hại em tôi như thế, ông phải trả giá” Cô kể rồi ngừng lại một chút, quay đầu nhìn anh thấy anh đang nghe câu chuyện của cô, cô cười nhạt nói tiếp:

-“Ấy thế mà, tôi lại yêu con trai ông- kẻ thù của tôi. Ông thấy hài không,khi biết ông là Kẻ đó, thật sự tôi muốn kết thúc mối tình này, trả thù cho Vĩ Hân nhưng không được. Tình yêu đã chiến thắng lý trí tôi, nhiều lúc tôi dặn lòng mình rằng đừng yêu anh, sẽ đau đấy. Nhưng tôi vẫn không làm được. Không lẽ tôi đứng trước mặt anh nói” À, anh là con của kẻ thù , em không thể yêu anh mình chia tay đi“. Tôi không làm được, tôi định là sẽ bỏ qua mọi sự việc giết ông trong thầm lặng như giết người vợ kế của ông vậy, nhưng đã đến nước này đành xin lỗi tình yêu. Tôi sẽ trả thù cho Vĩ Hân. Ông thấy câu truyện của tôi như thế nào, hay không,?”

Ông ta nghe cô kể mà tái mặt, nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:

-“Tại cha cô, không liên quan đến tôi. Nếu ông ta nhường cho tôi bản hợp đồng đó có lẽ chuyện sẽ không đến nước này”

-“vậy sao, để tôi kết thúc chuyện này nhé” Cô lấy khẩu súng vắt sau lưng ra ngắm thẳng vào mi tâm ông ta lên đạn,

-“Bằng.. Bịch”

-“Cô..ưm..ưc..” Ông ta học máu chết ngay tại chỗ, cô cười lạnh nhỏ tiếng nói:

-“Vĩ Hân, chị trả được thù cho em rồi”

-“Cô..thật đáng sợ Vĩ Nha à, ” Lệ Á lên tiếng. Cô ta nép sát vào người Vũ

-“đáng sợ sau, cô có muốn giống ông ta không. Cô đừng nghĩ rằng những trò của cô không ai biết, tôi biết hết đấy. Cả chuyện cô bỏ thuốc Vũ nữa đấy Phải không Lệ Á” Cô nâng cằm cô ta lên nói

-“Cô..cô” Lệ Á lắp bắp nói

-“Cô nên nhớ là, tôi kẻ Phản diện. Không hiền đâu, thế giới này quá độc ác tôi hiền tôi sẽ bị nhấn chìm trong sự bất công. Cô thấy đấy, tôi có thể giết cô bất cứ lúc nào kể cả anh ta..” Cô nhìn Vũ nói

-“Vĩ Nha cô có cửa sao, tôi thật quá thất vọng về cô. Đừng động vào Lệ Á, nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu” Vũ lạnh nhạt lên tiếng, anh đang tháo sợi dây trói để giải thoát cho hai người.

Cô nghe anh nói vậy mà cười buồn rồi đi ra xa, nhắm thẳng vào tim cô ta mà bóp cò:

-“Bằng..”

-“Bằng..”

Hai tiếng súng đồng thanh vang lên. Cô bắn Lệ Á, anh bắn cô bảo vệ Lệ Á. Lệ Á ngất đi, cô ngã phịch xuống nhìn anh cuốn cuộn lên vì Lệ Á mà tim cô tan nát, anh thành công rồi, tim em tan nát vì anh rồi đấy Vũ.

Anh bế Lệ Á lên tay nhanh chóng chạy ra ngoài đến bệnh viện, cô thì cười lớn lên rồi khóc thật to. Vết thương bên ngực máu vẫn chảy, lấy tay để lên vết thương bên ngực trái, nhìn dòng máu đỏ tươi mà cô rơi nước mắt:

-“Vũ à, yêu anh là để đánh đổi cả mạng sống thế này sao. Để rồi anh vô tâm chọn người con gái khác. Anh ác lắm, anh có biết tim em đau còn hơn bị thương không. Em mệt mỏi quá rồi em muốn ngủ.. Vũ à.. tạm biệt anh.. Em yêu anh.. ” Nói rồi cô nằm xuống nhắm mắt lại.....

+++

” Vũ à, khi em và cô ấy cũng ngã xuống em rất mong anh sẽ chạy lại đỡ em, ôm em vào lòng và nói: ” không sao, anh đây”. Nhưng em sai rồi Vũ à, anh chọn cô ấy chứ không phải em, anh ôm cô ấy vào lòng mà nhìn cô ấy bằng ánh mắt đau xót, còn khi anh nhìn em chỉ toàn thù hận. Em cười đấy nhưng nước mắt em rơi. Anh có hiểu cho em không hả Vũ. Anh nói anh chưa từng yêu em, chưa từng tin em. Những lời nói ấy làm em muốn gục ngã.

Vũ , anh ác lắm...”

41. Chương Anh Sai Rồi

Anh đưa Lệ Á đến bệnh viện, chạy nhanh vào phòng cấp cứu. Người anh toàn là máu của cô ta, anh ngồi thẩn thờ trước cửa phòng cấp cứu. Tay anh run rẩy, anh đã bắn cô, tại sao chứ... Ôm đầu anh nhớ lại ánh mắt cô đau buồn nhìn anh, hình ảnh cô ngã xuống thẩn thờ nhìn anh ôm Lệ Á đi mà làm anh như điên lên được. Anh đã bắn người anh yêu, phải anh yêu cô rất nhiều, rất nhiều. Nhưng anh có thể tha thứ cho cô khi những việc cô làm với anh sao... Anh đã nói dối rằng không yêu cô, anh đã nói dối khi nói không tin

cô,...phải anh đã nói dối với cô. Con tim đang gào thét rằng hãy ở bên cô, nhưng lí trí anh đã thắng quyết định bỏ mặc cô.. Có phải hay không quyết định anh sai...

La Phong nhanh chóng nghe tin, chạy nhanh vào bệnh viện. Đến khu cấp cứu, nhìn thấy anh ngồi đó mà Phong muốn đâm cho thẳng bạn. Và sự thật là vậy:

-"Bụp.." Phong kéo cổ áo anh lên, phùng phùng lửa giận, đâm vào mặt thẳng bạn mình,quát lên:

-"Vũ mày bị điên à, sao lại bắn Vĩ Nha chứ. Mày có biết cô ấy đã làm tất cả vì mày không hả thẳng khốn kia. Từ cái việc cứu tụi nhóc khi bị bắt cóc,loại trừ những đối thủ của mày, bảo vệ mày khỏi những nguy hiểm, Và bây giờ là hy sinh cả mạng sống của mình để cứu mày đây thẳng chó. Tao nói cho mày biết, Lệ Á cái người mà mày đưa vào viện ấy là cô ta đã dằn dặt vở kịch này đây. Từ cái lúc mày bị cô ta bỏ thuốc,Vĩ Nha đã nhờ người âm thầm giúp mày, vẫn tin tưởng mày. Để rồi hôm nay mày làm gì, thẳng tay bắn cô ấy cứu người định hại mày. Hừ..mày nghĩ Lệ Á hiền từ sao, mày nghĩ xem Vĩ Nha là ai, là Bóng Đêm đó, giết mày và hai đứa nhỏ rất dễ. Không ai rảnh mà giờ trò như vậy đâu thẳng khốn. Aissss"

Những lời Phong nói như đâm thẳng vào tim anh, thông suốt tư tưởng anh. Anh nhìn thẳng bạn, rồi ôm đầu mình, "Anh đã sai sao Vĩ Nha, anh sai rồi anh sai rồi.. Sai thật rồi.. Vĩ Nha"

-"mày nghe đi, đây là những lời cuối cùng cô ấy nói với mày đây. Mày làm tao quá thất vọng Vũ à" Phong đưa cho anh chiếc điện thoại của cô. Anh cầm lấy, mở khóa. Bên trong là ảnh của anh và tụi nhỏ, anh mở đoạn ghi âm lên can đảm mà nghe

-"Vũ à, khi anh nghe được đoạn ghi âm này chắc em đã rời khỏi thế giới này rồi. Anh biết không, anh là người yêu đầu tiên và cuối cùng của em đây. Em đã thực hiện được lời hứa yêu anh đến cuối đời..Khụ..Khụ.. Em không sao, anh đừng lo, mai này không có em bên cạnh nhớ tự chăm sóc mình đây. Anh bị đau dạ dày không nên hút thuốc, ăn uống đầy đủ. Nhớ không có em thì cũng phải chăm sóc tụi nhỏ tốt đấy, Sun ..Khụ..khụ Sun thì hay đập chần khi ngủ lắm, còn Ken thì em lo bởi thẳng nhóc rất có ý tứ. hihi... Anh biết không, có những lúc em nghĩ rằng yêu anh là đau khổ lắm. Nhưng em không tin, em vẫn mù quáng yêu anh, lo lắng quan tâm anh, trao cho anh tất cả,.. Em không hối hận. Để rồi đến hôm nay, em biết là yêu anh rất đau khổ, những lời anh nói như cửa vào tim em, anh nói không yêu em, không tin em... Anh có biết em đau như thế nào không Vũ..Khụ khụ..khụ..Em sắp không chịu nổi rồi, có lẽ em phải đi trước anh, hứa với em đừng buồn nhé, hãy tìm người tốt hơn em mà sống hạnh phúc.. khụ ..khụ... Em không thể làm co dậu anh rồi, nhưng em vẫn muốn nói với anh một câu..Khụ khụ..

Em Yêu Anh, Vũ à.. Em đi đây tạm biệt anh chàng trai của em....."

Anh nghe giọng cô vừa ho vừa nói yếu ớt mà nước mắt anh rơi đầy khuôn mặt, anh như người điên chạy nhanh ra khỏi bệnh viện, hòa vào làn mưa trắng xóa mà đi tìm bóng dáng cô...

-"Không Vĩ Nha à, đừng rời bỏ anh mà.. anh sai rồi Vĩ Nha à.. Đừng đùa với anh nữa, anh không thích đâu..huhu.. anh sai rồi, sai thật rồi..... VĨ NHA"

Anh hét lên như người điên.....

Phải anh sai rồi,..... sai thật rồi..... VĨ NHA, Về với anh đi.....

+++

"Khi chưa yêu em, anh không biết đến nước mắt. Khi đang yêu em anh cũng chưa từng biết khóc là gì. Nhưng đến khi mất em, anh mới biết nước mắt có vị mặn và chất....."

++++

Năm năm sau, tại công ty Vĩ Nha, trên phòng dành chủ tịch.

Anh ngồi trên ghế chủ tịch, phê duyệt giấy tờ thì cửa phòng bật mở. La Phong nhìn Vũ, đã năm năm từ khi Vĩ Nha mất Vũ như người máy không hơn không kém suốt ngày chỉ làm việc về nhà rồi đi ra phần mộ của Vĩ Nha. Phong thở dài nhìn thẳng bạn, đã bao lâu rồi cậu không thấy Vũ nở nụ cười nữa. Phong gõ bàn anh nói:

-"Mày nghỉ tay ăn cơm đi, trưa rồi"

Anh ngược nhìn Phong, lãnh đạm nói:

-“tao đi ăn với cô ấy” Nói rồi anh lấy áo vest đi thẳng ra cửa.

Ngồi trong xe anh chạy lên ngọn đồi hoa hướng dương, nơi đây đã được anh thu mua và xây dựng một căn nhà nhỏ ở đây. Những lúc rảnh rỗi anh lại đến đây. Anh cầm bó hoa hướng dương trên tay đi đến phần mộ của cô đặt xuống, cười tươi nói:

-“Vĩ Nha, anh lại đến thăm em đây”

Anh ngồi tựa vào phần mộ nhỏ giọng thủ thỉ:

-” Đã năm năm rồi đấy, anh đợi em năm năm rồi. Em có biết anh đau như thế nào không, anh biết anh sai rồi, em đừng đùa với anh như thế nữa có được không. Anh biết cái nỗi đau của anh không bằng của em, nhưng Vĩ Nha à, chưa lúc nào anh thấy mình cần em như lúc này. Anh nhớ lắm, nhớ cái lúc mà mình đi chơi cùng nhau, nhớ cái lúc em ôm anh vào lòng và nói:” Vũ à, em chỉ cho anh yếu đuối một lần thôi đấy, rồi ngày mai thức dậy anh lại là chính anh, chàng trai lạnh lùng đầy sắc sảo mà em biết nhé“. Em biết không lúc đó anh rất cảm động, anh ước gì thời gian mãi ngừng ở đây để được nghe em nói, để được ôm em vào lòng. Nhưng anh thật khốn nạn, đánh mất em, làm em đau, làm em khóc... Vĩ Nha à, có thể cho anh biết anh nên làm gì hay không, em có tha thứ cho anh hay không?”

Lời anh vừa dứt, gió nhẹ nhàng lướt qua anh, mang một nhành hoa hướng dương đặt ngay trước tay anh e ấp. Anh bỗng rơi nước mắt, hôn vào phần bia mộ có hình cô gái tóc đen, nụ cười rạng rỡ rồi nói:

-“Em đang ở bên anh phải không? Vĩ Nha”

Nói rồi anh dựa người nằm xuống bên cô rồi nhắm mắt.....

++++

” Nếu có kiếp sau, em vẫn sẽ yêu anh, vẫn khờ dại quan tâm anh. Nhưng em không tin tưởng anh, bởi vì kiếp này em bị lòng tin ấy giết chết anh à...”

42. Chương Trở Về

Người ta kể rằng, trên một chiếc máy bay nọ. Có một cô gái dắt theo một tiểu công chúa đáng yêu đi vào hàng ghế ngồi, cô gái có mái tóc dài, hân hình thon thả, còn tiểu công chúa thì dễ thương vô cùng, cô bé mặt cái đậm trắng, thân hình mũm mĩm trắng hồng. Tay cô bé nắm lấy tay cô gái ngồi vào ghế, cô bé quay qua cô gái nói:

-“Mẹ Nha à, Sumi thật muốn ăn kem a”

Tất cả mọi người ngả ngửa, thì ra cô gái ấy là mẹ của cô bé a, nhìn không ra, cứ tưởng hai chị em.

Cô nghe bảo bối nói thì cuối người hôn vào cái má phấn nộn của Sumi mà nói:

-“Sumi ngoan a.. Đến nơi mà cho Sumi ăn kem thoải mái luôn nhé. Còn bây giờ ngủ đi nào”

-“Vâng ạ.. mẹ hứa rồi nhé.. ” Sumi cười tươi ôm cô rồi nằm ngoan trên ghế ngủ say. Cô nhìn Sumi mà nhớ đến anh, phải cô Nhất Vĩ Nha còn sống, đó là một kì tích phải không.

Cái lúc mà cô sắp không trụ nổi ấy thì La Phong và Bạch Yến xuất hiện, cô chỉ còn sức đưa cho La Phong chiếc điện thoại rồi lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh. Cô chẳng biết mình hôn mê bao lâu, chỉ biết rằng khi cô tỉnh thì cô đã ở bên Mỹ. Cô như người vô hồn nhớ lại những lời anh nói, những ánh mắt lạnh lùng đầy ghét bỏ của anh dành cho cô mà cô cảm thấy đau lòng. Trong lúc đó nhờ có sự động viên của Bạch Yến, gia đình mà đặc biệt là mọi người cho cô biết cô đang có baby, chính vì thế mà cô mới có động lực vượt lên tất cả. Sumi là nghị lực để cô sống những lúc không có anh, cả những lúc nhớ về anh mà chẳng biết làm gì. Cô nhớ lại có lúc mẹ cô hiền từ nắm tay cô nói:

-“Con gái à, yêu là phải có đau khổ, có thử thách. Nếu con vượt qua được thời khắc này nghĩa là con sắp hạnh phúc rồi đấy. Mẹ luôn ủng hộ con, đau khổ hay hạnh phúc là do con quyết định. Mạnh mẽ lên nào

con gái, con gái mẹ sinh ra là để mang lại hạnh phúc cho tất cả chứ đừng mang đau buồn đến bên mình con nhé”

Cô nghe mẹ cô nói như vậy thì cười tươi, đúng cô phải mạnh mẽ, một Vĩ Nha không bao giờ biết đầu hàng trước số phận. Vũ à, nếu anh có thể đợi em trong năm năm, em nhất định sẽ về bắt anh lấy em, đợi em anh nhé!

Cô thoát khỏi suy nghĩ khi nghe thông báo máy bay sắp hạ cánh. Cô đánh thức tiểu bảo bối:

-“Sumi à, thức đi nào con, đến nơi rồi”

Sumi nghe mẹ nói thì mở mắt thức dậy, chu môi nũng nịu nói:

-“Mẹ a. Sumi muốn bế cơ”

-“Rồi, đây mẹ bế, Ngoan nào... đi a” Cô nhanh chóng bế Sumi đi xuống máy bay.

Cô một tay kéo hành lý, một tay bế Sumi nói nhỏ:

-“Vũ ơi, em về rồi đây” Nói rồi cô cười nhẹ bắt taxi đi lên ngọn đồi hướng dương, dừng chân nơi đó. Nhưng bây giờ ngọn đồi đã được thu mua, cô chỉ dám đứng ngoài nhìn vào đồi hoa hướng dương kia mà cười nhẹ, Sumi thì hớn hờ hỏi mẹ:

-“Mẹ ơi, Sumi có thể vào đó chơi không a”

Cô biết Sumi rất giống mình yêu hoa hướng dương, nhưng cô đành phải làm bé thất vọng rồi:

-“Không được rồi Sumi à, nơi này của người khác mình không thể vào”

-“vậy a.. Sumi thật thích nơi đó”

Cô cười xoa đầu nhóc con, tiếp tục cho xe đi.

Nhưng cô nào biết, khi xe cô vừa đi thì cũng là lúc anh vừa tới. Anh vẫn như ngày thường bước vào cánh cổng sắt kia đi về phần mộ của cô gái, hôm nay anh đặt biệt làm bánh kem cho cô. Anh đặt bánh xuống nói nhỏ với cô:

-“Vĩ Nha, anh mới làm bánh thử, em dùng thử nha, chắc chắn lần này sẽ ngon hơn. Anh có ném thử rồi”

Anh cắt bánh ra, để bên phần mộ một đĩa, anh cười tươi lau chùi nhỏ cỏ quanh mộ. Anh thử thì:

-“Vĩ Nha à, nếu em mà còn sống thì anh hạnh phúc biết mấy. Em có biết không, Ken và Sun bây giờ cũng được 10t rồi. Tụi nhỏ cũng rất nhớ em, hay nhắc đến em, để mai chủ nhật anh dắt con đến gặp em nhé. Vĩ Nha à, anh nhớ em biết mấy.”

Nói rồi anh vẫn như mọi khi, nằm xuống bên cạnh cô, rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ. Trong mơ anh thấy cô về với anh, cô vẫn dịu dàng như vậy.

-“vũ, em về rồi đây. Anh có nhớ em không?”

-“Nhớ anh rất nhớ em, Vĩ Nha, anh biết lỗi rồi về với anh được không”

Cô vẫn cười, nhưng rồi anh lại thấy cô nằm trên vũng máu, đôi mắt thù hận nhìn anh. Dần dần biến đi mất..

-“Không..không Vĩ Nha đừng bỏ anh Vĩ Nha...” Anh giật mình thức dậy. Giấc mơ ấy cứ ám ảnh anh mãi, cô nằm trên vũng máu, đôi mắt thù hận nhìn anh. Anh ngược lên trời cao nói nhỏ:

-“Vĩ Nha, Em hận anh lắm sau”

Anh nhẹ nhàng ngâm nga lời hát, hát cho cô nghe:

-”Nhớ khi xưa đôi mình hẹn hò quen nhau.

Quán xá quanh quen đường ngập màu yêu thương

Em đã ôm anh ngại ngần

Đan tay vòng qua lưng, tựa đầu ấm áp..

....”

++

” Vĩ Nha à, nếu trời ban cho anh được gặp em một lần nữa, anh chần chừ sẽ ôm em vào lòng, nắm tay em thật chặt. Tin em bằng cả tấm lòng, bởi vì những ngày vắng em anh không thể chịu nổi. Anh sắp gục ngã rồi..... Anh rất nhớ em”

++

43. Chương Gặp Nhau-the End

Cô và bé Sumi về mà ba mẹ cô ở. Đứng trước cửa nhà cô nhấn chuông, Sumi thì nhìn đảo mắt xung quanh, đây là lần đầu tiên con bé về Việt Nam mà. Cô ôm tiểu bảo bối vào lòng véo má bé nói:

-“Sumi à, nhớ chào ông bà nhé con”

-“Vâng ạ, mẹ ơi khi nào thì mình đi ăn kem a” Cô bé chu môi xụ mặt hỏi cô, nhìn cái mặt phẫn nộ của con bé mà cô muốn cắn một ngụm, để thương quá a..

-“Chiều mẹ dắt con đi a, chịu không”

-“Chịu a.. yêu mẹ nhất” Cô bé ôm cổ cô hôn vào má cô một cái, cười thật tươi.

Đúng lúc đó thì ba cô ra mở cửa, Sumi nhanh chóng chào ông:

-“Sumi chào ông a.. cho Sumi hôn ông một cái a” Cô bé nhanh chóng giơ tay mồm mím của mình ra mà cười híp mắt nói với ông Vĩ. Ông Vĩ nhìn thấy Sumi và cô thì cười tươi, ôm cháu ngoại vào lòng mà mừng yêu:

-“Sumi cháu béo lên a... haha”

-“Ngoại, Sumi béo để thương a.. ai cũng nói với Sumi vậy hết á..Ông ngoại Sumi nhớ ông a” Cô bé ôm cái má ông hôn một cái rồi cười khúc khích. Cô nhìn thấy ông cháu như vậy mà phì cười, nhanh chóng chào ông:

-“Ba, con mới về”

Ông cười hiền nhìn cô nói:

-“Thôi vào nhà đi nào, mẹ con đang đợi con đây. Vào nhà nào Sumi” Ông nói với cô rồi ôm Sumi vào nhà, cô cũng đi theo sau. Nhà cô vẫn vậy vẫn ấm áp như ngày nào, cô chợt nhớ đến anh. Không biết anh và hai đứa nhỏ sống có tốt không nữa. Nghe nói anh vẫn chưa biết tin cô còn sống, thở dài rồi vào bếp tìm mẹ. Cô thấy bà tắt bếp trong bếp mà ôm bà từ phía sau nhỏ tiếng nói:

-“Mẹ, Nha Nha về rồi”

Mẹ cô dừng tay lại rồi nói với con gái:

-“Nha Nha, con về rồi. Vẫn tốt chứ con gái”

-“Vẫn tốt mẹ ạ, Sumi có về nó đang chơi với ông ngoại ở trước.” Cô cười hạnh phúc khi nhắc đến Sumi, mẹ cô nhìn cô hiền hậu hỏi:

-“Con có tính cho con bé biết cha của chúng không.?”

Cha của Sumi sau, cô không biết là mình có nên hay không xuất hiện trước mặt anh. Anh còn hận cô hay không, hay anh vẫn chung tình với cô như lời La Phong nói.

-“Con không biết mẹ ạ, con rất rối. Con sợ con rồi sẽ lâm vào tình trạng yêu anh ấy một lần nữa. Mẹ con nên làm gì?”

Mẹ cô kéo cô ngồi vào ghế nói:

-“Con gái à, mẹ biết con còn yêu Vũ nhiều lắm và Vũ cũng vậy. Con biết không con nên mở lòng một lần nữa con gái ạ. Vì sao thì con tự tìm hiểu đi nhé. Bởi mẹ chắc chắn người đàn ông con đang yêu sẽ là một nửa còn lại của con đấy con gái. Tin mẹ đi”

Cô nhìn ngoài cửa sổ nghe những lời mẹ nói mà cô tự hỏi:” Có thật là anh sẽ là một nửa của cô hay không, có chuyện gì trong 5 năm nay cô không biết”

Cô và ba mẹ cùng Sumi ăn xong thì cô đi ra ngoài hóng mát. Sumi ở nhà ăn kem với bà rồi, cô không phải lo nữa. Cô cần yên tĩnh để nghĩ một số chuyện..

+++

Ở nhà Sumi ăn kem xong thì ra sân chơi bóng, cô bé chơi một lát thì chuông cửa vang lên. Chu môi dừng lại rồi chạy lon ton ra mở cửa, nhìn cánh cổng cao lớn thế này cô bé chẳng biết làm sao cả, nói với người phía ngoài:

-“Chú a, Sumi không mở nổi chú tự mở vào đi a. Sumi thấy cửa không khóa a..”

Ở ngoài anh nhìn cô bé trắng hồng mũm mĩm bên trong mà tim anh hẫng một nhịp, rất giống, rất giống ... con bé rất giống cô. Anh bình tĩnh lại rồi, đẩy cửa vào. Sumi nhìn chú cao lớn trước mặt mà cười híp mắt:

-“Chú thật đẹp trai a. Chú đi vào chơi với Sumi đi” Nói rồi cô bé dùng tay nhỏ nhắn của mình kéo anh đi, anh cười hiền đi theo cô bé. Anh hỏi Sumi:

-“Con tên gì a?”

-” Con tên Nhất Vĩ An, chú cứ gọi con là Sumi” cô bé cười tươi ngồi vào lòng anh nghịch ngón tay anh, lòng anh run lên. Nhưng muốn hỏi cho rõ một lần nữa.

-“Mẹ con là ai?”

-“Mẹ con là...aaaa Mẹ ơi có chú đẹp trai này chơi với con a” Anh nghe cô bé nói thì quay đầu nhìn lại. Cứng người là.. là...

Cô thấy anh ôm Sumi thì cười tươi chào hỏi:

-“Vũ, anh còn nhớ em chứ”

Anh nghe cô gọi mình thì nước mắt anh rơi, anh đặt Sumi xuống ôm cô vào lòng, run run nói:

-“Vĩ Nha, là em là em phải không. Hãy nói với anh là thật đi. Anh xin em đó”

Cô thấy anh khóc mà đau lòng, từ lúc nào mà anh trở nên yếu đuối thế kia, từ khi anh hay cô mất à. Cô cười nhẹ, vuốt lưng anh, ôm anh vào lòng nói:

-“Là em, Vĩ Nha đây Vũ à. Ngoan nào”

Anh ôm cô rất chắc, anh thật không mơ là cô, thật là cô rồi. Anh cầm tay cô, nhìn vào mắt cô nói:

-“Vĩ Nha, anh xin lỗi vì những chuyện lúc trước anh đã làm với em. Là anh đáng chết, đã ra tay với em mà chưa biết gì. Anh biết lỗi rồi em có thể tha thứ cho anh không?”

Nhìn anh hối lỗi như vậy mà cô buồn cười, cô nghiêm giọng nói:

-“Vũ à, những chuyện đã qua cho nó qua đi. Nếu em không tha thứ cho anh thì em đã không về đây, không gặp anh và đặc biệt không vì anh mà một mình sinh bảo bối cho anh ở nơi đất khách quê người rồi. Em tha thứ cho anh...”

Cô nghe anh nói mà cười hạnh phúc, Sumi là con anh a... Là cô đã không quản ngại khó khăn mà sinh con cho anh. Anh nhìn cô, rồi lấy trong túi áo ra một hộp nhưng đồ quý gởi xuống nói với cô:

-“Vĩ Nha, trải qua biết bao sóng gió, anh mới biết anh yêu em rất nhiều. Và giờ đây, có trời đất chứng giám anh thề rằng sẽ mãi mãi yêu em, tin em, bên em trọn đời trọn kiếp. **NÀNG BẢO MẪU, ĐỒNG Ý LÀM MẸ CỦA CON TÔI CHƯ?**”

Cô bất ngờ khi anh cầu hôn cô như vậy, cô nén cười mà nói với anh:

-” Vũ, vì thấy anh có lòng thành nên. hừm..hừm.. Thay mặt Tổ Quốc, nhân dân các cấp, các tỉnh thành. Tôi Nhất Vĩ Nha,tình nguyện Cứu vớt anh Khắc Minh Vũ làm chồng...xin hứa,xin hứa,xin hứa..” Nói rồi cô cười ngặt nghẽo, anh đỏ mặt lấy nhẫn lồng vào tay cô. Hôn lên đôi môi cắn mộng mà ngày đêm anh mong nhớ.....Dưới ánh nắng chiều tà, cô và Vũ lại ở bên nhau qua những ngày sóng gió.

Tình yêu của cô kết thúc hạnh phúc như vậy đấy!!!

+++

” Anh biết không, cuộc đời đã mang em đến bên anh, rời xa anh, rồi cũng lại về với anh. Có lẽ số phận em gắn liền với anh đây-chàng trai em yêu. Hứa mãi yêu em nhé, vì em biết cuộc đời này em chỉ mãi thuộc về anh...EM yêu anh”

+++

T/g: Full dỗi full dỗi... Thắc ra là muốn SE nhưng thôi, các nàng muốn HE nên cho Tỷ ta trở về vậy.....

Truyện đầu tay ta đã xong. Gần 20 ngày a.. hí hí..

44. Chương Ngoại Truyện- Đám Cưới

Sau cái ngày cầu hôn “lãng mạng” ấy, và hôm nay là đám cưới của anh và cô. Đám cưới của cô và anh được làm tại bờ biển xinh đẹp.

Hôm nay cô mặc bộ đuôi cá trắng, cúp ngực để lộ vai trần trắng nõn cùng phần ngực no đủ. Nhìn ngắm mình trong gương mà cô cười tươi, cô hiện giờ rất hồi hộp. Tiếng bước chân đi vào, là Bạch Yến hay còn gọi là Nhã Diệp con bạn thân cô, cùng với La Phong. Họ đã là một cặp của nhau cũng được 2 năm rồi. Cô cười nhẹ nói:

-“La Phong, khi nào thì anh vớt con bạn của em đi vậy. Không ấy nó ế a..”

La Phong nghe cô nói thì cười rộ lên ôm vài Nhã Diệp nháy mắt với cô:

-“Khi nào mà Nhã Diệp mang baby của anh a, haha”

Nhã Diệp đỏ mặt, đánh vào bụng Phong nói:

-“Anh nói bậy gì đó, mày nữa lo mày đi. Tối giờ làm lễ rồi kìa,hứ” Nói rồi Nhã Diệp đi ra ngoài, cô nhìn theo mà buồn cười

-“Vĩ Nha, chúc em và Vũ hạnh phúc. ”

-“Vâng cảm ơn anh, Phong. Cảm ơn anh đã đã thông tư tưởng cho em” Cô cười nhẹ nói với Phong rồi ba cô vào dắt cô ra. Đúng thế, Phong đã kể tất cả những chuyện của anh trong lúc cô ở bên Mĩ. Chính vì vậy cô mới mở lòng và yêu anh một lần nữa.

Cô cùng ba bước về phía anh, cô thấy anh trong trang phục vest đen ôm thân người, đẹp trai vô cùng cô đỏ mặt cười tươi với anh. Anh nhìn cô đẹp lộng lẫy trong trang phục cưới mà anh thấy tim mình đập rất nhanh, nhận tay cô từ ông Vĩ

-“Ba giao con gái ba cho con, hạnh phúc nhé con”

-“Con cảm ơn ba”

Nói rồi tiếng nhạc vang lên, bắt đầu làm lễ, cha sứ bắt đầu hỏi anh:

-“Khắc Minh Vũ, con có đồng ý lấy Nhất Vĩ Nha làm vợ dù có ốm đau bệnh tật.....v..v”

-“Con đồng ý” Anh nhìn cô dịu dàng lên tiếng

-“Nhất Vĩ Nha con có đồng ý lấy Khắc Minh Vũ làm chồng dù có ốm đau bệnh tật,....v..v”

-“Con đồng ý” Cô cũng cười tươi nói.

-“ta tuyên bố, tụi con chính thức thành vợ chồng, con có thể hôn cô dâu” Cha Sứ nhìn anh nói.

Ken, Sun Sumi dưới này hoan hô, vỗ tay khích lệ:

-“Ba ơi hôn đi, hôn đi, hôn đi..”

-“Hôn đi..”

Mọi người cùng hưởng ứng, anh nhìn cô dịu dàng cuối người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô mà mỉm cười hạnh phúc, nói nhỏ:

-“Vĩ Nha, em chính thức làm vợ anh nhé. Anh yêu em”

-“Em cũng yêu anh” nói rồi nhạc vang lên cùng mọi người đắm say trong men tình,

+++

Bữa tiệc kết thúc, cô và anh trở về phòng tân hôn. Anh với tình trạng nửa say nửa tỉnh làm cô phải dìu anh lên tận phòng. Cô đặt anh xuống giường cởi giày, áo vest ra cho anh. Đi vào phòng vệ sinh lấy khăn lau mặt cho anh. Anh nắm lấy tay cô mở mắt nói:

-“Vợ à, em nghĩ xem đêm tân hôn người ta thường làm gì”

Cô giật mình, nghe anh nói thì đỏ mặt. Cô vun tay anh ra, chạy nhanh vào phòng tắm nói ra:

-“Em đi tắm trước, rồi đến anh”

Anh nhìn cô ngại ngùng mà buồn cười, làm mẹ của 3 đứa con rồi mà còn mắc cỡ. Thật bó tay, anh nhanh chóng cởi áo ra rồi nhìn vali đặt trước cửa phòng mà cười nguy hiểm

-“Vợ à, em chưa lấy đồ thì phải.”

Cô trong phòng vệ sinh mà ngớ người, sao vậy aaa.

-“Anh lấy đồ trong vali đưa vào dùm em”

Anh sảo trá nói:

-“Em ra đây mà lấy, anh ngủ trước”

Nghe anh nói ngủ, quần khăn tắm lên người rồi mở cửa rón rén ra ngoài. Nhìn chiếc vali đặt cạnh giường thì cô nhẹ nhàng đi lại. Trong lòng thầm mong anh ngủ rồi. Cô ngồi xuống mở chiếc vali nhẹ nhàng, anh thì ở trên giường ngắm cô như con thỏ nhỏ mà tà ác thêm muốn.

Cô lấy xong đồ định đứng dậy đi vào phòng tắm thay đồ, thì anh ở phía sau ôm cô lại, môi lạnh đưa vào vành tai mẫn cảm cô nói:

-”Bảo bối à, em định trốn sau”

Cô run nhẹ,

-“Vũ anh chưa ngủ sao?”

-“Nếu anh ngủ thì sao nhìn được cảnh này. Bảo bối à, anh nghĩ lâu rồi anh chưa thành sói thì phải.” Nói rồi anh kéo chiếc khăn tắm cô xuống, nhìn cô như vậy anh xuyết xoa:

-“Bảo bối à, mấy năm nay em đẹp hẳn ra, chỗ to cần to, chỗ nhỏ cần nhỏ”

Cô đỏ mặt vui vào lòng anh, aaaa anh lại biến thái nữa rồi

Anh hôn vành tai cô, tay thám hiểm trên thân thể cô. Anh hôn cổ cô, rồi đi xuống một đường đến nơi đầy đặn của cô chọc ghẹo:

-“Lớn hơn rồi, chắc do em sinh Sumi nên mới vậy” Anh khàn giọng nhìn ngực cô mà đánh giá, Cô không nói gì, vui mặt vào vai anh. Anh cười to, rồi tiếp tục làm nhiệm vụ.

Cô bị anh hành hạ suốt đêm lên bờ xuống ruộng, có lúc khóc thét lên mà anh còn không tha cho cô. Chỉ mới có 5 năm không gặp làm sao anh lại cảm thú hơn lúc trước a...Cô đúng là rất khổ a...

+++

Tg: Mai tg ra một chương ngoại truyện nữa là kết thúc nhé!! hí hí..

45. Chương Ngoại Truyện- Hạnh Phúc Cuối Cùng

Ánh sáng buổi sớm mai chiếu vào căn phòng của hai vợ chồng cô. Nhưng có một cảnh trở trêu như thế này, trên giường là cô, Sumi, Ken Sun ngủ ngon lành. Còn anh nằm co ro dưới đất. Chuyện là như thế này:

—Flashback

Tối hôm trước, cô và anh đang nằm trên giường thì cô hỏi:

-“Vũ, anh kể cho em nghe chuyện lúc anh sống dở chết dở vì em đi...đi Vũ”

Anh đang nghịch tóc cô, nghe cô nói vậy thì anh dừng lại, nhìn vào mắt cô nói:

-“Sao em lúc nào cũng muốn nghe chuyện đó hết vậy. Anh không kể a” Chuyện đau lòng của anh mà cô cứ xem như trò đùa.

Cô nhìn anh mặt xụ xuống, thì cười khúc khích kể:

-“Em biết rồi a, em nghe La Phong kể cho em nghe hết rồi. Hứ.. em còn biết anh lên em xây mồ yên mã đẹp cho Lệ Á nữa mà, phải hôn chồng..hửm>>” Cô kéo dài ra rồi nhéo eo anh,

-“A..aa. Đau anh a.. Tha cho anh đi vợ. Dù gì cô ta cũng là mẹ của Ken và Sun, anh nên từ bi a..” Anh mặt mải méo xệch, nhìn cô

-“Vậy ý anh nói em ác à, hại chết cô ta hả chồng...” Cô hét lên nhìn anh

-“Vợ à, vợ bớt giận, chồng không có ý nói vậy a.. Nhưng em ác thật mà” Về sau được anh nói nhỏ trong miệng

-“Anh nói gì, nói lớn em nghe xem” Cô vênh tai nghe anh nói thầm gì đó

-“Không a, anh thương vợ nhất nhất luôn a.. Anh yêu em mà vợ” Anh nằng nễ cô, dụi đầu vào cổ cô nói

Cô nhìn anh mà mỉm cười hiền hậu, thật ra cô chỉ đùa anh thôi, cô kéo mặt anh ra, cắn lên môi anh nói:

-“Haha.. ngốc a, chồng bị em dụ rồi”

Anh nghe cô nói như vậy, thì anh ngớ người cười tà ác, cuối người hôn môi cô. Cô cũng đáp trả anh, nụ hôn thật nóng bỏng nhưng đến phút cuối cô:

-“Oe...oe..Ủm”

Cô buồn nôn đẩy anh ra chạy nhanh vào toilet, nôn thốc nôn tháo. Anh ngớ người gãi đầu nói:

-“Ủa hôn mình buồn nôn lắm sau”

Cô nhanh chóng rửa mặt nhìn vào gương rồi tức tốc gọi anh

-“Mình Vũ đi mua que thử thai cho em nhanh lên.”

Vũ ngồi ôm gối trên giường nghe cô gọi thì cười tươi chạy đi mua đồ cô dặn. Mua về anh đưa cho cô, cô liếc mắt nhìn anh bỏ lại một câu rồi vào phòng vệ sinh:

-“Em mà có thai anh chết với em”

Anh nhìn theo cô mà nhảy lên, ahahah.. Anh ngồi trên giường phần khởi đợi cô ra.

Cô nhìn hai vạch trên que mà cô tức trào máu, trời ạ.. lại có thai. Aaaaa không phải đã phòng ngừa rồi sau. Cô hét lên:

-“Khắc Minh Vũ, anh đi chết đi. Tại sao lại có được chứ anh nói em nghe xem.”

Anh ở ngoài nghe cô nói như vậy thì nhảy lên la hét:

-“Vợ ơi, anh sắp được làm cha nữa rồi..yeahhhhhhhhhhhhhhhhhhh”

Cô đi ra, hằm hằm lại giường, lôi mấy cái đồ phòng ngừa thai ngهن ra nhìn xung quanh, cô tức đỏ mặt khi thấy những cái lỗ nhỏ trên “bao” Cô vút vào người anh nói:

-“Anh làm phải không,.. em hết nói nổi anh rồi Vũ à” Cô biết anh rất muốn cô có em bé để anh chăm sóc những ngày tháng mang bầu, anh muốn hưởng thụ cái phút giây ấy, nhưng cô nghĩ mình đã có ba đứa con rồi. Sinh thêm nữa thì có nên hay không, nếu có sinh thì cũng phải vài năm nữa chứ. Trong khi đó mới 5 tháng anh đã tặng cô tiểu bảo bối nữa rồi. Trời ạ.. có tức cô không chứ

Anh nhìn cô mà, sợ sệt nói:

-“Bảo bối à, em không nên tức giận con mình sẽ đau a..”

Cô không nói gì đi qua phòng tụi nhóc dặt nó qua đây ngủ, cô nhìn anh ra lệnh:

-“từ hôm nay anh ngủ dưới đất, em ngủ với con.”

Tụi nhóc nhìn cha nó cười tươi rồi nói:

-“Ba Vũ a, ba làm mẹ giận rồi, Sumi thật tội ba a” Sumi nhỏ nhắn đưa tay lên vuốt mặt anh nói,

-“Sun cũng nghĩ ba đáng giận a, làm mẹ giận, Sun thật không giúp ba được rồi”

-“Ken cũng vậy, Ken theo mẹ” Ken nói rồi nhìn hai đứa em mình cùng cười tươi, anh ử rử mặt nói:

-“Vợ a, không có em sau anh ngủ được”

-“Tùy anh, em không quan tâm” Nói rồi cô ôm Sun và Sumi vào lòng, Ken ngủ bên cạnh Sumi, dường như Ken và Sun rất thương Sumi a, luôn lo lắng quan tâm con bé, cô rất hạnh phúc.

__End Flashback

Từ đó mới có cảnh này a..

Sumi là người thức đầu tiên, con bé vỗ mặt Ken nói:

-“Hai ơi hai ơi, Sumi thật muốn đi tè a..”

Ken thứ dậy nhìn Sumi rồi cười tươi với cô bé ôm cục thịt mềm mại vào lòng cậu hôn lên má Sumi nói:

-“Sumi buổi sáng vui vẽ tiểu bảo bối, hai dặt bé đi nghen” Cô bé ôm cổ cậu rồi đi vào toilet.

Anh nghe tiếng bước chân cũng thức, rồi nhìn cô và Sun đang ôm nhau ngủ. Anh cười hạnh phúc, rồi đánh thức cô dậy, kêu Sun vào phòng tắm rửa rồi nói:

-“Sun về phòng thay đồ đi biển với ba mẹ, kêu Ken và em với con nhé”

-“Vâng ạ, con đi liền” Nói rồi Sun chạy nhanh đi, cô nghe đi biển thì hồ hứng thay đồ quên mất sự việc giận anh tối qua.

++

Anh và cô ngồi trên bãi biển, nhìn ngắm hoàng hôn, nhìn tụi nhỏ đang cười đùa trên cát mà anh thấy hạnh phúc, anh nói nhỏ với cô:

-“Vĩ Nha, có em trong đời là điều mà anh hạnh phúc nhất. Cảm ơn em đã cho anh những đứa con xinh đẹp, cảm ơn em”

Cô nghe anh nói mà lòng tan chảy, ằm ắp vô vùng. Nhìn phía mặt trời lặn đằng kia, cô ôm anh thủ thủ:

-“Vũ anh biết không em rất thích hoàng hôn, vì hoàng hôn rất giống anh buồn lãng mạn, mà yên bình lắm. Em yêu anh cũng vì điều đó.... ”

Nói rồi cô nhón người hôn vào môi anh, một nụ hôn lãng mạn, đắm thắm, kết thúc một mối tình dịu đẹp.....

_____THE END_____

+++

tg: Một lần nữa tg xin cuối đầu chào các bạn đọc giả, cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã đọc và góp ý cho tg .
(*cúi đầu chào*)

các bạn sẽ ủng hộ Tg vào truyện thứ hai chứ.... ^^ (* thiết ra chưa biết nên sáng tác truyện gì*)

Ths các bạn nhiều... ^__^ V^V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-bao-mau-dong-y-lam-me-cua-con-toi-chu>